

*Túto knihu by som chcel venovať
všetkým vlastníkom pocitov*

*v
y
d
a
ť*

*M
a
c
O*

©

*M
a
r
c
e
ľ*

*Z
ú
b
r
í
k*

„Myšlienky a pocity sú prekliatím ľudského rodu.“
Astemino

Z archívu prístupného iba vrcholovým členom medzinárodnej organizácie GEV. Časť správy jedného zo série pokusov plne dotovaných touto organizáciou.

Pokus č. 6/1996

Skupina Gx

Téma: Spoločenstvá živočíchov -

Tento z časového hľadiska najdlhší pokus sa zameriava na správanie jedincov/celej skupiny vo veľkých, vo voľnej prírode neexistujúcich uzavretých spoločenstvách (=ohraničené územie života, stály dostatok potravy, dobré podmienky pre rozmnožovanie, vlastná kultúra života)

Výsledok tohto pokusu by mal priniesť nové fakty o premnožovaní a jeho dôsledkoch.

Tieto záznamy sú iba jedným z množstva záznamov, ktoré sa budú počas pokusu zapisovať. Bol som týmito záznammi poverený iba ja ako vedúci nášho výskumného tímu nazvaného Gx a ich úlohou je stručne oboznámiť s etapami výskumu. Ručím za ich objektivitu.

Záznam č. 3:

Miesto

Ako miesto na uskutočnenie pokusu sme si vybrali bazén o veľkosti 10 krát 5 krát 3 metre (dšv), teda plochu o veľkosti 50 m², resp. priestor o objeme 150 m³. Bazén nemá odtoky ani filtračné zariadenia - je vyrobený výhradne pre výskum. Hladké hrubé steny zo zliatiny, v ktorej prevláda hliník zabezpečujú oddelenosť a uzavretosť. Dno bazéna

sme do hrúbky 50 cm zasypali pôdou, smerom doprostred sme navšili 60 cm vysoký kopček. Celú plochu sme vysadili nízkou vegetáciou, aby sme zabránili úniku zvierat. Pár dní sme nechali rastliny prispôbiť sa. Uzatvoreným bazénom sme chceli vytvoriť ohraničený životný priestor, ktorý je jediným priestorom, v ktorom sa môžu tvory pohybovať.

Záznam č. 4:

Aby sme zabezpečili zvieratám stály prísun potravy a tekutín, rozhodli sme sa vytvoriť na jednej strane kopca jazierko, naplnené vodou zo zavlažovania nad bazénom a na druhú stranu sme umiestnili misu, do ktorej bude prístroj cez rúru vpúšťať konštantné množstvo potravy v stanovenú nočnú hodinu. Potom sme cez vrch bazéna nad kopec postavili kovový mostík, z ktorého chceme správanie zvierat pozorovať a spúšťať im potravu. Dostatkom potravy a tekutín sme chceli simulovať prostredie, z ktorého sa pre zvieratá vytratil tieto dva primárne ciele.

Záznam č. 7:

Bazén sme premiestnili do klimatizovanej budovy s presklenou strechou a s prísnymi hygienickými podmienkami. Tým sme dokončili tvorbu ideálneho životného prostredia - ktoré sme pre tento pokus nazvali Rutania.

Záznam č. 11:

Ako vhodné pre náš pokus sme si zo skupiny organizáciou ponúknutých zvierat vybrali potkany, vychované v zajatí. Ohľadne tohto by som chcel poďakovať organizácii, že v ponuke neboli zvieratá ohrozených druhov, či druhy žijúce v iných podnebných pásmach. Potkany sú bežné a na

pokusy často využívané tvory, ktoré sa nám pre tému tohto pokusu zdali najvhodnejšie. Ako potrava nám boli poskytnuté granule, ktoré boli špeciálne vyvinuté pre metabolizmus potkanov a pre ich zdravý vývin.

Záznam č. 15:

Spoločenstvo dvadsiatich potkanov (10f/10m), ktoré sme sa rozhodli vybrať pre tento pokus sa podľa očakávaní hladko prispôsobilo poskytnutému pohodliu. Prvá fáza rozvoja ich spoločenstva sa začala.

Záznam č. 93:

Pokus prešiel do svojej druhej fázy. Počet jedincov je desaťnásobný (200), to znamená, že štatisticky na jedného pripadá 0,25 m² priestoru. Konštantné množstvo jedla, ktorého bolo z čias prvých generácií prebytok sa nezvyšuje s počtom jedincov, naďalej ostáva konštantným. Z týchto dôvodov očakávame prvé (spočiatku zriedkavé) konflikty medzi jednotlivcami. Všetko dianie v spoločenstve sa odteraz okrem správ každého z pozorovateľov zaznamenáva aj na štyri, špeciálne kamery nahrávajúce bez prestávky.

Záznam č. 119:

Vyskytli sa prvé drobné konflikty pri kŕmidle, ale aj pri napájadle, sú však skôr zriedkavé, ako obvyklé. Počet jedincov naďalej rastie.

Záznam č. 150:

Pokus prechádza do svojej tretej fázy. Počet jedincov narástol do dvadsaťnásobku nasadeného stavu (400). Konflikty už nemajú podobu drobných konfliktov, prestávajú byť zriedkavými zjavmi a neprebiehajú už len cez deň, čo potvrdzujú aj

záznamy kamier. Očakávajú sa prvé vraždy a teda aj historicky prvý pokles populácie, hoci len o pár jedincov. Tá totiž naďalej rastie a oveľa rýchlejšie ako kedykoľvek predtým.

Záznam č. 189:

Prvá vražda. Stala sa pri krmidle. V spoločenstve sa prejavuje napätie.

Záznam č. 204:

Vraždy už nie sú zriedkavosťou. Umrelo už štrnásť jedincov, prevažne samcov. Populácia ale naďalej veľmi rýchlo rastie. Spoločenstvo si už akoby zvyklo na vraždy a jedince sú opatrnejšie. Spoločenstvo v najbližšej dobe dosiahne svoj vrchol.

Záznam č. 226:

Spoločenstvo dosahuje svoj vrchol. Pokus prechádza do svojej štvrtej fázy. V nej sa očakáva hlad, častejšie súboje nielen medzi jednotlivcami ale už aj medzi skupinkami, rovnako sa očakáva nárast napätia vnútri spoločenstva a uplatnenie „zákona džungle“ vnútri druhu (silnejší a šikovnejší prežije). Počet jedincov v najbližšej dobe zrejme prekročí počet šesťsto (600). Vnútri spoločenstva to vri, jedince sú za hranicami svojich možností.

Záznam č. 251:

Dnes ráno sme našli od napájadla ku krmidlu štyridsaťpäť zabitých jedincov. V prevažnej miere sú to zase samci, hoci obeťami sú aj samice a mladé. Išlo o nočnú vojnu o potravu, čo potvrdzujú aj záznamy kamier. Toto je prvá takáto vojna v spoločenstve.

Záznam č. 309:

Bitky neprestávajú. Nie sú síce už až také, ako prvá,

ale takmer pravidelne nachádzame mŕtvoly ráno po nočnom kŕmení. Napätie vnútri spoločenstva je maximálne, čo spôsobuje potýčky aj mimo kŕmenia. Takmer každý starší jedinec má alebo už mal nejaké rany. Zabíjajú jeden druhého už aj ako potravu. Naďalej sa však rodia ďalšie a ďalšie mláďatá. Aj napriek redukovaniu množstva jedincov zo strany ich vlastného druhu, rozmnožovanie pokračuje naďalej a vôbec nestráca na intenzite. Skôr naopak. Ešte stále je zaznamenávaný nárast počtu jedincov.

Záznam č. 348:

Konflikty pokračujú. Už nejde iba o jedlo, vodu, či súboj z dôvodu obsadenia priestoru na spanie (nory). Zabíjajú sa už aj zdanlivo bezdôvodne - avšak tieto konflikty spôsobuje napätie v spoločenstve, ktoré zrejme dosiahlo svoj vrchol. Umierajú rovnako samice ako samci. Mierne stúpol aj priemerný počet mŕtvych mláďat. Jednou z primárnych úloh každého jedinca sa stala ochrana pred vlastným druhom.

Záznam č. 352:

Podľa plánu výskumu sme vynechali dve kŕmenia. Spôsobilo to čosi ako občiansku vojnu. Obrovský smrad, ktorý sa šíri z mŕtvol priniesol so sebou zopár múch, aj napriek tomu, že sme urobili všetko pre to, aby sa akékoľvek chorobonosiče dovnútra nedostali. Okrem krutých a takmer neprestajných súbojov teda trápila spoločenstvo aj epidémia. Túto sa nám však našťastie podarilo rýchlo odstrániť. Hneď po jej objavení sme totiž obnovili kŕmenie, do vody sme dali dodané lieky a odstránili sme mŕtvoly. Sprísnilo sme aj hygienické podmienky vstupu. Potkany však táto príhoda ktovieako neznepokojila.

Ani to, že viac než osmina z nich umrela nezmenilo správanie sa jedincov. Nadalej sa množili a bojovali navzájom pri každej príležitosti. Stále trpeli nedostatkom priestoru, potravy, strachom a nenávisťou, napádali ostatných. Rutania sa ani len nepodobá na Rutaniu na začiatku pokusu. Kry sú dohryzené, tráva takmer neexistuje.

Záznam č. 377:

Zaznamenali sme väčšiu úmrtnosť ako bol počet novonarodených za obdobie jedného mesiaca. Je to po druhý krát v histórii a tentokrát sme to nespôsobili my zablokovaním prísunu potravy. Konkurencia medzi jedincami je jednoducho vyššia ako kedykoľvek predtým. Začali sme odstraňovať mŕtvolu, aby sme zabránili ostatným konzumovať ich. Oproti prvej generácii klesol priemerný vek jedincov takmer o polovicu. Jedinca sú chudé a v ich očiach sa leskne nepříčetnosť.

Záznam č. 380:

Pokus prešiel do svojej poslednej piatej fázy. Prístroj sme napojili na minisýpku - na akýsi zásobník, potravy, ktorá ešte zostáva. Krivka dodávok potravy mala začať pomaly klesať, až sa napokon mala ustáliť na stanovenom minime. Zároveň sme rozdelili Rutaniu v pomere 9:1. Na menšom území nazvanom Rutania01 sme vysadili novú trávu a nové kry s plodmi. Tu sa nenachádzal ani jeden jedinec a ani sa sem nemal ako dostať. V tejto fáze sme opustili Rutaniu a našu „božskú“ účasť v nej. Odteraz sme boli už len pozorovateľmi.

Záznam č. 437:

Bilancia piatej fázy:

- vo vzájomných konfliktoch a na ich následky

umrelo od začiatku piatej fázy 812 jedincov

- krivka populácie padla rýchlejšie ako rástla

- prežilo 7 jedincov. Na ich tele je množstvo hojajúcich sa rán, ale aj napriek tomu, nebudú už žiť dlho.

- Rutania09, priestor v ktorom žili, je úplne zdevastovaná

- ani jeden jedinec sa nedostal do Rutanie 01, napriek tomu, že spoločenstvo cítilo jej prítomnosť a niektorí jeho členovia sa veľa krát pokúsili dostať sa tam.

- pomer prvej generácie ku generácii poslednej 20:7

- v prípade, že by sa Rutania obnovila a že by sa v nej nasadených prežitých sedem rozmnožilo, predpokladám, že história by sa opakovala.

Zápis v domácom počítači študenta na katedre biológie:

Bolo strašné sledovať fázu 5. Predtým tak vyspelé, rozvinuté, neuveriteľne organizované spoločenstvo sa samo zničilo. Neviem načo je GEVU ten pokus, ale otvára mi oči. A počul som, že boli uskutočnené aj iné pokusy s inými zvieratami. Aké boli však ich výsledky neviem. Čo ak také isté? A toho sa bojím. Ak existuje totiž nejaké ničivé pravidlo premnoženia, ktovie čo čaká tých šesť miliárd ľudí. Ako dopadne naša Rutania?

New York

V oblakoch nič nevidíte. Len oblaky, samé oblaky. Neviete, kam sa podieť. Všade len tajomná tmavosť. A práve tu vznikali. Najprv ako celkom drobné. Postupne sa však spájali, až boli príliš ťažké, aby sa ešte udržali v nebi oblakov. Vyhnané týmto svojim hriechom dopadali smerom k tvrdej zemi. Cítili, že sú už slabé a posledné, čo dopadajú na tento kúsok Zeme. Leteli voľným pádom, necítia, ako sa s nimi jemný vietor pohráva. Boli upreté len na zem a všetko na nej, čakajúc dopad. Pár sekúnd pred tým, ako sa po svojom krátkom živote rozšplechli, prešiel nimi krátky krásny pocit. Boli to pohľady ľudí, čo tvorili ich vrchol, pohľady hľadajúce na neviditeľné kvapky vody, dopadajúce vôkol nich. Odtrhol oči z kvapiek dažďa za sklom svojej kancelárie. Otočil chrbát kresla späť k veľkej sklenenej stene, cez ktorú pred chvíľou pozoroval obraz končiaceho osvieženia.

„Dobre Bety, pošlite ho dnu,“ odpovedal sekretárke, čakajúcej na druhej strane drôtu a posadil sa. Stlačením tlačidla zamedzil, aby Bety počula niečo, čo počuť nemusí.

„Vitaj,“ postavil sa a pozdravil návštevníka priateľským úsmevom a cez stôl napriahnutou rukou, aj keď ho videl asi prvýkrát v živote.

„Pane,“ opätovoľ mu príjemný úsmev a potriasol ponúknutou rukou. „prišiel som k vám...“

„Ja viem. Najskôr si ale sadnite,“ ukázal kreslo na druhej strane svojho masívneho pracovného stola, postavené tak ďaleko, že ho videl aj posediačky celé.

„Ďakujem. Prišiel som k vám...“

„To ste už vraveli. Vynechajte prosím tie hlúpe úvody.“

„Áno pane. Ako istotne viete, dva závody AUE majú veľké finančné problémy.“

„Prepáčte, ale s istotou o tom neviem,“ začal s flegmatickým tónom, v ktorom mienil pokračovať.

„Oh, prepáčte. No a keďže vlastníte takmer dvadsaťjeden percent akcií AUE a nezúčastnili ste sa na valnom zhromaždení spoločnosti, nemohli sme sa uznieť na rozhodnutí.“

„Nezúčastnil som sa, pretože som mal iné pracovné povinnosti. Ale to už istotne viete z môjho ospravedlnenia, ktoré vám moja sekretárka zaslala. Viete pane, nie som akcionárom len vo vašej spoločnosti, len vo vašom odvetví.“

„Prepáčte, prosím. Tu som vám priniesol navrhnuté riešenia,“ postavil sa, podal mu to a znovu sa posadil. „Spoločnosť vás žiada o vyjadrenie do zajtra večera.“

„Neodchádzajte. Ja vám dám vyjadrenie za chvíľu. Len počkajte,“ posadil ho, keď videl, že sa chystá znovu postaviť. Otvoril obal a berúc postupne do rúk papier po papieri, čítal, uvažoval a posúval ručičky času.

Prešlo dvadsať minút a on tam stále sedel a pozeral sa na muža pred sebou, ako postupne prechádza očami papiere. Sledoval ho ako číta, ako sa pootáča na kresle, ako rozmýšľa, sledoval chladne sa striedajúci kov a sklo v jeho kancelárii, svoje prsty, oblečenie, začínal sa nudiť a byť nervózny. Jedinou harmonizujúcou vecou, ktorej sa chytil, bol drevený pracovný stôl. Nerád chodil k takýmto

veľkým rybám. Hoci jeho životným cieľom bolo, tiež môcť raz pokojne plávať vodami. Nemal k tomu už ďaleko. Veď bol vrcholovým manažérom v AUE. Musel si napokon priznať, že chodil asi rád k takýmto ľuďom. Boli jeho vzorom, veľmi blízko sediacim, od ktorých sa mohol učiť. A jemu sa darilo presviedčať ich o pravdách, ktoré mu dovoľovali plávať.

Po pol hodine odložil posledný papier a otočil sa k tomu netrpezlivému mužovi v najproduktívnejšom manažérskom veku. Zatvoril obal papierov, postavil sa a celkom neočakávane mu ich zanesol. Postavil sa veľa stola a zahľadel sa tomu počudovanému belochovi do jeho blednúcich očí. Išlo mu o to, aby ho znervóznil.

„Milý pán ...“

„Hatman.“

„Hatman,“ zahľadel sa inam. „Ani jedno z týchto riešení nie je riešením, ktoré by som podporoval. Všetko sú to investičné riešenia. Neviem, čo si o sebe myslíte, keď prídete k investorovi s niečim takýmto. Ak si myslíte, že investujem ďalšie peniaze, tak sa mýlite. Ja navrhujem zrušiť tie dva závody a ...“

„Pane, ale to by znamenalo prepustiť takmer jeden a pol tisíc zamestnancov. S tým odbory nebudú súhlasiť.“

„Neskáčte mi viac do reči prosím,“ povedal nepríjemne pokojne a začal sa prechádzať. „... a verte mi, že si to zrušenie presadím. A čo sa týka zamestnancov, poznám tie dva závody lepšie, ako si myslíte. Je zaujímavé aj to, že sú to jediné dva závody, na ktorých prehliadku ste ma nepozvali.

Zistil som si niečo viac a na môj vkus a na ten zisk je tam priveľa zamestnancov. Plytvá sa tam zdrojmi. Neviem koho je to vina a ani ma to nazaujíma. Mňa zaujíma len zrušenie tých dvoch závodov. Zamestnancom a odborom povedzte pre mňa za mňa niečo ako, že to vyplýva z dlhodobého nadhodnotenia, zmeny cien na trhoch a chybami a nepružnosťou manažmentu. Následne na to nech padne pár hláv v manažmente, vyplatte o dosť vyššie odstupné ako je zvykom a peniaze z rozpredaných fabrík investujte do modernizácie ostatných. A vám sa nič nestane. Ak sa toto nesplní, pohrám sa s predajom mojich akcií vášho AUE tak, že ich hodnota zaujímavo klesne.“

„Pane...“

Pozrel sa mu na chvíľu hlboko do očí. „Nerád sa hrám na manažéra, nebaví ma to, ale keď prídete ku mne s niečim takýmto ... Ste tam takí sprostí?“ Stále sa prechádzal, sledovaný pohľadom sediaceho.

„Pane prepáčte, ale nechceli sme to riešiť touto cestou, lebo ide o veľmi nepopulárne riešenie. Ľuďom sa to nebude páčiť.“

„Pane, pozrite sa, dnes noviny píšu o tom, ako som zachránil dnešok. Zajtra budú o tom, ako som prepustil niekoľko stoviek. Vy si možno tiež myslíte, že mi ide len o výnos mojich peňazí, ale v mojich činnostiach je viac, než len to. Riadim sa sebou, svojou nenapísanou filozofiou. Viete, keď máte v rukách toľko peňazí a teda toľko moci, musíte mať správnu filozofiu, inak zošaliete. Dnes sa ľuďom niečo páči, zajtra už nie. Ich názory sú ako móda a umenie, majú ich tu len na spestrenie. Ja ani vy sa v skutočnosti veľmi nazaujímate o to, čo si ľudia

myslia, pretože my tvoríme ich myšlienky.“

Ticho. Zastavil sa a prezrel si ho otcovským pohľadom.

„Vy isto chcete byť taký ako ja, rovnako ako množstvo iných, čo ku mne chodia. Byť tak bohatý a mocný. Ale ja neviem, či je to to správne. Žijem život hodín, termínov a čísel peňazí. Vstal som dnes síce ráno až o desiatej, ale celú noc som bol hore, pretože nemôžem spať. Pracujem v noci a deň len akosi prežívam, nie som celkom pri vedomí. V tme s hviezdami sledujem tie kaviarničky, autá, všetky tie svetlá duší ľudí tam dole a sú také malé, sú tak ďaleko. Túto noc som sa zobudil na svoj vlastný plač. Ani neviem prečo som vlastne plakal.

Poznám stav v Tokiu, ale necítim rytmus svetiel tu dole. Vôbec ma netrápi, že prepustím jeden a pol tisíc ľudí, že budú mať problémy a ich deti časom hlad. S vami to možno hýbe, ale mojou dušou to ani len neposúva. Zajtra investujem možno niekam a zachránim ďalší deň, naplnený možno štyrmi tisíckami relatívne šťastných ľudí. A tí budú robiť ako diví a aj sa zoderú, aby mi zveľadili moje peniaze.

Chcem byť dobrý, ale nežijeme vo svete „iba“. Chcel by som kričať na monitory na mojich stoloch, ukazujúcich mi neprestajne kurzy na svetových burzách, chcem oslepnúť a nevidieť toľko ľudí vôkol mňa, keď náhodou raz za rok idem pešo ulicou. Necítim city, nerozumiem reči slz, či úsmevov. Možno vidíte len môj chlad. Ale ten chlad je všade. Ľudia ako vy vidia moje prachy, medzinárodné kontakty a uznania. Ale ja viem, že život je niečo celkom iné. Len musím zistiť čo.“

Sedel tam, snažiac sa uvažovať spoločne nad

tými rečami a spoločne nad normálnosťou toho človeka. Postupom času strácal zmysel obidvoch týchto polovic. Zistil, že už chce odísť. Preč.

„A teraz choďte, aby som si dnes prečítal, ako zajtra zachránim svet, keď som ho dnes inde zničil. Ja zatiaľ zistím, akú srandu zase vymyslím pre získanie si verejnej mienky a nových kôpok peňazí,“ povedal tónom irónie, o ktorom človek nevedel, či je hraný, alebo skutočný.

Postavil sa. Chcel sa ísť rozlúčiť podaním ruky. Pred ním však stál človek s očami v jeho a s rukami za chrbtom.

„No choďte už,“ povedal mu bez mimiky. „Moja sekretárka vám dá potrebné materiály.“

„Dovidenia,“ pozdravil sa a zvukom svojich topánok sa odprevadil k dverám. Otvárajúc ich sa ešte otočil, aby sa pozrel na muža, ktorý ho tak znemožnil, vymyl, vymietol, poplietol ... ako to povedať? Ani nevie, čo s ním porobil a čo tým sledoval. A nebolo to posledný krát v ten deň, čo videl príznak tohto asi päťdesiatročného šedivého muža v čiernom obleku, jeho bledú kožu a chladné mŕtve oči, jeho flegmatickosť v hranatej tvári, vyžarujúcej farby mesiaca. Uvidel v jeho odvracajúcej sa tvári náznak kvitnúceho úškrnu a po chrbte mu prešla hus chladnými nohami svojej kože. Vyšiel von, zavrel dvere a chvíľu držiak na nich ruku, stál s tvárou uprenou na svoj znivočený obraz v ich kovovom lesku. Videl ho celý deň, akoby schválne stál pred jeho očami.

Stál tam a čakal. Kde je? Čakal na svojho pána, ktorý ho priviazal k tyči, rovnakej ako na druhej

strane nebezpečnej cesty. Len pán vedel, kedy môžu prejsť na jej druhú stranu. Pán prišiel, odviazal ho a spolu čakali, kedy jedny svetlá písmen na tyči, nahradia druhé. Začul kvíliaci zvuk a znervóznel. Svetlá na tyči sa vymenili. Ľudia začali prechádzať a jeho pán, zaujatý papierom v ruke tiež vykročil. Zvuk sa blížil, ľudia prestali prúdiť, ale pán to nevnímal. Ten hnusný papier mu v tom bránil. Zvuk reval a preto trhol obojkom na svojom krku najsilnejšie ako dokázal, aj keď ho to škrtilo a bolelo. Od bolesti zakríčal. Podarilo sa mu stiahnuť pána so sebou. Ten padol na zem medzi dve čiary, spolovice na chodník a papier z jeho ruky ostal uprostred nebezpečnej cesty. Veľké, silné, húkajúce zviera so svietiacimi očami na chrbte prešlo papier. Preletelo popred nich a s vreskom mizlo v nebezpečnej ceste. Začal naň veľmi zlostne a hlasno kričať. Chcelo zabiť jeho pána. Pánovo pohladenie ho najprv naľakalo, hneď na to však upokojilo jeho brechot plný hnevu. Pán si k nemu kvokol a so šťastím v tvári mu túliac si ho k telu niečo povedal. A on vedel, že mu je vďačný a že ho má veľmi rád. Začal preto šťastne mykať chvostom.

Šedivý chlap v čiernom obleku ležal na nosítkach v trieliacej sanitke, húkajúcej a šinúcej sa ako o dušu. Takmer v zákrute zrazila chlapíka. Ponáhľali sa, pretože viezli veľmi dôležitého a teda veľmi bohatého muža. A takí nezomierajú.

Veľa toho nevnímal. Len blikot, dookola sa opakujúci krik, volajúci po záchrane života. Okolo neho boli nejakí ľudia a niečo mu robili. Bez toho, aby sa ho pýtali. A vnímal ešte niečo. Pohyb. Čítil,

ako letí. Oči mu behali sem a tam a on vďaka tomu videl nad sebou vysokánske domy. Sledovali jeho cestu. Odchádzali preč, akoby išli proti jeho letu, spolu so všetkými tými tyčami, drôtmi, betónom, sklom, semaforami ... vnímal to a takmer nedýchal. Jeho oči sa zastavili a hľadeli cez strechu sanitky. Ako keby bola zo skla. Moment trval a on zabúdala ponáral sa do príjemného svetla hlbokých výšin ničoty. Zrazu ním trhlo a to bolelo. Akoby mu drobné nože sekundou dorezali telo a do rán vnikla skutočnosť. A znovu. Jas sa strácal a vzduch ťažel. Cudzí bolesť trhajúca mu srdce plné slz zármutku, ho vyvrátila späť. A svet mizol v tme.

Z tmy otvoril oči. Spočiatku nemal ani šajnu o tom, kde je a v akej časti dňa sa práve nachádza. Videl len niečo biele a jeho omámený mozog mu až po čase vysvetlil, že je to plafón s kusom steny a s televízorom. Na prvýkrát našiel okno. Vonku plakali nebesá a on bol ochotný staviť sa, že v ich speve začul krásnu melódiu smútku slz. Potom si však uvedomil, že je to asi hlúposť. Zadával sa cez záves mokroty na dom naproti, snívajúc ticho o malebných zvukoch. Vynoril sa z obrazu zadívania a pozrel sa na druhú stranu, kde našiel diaľkové. Nadvihol sa na posteli a zapol čarovnú skrinku. Atmosféra dažďa sa rozbila. Televízor tam doviezol nejakú situačnú komédiu, v ktorej vám čísi rehot prikazoval kedy sa smiať a tak prešiel cez nekonečné seriály, televízne hry a pár spravodajstiev až k vypnutiu tej veľkej žiarovky. Viac sa mu páčil obraz dažďa, ktorého úsok mu okno ukazovalo. Bol stále iný a nebol naň diaľkového ovládania. Zase sa zadíval cez nebudu v

jeho mysli, na dom naproti a vybral si jedno okno. Bolo také isté, ako všetky ostatné. Cítil tam však rovnako zadívaného človeka. Možno, že tam nikto nebol, ale ten pocit sa mu páčil. A tak ho odovzdával očami kvapkám a posúval ich ďalej, bližšie k oknu. Pocit preskakoval ako vietor z kvapky na kvapku a voda príjemne (c)hľadila. Bolo mu jasné, že nemá na sebe svoj čierny oblek.

Hľadela na kvapky zmývajúce z mesta aspoň trochu špiny v zamyslení sóla basgitary. Pár domov ďalej udel blesk a spolu s jeho kamarátom hromom ju myknutím vytrhli späť. Cez prichádzajúcu tmavosť búrky pokračovala v sledovaní. Objektív zväčšoval svietiace okná nemocnice a ich pacientov. Všetky boli plné ľudí a ich činností. Jedna pani si neuveriteľne hlboko špárala v nose a potom to (obzerajúc sa akoby to bola vražda) zjedla, starý pán so slzami v očiach objímal akési malé deti, zrejme vnúčatá, istej zrejme slečne sa zase nezatvorili ústa dobrých 15 minút, inej, avšak starej, tiež, ale tá bola pravdepodobne mŕtva. Jeden muž, už asi starší, sa díval cez okno. Rovno k nej. V jeho izbze sa nesvietilo, videla ho len trochu. Pokojne hľadel a ani netušil, ako tajomne a zároveň krásne tak pôsobí. Hľadel ku nej akoby na ňu a cez všetky tie sklá a čocky rovno do jej očí jej niečo posielal. Bolo to pekné. Tiež si ho cvakla, aj keď z toho fotka zrejme nebude. To bol posledný obrázok. Stočila film a položila si ho na stôl. Keď pôjde von, dá ho vyvolať. Pieseň v rádiu sa skončila a na rad prišiel blok informácií. Zosmutnela pri správe o doteraz najväčšej hromadnej "samovražde" delfínov a veľrýb. Sadla si a počúvala ďalej:

„Okolo tisíc týchto krásnych zvierat zatiaľ z nezistených príčin vplávalo do plytčiny, kde uviazlo a postupne aj napriek snahám záchranárov umrelo. Biológ, ktorý sa pravidelne zúčastňuje na záchranných akciách, tvrdí, že nejde o zvyčajný prípad. V tomto prípade zvieratá akoby úmyselne vychádzali na breh a vôbec sa nesnažili vrátiť naspäť. Čo ich teda nútilo k samovražde?“

Zrejme to nevedia ani ony, chúdátka - pomyslela si. Smútok v nej už zostal a kvapky dažďa ho zatíkali hlbšie. Ušami jej k zatvoreným očiам prešiel veľrýbí vĺyok.

Obliekla si bundu a rovnako čiernu šiltovku. Film zatvorila do plastového púzdra a podišla k oknu. Lialo sa ako z krhly. Vyšla von zo svojho malého bytu a zamkla. V kovovo hučiacom výťahu ešte skontrolovala, či má film i kľúče vo vrecku. Nerada by sa vracala.

Vyšla von a prezrela si dážd'. Šedé domy zhnedli až stmavli a vlasy z cícerkov vody boli všade. Špina mesta bola nezničiteľná. Dala si na hlavu kapucňu z bundy a vybrala sa pomedzi čurkanie vody ulicou. Nechajúc sa unášať raňajším davom, sa cez ľudí predrala až k výkladu s fotoaparátmi. Povrchne si ho prezrela a vošla dnu. Keď opustila chladnú hranatú kľučku dverí lacno kombinujúcich sklo a kovové profily, podišla k hnedému sčasti presklenému pultu. Vyložila naň film a s rukami vo vreckách započala čakanie na niekoho, kto sa jej ako zákazníkovi bude venovať. Došiel k nej chalan, ktorého nepoznala. Dost' ju to sklamalo, bola zvyknutá na Linga.

„Čo si želáte?“

„Chcela by som dať vyvolať tento film,“ ukázala

očami.

„Chcete aj fotky?“ vytiahol papier a začal ho vypisovať.

„Áno,“ sledovala triaškové pohyby pera.

„Mali by byť ...“

„Filip, nechaj to mne, prosím,“ zjavil sa odrazu drobný chlapík.

„Áno pán Ling.“

„Ahoj. Tak čo, ako zvyčajne?“

„Áno.“

Vložil film do obálky a označil ju čínskym znakom.

„Kto je to?“ opýtala sa, pozerajúc smerom k znovu zamestnanému Filipovi.

„Prečo, páči sa ti?“

„Ále, ty hneď myslíš na to najhoršie,“ usmiala sa.

„Len som ho tu ešte nevidela.“

„Páči sa ti,“ usmial sa potmehútsky. „Prijal som ho, pretože prichádza viac zákazníkov a s mojím synom sme to už nestíhali.“

„Veríš mu?“ nadvihla obočie.

„Áno. Je to dobrý chalan.“

„Ling, nespoznávam ťa.“

„No, aby som pravdu povedal, je trochu závislý od peňazí, čo u mňa zarába.“

„Aha. Tak predsa. Ale kto nie je závislý na peniazoch?“

„Áno, ale u Filipa je to trochu iné.“

„To ti povedal?“

„Nebud' taká hnusná. No. ... Samozrejme, že som si ho preveril,“ usmial sa napokon.

„No veď. Budem už musieť ísť, ponáhľam sa - idem ešte pred sviatkami navštíviť mamu.“

Rozišli sa bez pozdravu. Držiac kľučku sa ešte otočila a pozrela sa na Linga obklopeného svetom fotoaparátov, fotiek, filmov a krikľavých blbostičiek. Rozprával sa s Filipom.

Otvorila dvere a tvár jej obľah vlhký vzduch iného sveta. Zatvorila ten suchý a vydýchaný vnútri. Kapučňa zaujala obrannú pozíciu a ona vykročila do prúdov ľudí a vody. Osamelý chlapík pred ňou neuveriteľne smrdel a tak využila výklad „reštaurácie“ naľavo. Narazila zrejme na ten naj-pajzel v meste. Vnútri to bolo nabité a okrem vravy vystupoval z dverí aj kúdol dymu. Netušila, že miestnosť sa dá až tak zafajčiť. Ako zistila výklad bol na pozorovanie zbytočný. Cez jeho sklo videla len dym a v ňom pár rozmazaných obrysov. Zjavne to nebol nefajčiarsky podnik. Smrad z chlapíka už istotne pominul a preto odovzdávajúc sa prúdom vody a daždníkových ľudí vošla do podzemia metra.

Po chvíli automatických krokov a pohybov, vecí, ktoré sa nemenili a pravidelne sa opakovali v rytmoch srdca driemania, po tej chvíli jedného z mnohých nevnímaní súčasnosti si uvedomila, že sedí v jednom z vagónov uhňajúcich tunelmi. Zvuk, ktorý akoby si pomýlil turbínu s hudobným nástrojom sa snažil zladit' so striedajúcimi sa chumáčmi tmy a svetla svetiel tunela. Tlmené svetlo vo vagóne sa ohýbalo s hadom vlaku metra a i vďaka nemu sa cítila, akoby sedela v sčasti presklenom rádiatore, štartujúcom z materskej lode. Celú atmosféru dorážalo červené svetlo na začiatku vagóna, pôsobiace asi tak chladno, ako vypnutá hi-fi veža. Zákruty jej mykali hlavou, na ktorej jej sedel šedý oblak zahľadenosti a ona len pozerala na ten

„tichý“ obraz pred sebou. Tú chvíľu nevnímala ľudí vôkol seba, necítila, nervozitu z ich prítomnosti. Vlastne, jediné čo skutočne cítila bol ten pocit vagóna s červeno-tlmeným svetlom a jeho pohyby. Na chvílinku sa vynorili z tunela. Pohľady smerujúce k oknám sa zdvojnásobili, sledujúc svetielka v tme večera mladej jesene. A aj hviezdy. Tak vzdialené a slabo svietiace. Akoby už nestačili. Akoby už boli rezervované niekomu inému. Tak ich obdivovala - tých pár sekúnd. Potom zase tma. Tá ich. Z tunela tlmených svetiel. A kde sú tie hviezdy? Cítila tmu na betóne mesta. Chcela to rozbiť, urobiť niečo.

„Prosím, je pri Vás voľhé,“ opýtalo sa jej cudzím prízvukom dievča oblečené v zvláštnom oblečení. Formálne si ju prezrela. Natiahla krk a obzrela sa naokolo. Všetky miesta boli plné, vo vagóne vpredu ľudia dokonca už stáli.

„Áno,“ schválila jej to napokon. Celú cestu presedeli bez jediného slova. Nedokázala už na niečo myslieť, stále cítila vedľa seba to neznáme dievča, cítila ako ju to dievča tiež vníma, každú jej myšlienku, pocit, akoby videla na orientálnom podnose. Popritom sa na ňu neďívala, len tam tak sedela v tých svojich divných šatách a hľadela stále do toho istého blba vôkol ako predtým ona. Došli na štvrtú stanicu cesty, keď sa jej dievča odrazu posadilo do lona, pritlačilo svoje prsia na jej, chytilo ju za hlavu a rýchlo vložiac svoj jazyk do jej úst ju vrúcne, krásne a dlho pobožkalo. Sama bola týmto prekvapená, ale čosi posunulo jej ruky na dievčín driek a oči s vyčítavým pohľadom súkromia smerom k prekvapeným divákovi. Opätovala dynamiku jej tela bozkom spolu s dotykmi. Vagón sa zatiaľ znovu

rozbehol. Chvíľu sa takto prostredníctvom nepríčetných dotykov a bozkov odcudzovali okoliu. Potom sa dievča postavilo a pozrelo sa na ňu svojimi očami takmer až žiariacej zelenej farby. A ona pochopila, čo to znamená. Tiež sa postavila a začala sa vyzliekať, rovnako ako dievča nádherných očí. Takto neprírodzene prirodzená sa rozhládla. Našla pekného chlapca, rovnako nekonečne prekvapeného ako ostatok vagóna. Uvedomila si, že tento pocit v očiach má aj ona a dievča. Že vo vagóne niet iného ako prekvapeného človeka. Podišla k chlapcovi sadla mu do lona, objala ho detinsky rukami, nohami a povzdychla si s hlavou na jeho pleci. Ani sa nepohol a ona začínala vidinami plakať. Jej slzy v čiernych oblekoch sa pomaly sprevádzali, držiac na pleciach truhlu plnú čiernych klobúkov. Vzlykala v tónoch krokov vidiny, chvejúcimi rukami sa snažila stierať si slzy, ale plačlivý spev v nej ostával. Iba si naň pomaly zvykala. Už nevzlykala. Podišlo k nej dievča a pohládilo ju po vlasoch. Podala jej ruku a ona jej na ňu fixkou napísala e-mailovú adresu.

Vlak došiel do stanice a dievča si zodvihlo oblečenie. Vybehlo prvé. Hneď zmizlo. A za ňou ona s adresou zvláštneho zážitku na ruke. Ostatným cestujúcim trvalo zrejme ešte dlho, kým sa trochu spamätali.

Rýchlo, s hanbou na tvári, ušla preč, snažiac sa ukryť niekam pred očami ľudí. Zdalo sa jej, že každý vie. Dúfala, že už nestretne kohokoľvek z toho vlaku. Nikdy.

Čo to len malo znamenať? Akoby to nebola ona. Nechápala seba samú. Neklame seba samú? Bolo to ako vystrihnuté z nejakého nedokončeného porna

bez deja, s veľkým otáznikom namiesto titulkov konca. A popritom v živote nemala ani raz niečo takéto so ženou. Hnusilo sa jej to. A stále mala pred sebou tie jej krásne oči, zasadené v tvári s aziatickými rysami a tú je vôňu ... Tie jej šaty, tie oči - také úžasné, doteraz nevidené. Akoby tie najhlbšie vlny vyšli z mora a objali ju. Neuveriteľný zážitok. Od konca po začiatok. Ako ju cítila. To ako tušila. Možno tým ju vyprovokovala. Práve ona si k nej sadla. A potom sa navzájom cítili. Ako ráno toho muža v okne nemocnice. Sledovali sa hľadajúcimi hladnými očami cez čocky, ako keby boli jedlé. Žeby aj on patrila k nim? Ku komu? Nebol tam. Nebol vo vagóne. Ale cítila sa vtedy tiež zvláštne. Síce iba na chvíľu, keď hľadel a posielal svoje pocity, myšlienky cez všetko to priesvitné, cez kvapky a vzduch. Tá myšlienka o mužovi v okne, ostávala v nej, ale i letela von, hore kamsi k oblakom a potom dole, do očí muža stojaceho pri okne. Staršieho muža v okne nemocnice.

Stál pri okne a na jazyk mu prichádzala tajomná chuť metra, zelených očí a posledného sexu. Sklopil oči z hviezd a prehltol suché chute. Opúšťajúc tmy za sklom sa im otočil chrbtom. Začul zvuky pri dverách. Tie sa otvorili, svetlo oslepilo a vošiel doktor so sestrou (zdravotnou).

„Dobrý deň pán ...“ začali až šlahačkovo milo s nádychom hraného prekvapenia.

„Dobrý večer,“ nepustil ich pozdrav ďalej.

„Cítite sa už dobre?“ opýtal sa doktor prekvapene.

„Áno.“

„Prebudili ste sa len asi pred hodinou. Mali by ste

si ešte oddýchnuť, poležať si,“ odporučil mu doktor prieskumnicky.

„Cítim sa už dobre,“ odpovedal s rukami vo vreckách.

„To je výborné. Ale predsa, mali by ste u nás ešte pár dní ostať na pozorovaní. Istotne nechcete, aby sa to opakovalo.“

„Nie nechcem.“ Doktor si istotne pomyslel to isté. „Prosím Vás, pán doktor, čo to bolo?“

„Ako čo?“

„Čo mi bolo?“

„No viete, je ťažké nazvať to presne. Je to choroba príliš pracujúcich. Váš organizmus vám vyhlásil štrajk a vypovedal poslušnosť,“ snažil sa byť vtipný.

„Takže infarkt? Povedzte mi to ako dospelému, nie ako decku!“

„Aj,“ už nie tak vtipne.

„A čo ešte.“

„Pozrite sa, ak chcete vedieť, ktoré orgány nepracovali tak ako mali, môžem vám to vypísať. Ja vám však radím, aby ste trochu vypli. Je to liek na všetky choroby tohto druhu, na všetky orgány.“

Bol ticho. Nevedel, čo povedať a to ho štvalo. Nakoniec ho niečo napadlo:

„Chcel by som vidieť všetky lekárske správy a záznamy súvisiace s týmto mojím pobytom v nemocnici.“

„Dobre, pošlem vám to. Je to všetko?“

„Áno, ďakujem.“

Dvojica odišla a on sa otočil späť k oknu. Nádychol sa z vodopádov čierňavy s tým, že sa ide prejsť nemocnicou. Stojac už vo dverách objavil rovnaké

chodby žiary umelých slnc. Prešla popred neho nejaká žena v doktorskej uniforme. Rozhodol sa ísť opačným smerom - bolo to bližšie. Minul sestričkine stanovisko na rohu zanechávajúc za sebou svoju chodbu dverí. Napadlo ho, že teraz, keď má čas, mohol by už konečne odpísať na už príliš dávno otvorený list vzdialenej príbuznej, ktorá sa s ním snažila nadviazať kontakt. Ale nechal to. Nikdy ju ani len nevidel. Nemal náladu na cudzie nálady. Aj tak jej určite išlo len o emigráciu, či jeho peniaze. Ubíjal ho ten zákon všadeprítomných peňazí, tá vypočítavosť ľudí, tie ich prosby. Neodpíše, nechce si dopisovať s ľuďmi. Nečítaný list skončil v koši.

Začul blížiaci sa slabý plač sanitky, letiacej cestou vonku. Všetky tie steny dezorientovali a tak nevedel odkiaľ to prichádza, kde je vonku. Zvuk utíchol. Zrejme priviezli ďalšieho človeka na opravu. Stál istý čas pri automate na sladkosti, podplácajúc ho drobnými, aby mu dal niečo sladké. Držal už v ruke čokoládovú tyčinku Venuša, keď si uvedomil blížiaci sa rozruch. Vozík s človekom a na ňom takmer až cudzopasne nakopenými ľuďmi v unifomách sa rútil uličkou. Preleteli popred neho, ako ovešaný indický vlak a on sa otvárajúc obal rozhodol pomaly ich prenasledovať. Ešte si všimol čas nástenných hodín.

Ich ručičky večne točiace sa v kolobehu a tvoriace čas ľudí sa rozbehli ako bežci prekážkovej disciplíny. Dlhšia lapala dych v rýchlosti podmienenej tej malej. Noci tiem a dni slnc ručičky hodín spomalili.

Sklopila zrak z hodín a zložila fotoaparát. Zapla vežu, čakajúc na zvuk svetla rotujúceho disku. Sadla si na koberec takmer uprostred malej izby a krčiac si

nohy pod bradu a ruky, jej srdce začalo tlčiť v rytme bass-reflexu. Zadávala sa stolu medzi nohy. A počúvala. V izbe bol len stôl, gauč, veža, TV a pár fotiek na stenách. A koberec. To všetko prehlbovalo samotu hudby v nej. Zmenila trochu polohu divajúc sa na bielu stenu pri okne. Šedivý muž. Nemenná stena pri okne sa menila len blikotom zapnutého TV bez zvuku, hluchého krbu jej sveta. Nedokázala ho vypnúť. Pozerala sa na kúsok blikajúcej steny pred sebou, na tieň blikotu jej hertzov. Pociťala kvapku. Jej dopad, vlhkosť, chlad. Zdalo sa, že prišla zo zatvoreného okna. Jeho svet bol stále taký istý. Ponad dom letela len vzducholoď s reklamou, pomaly zakrývajúc svet svetlom svojho mohutného tela usmiatej tváre a bielych zubov. Obrovský sen, plný plynu, mohutný, veľký a tak ľahký ako opar okolo jednorožca. A za ňou stáda cválajúcich teplovzdušných balónov. Ich tvary zabávajúce sa s tieňmi, ich lesklé telá, ich svetlá. Lúče leteli často až na zem, na betón a jeho nočný mokrý chlad. Objavili nahého malého chlapca žmúriaceho očami do nich bledým pohľadom prerývaným len dymom jeho tajomne páchnucej cigarety. Prežrel. A žena na reklame sa usmiala. Na scénu došli mladí ľudia a ich úsmevy. Šedá žije len mimo reklám. Stále viac. Vzducholoď za nôt hracej skrinky odišla spolu so svojou štekajúcou reklamou plnou lásky spolu s balónovým konvojom. A ona si uvedomila, že tam nikdy neboli. Žili s nou len jej vidiny z fantázie. Ušami jej prešiel hlas utekajúcej elektriny. Pozrela sa na svoju bielu ruku. E-mailová adresa sa ešte nezotrela. Pozrela sa na televízor. Bola na nej nejaká strašne tučná žena a tak ju vypla. Jediné pozitívum tohto

vynálezu. Neznášala tučných ľudí. Pripadali jej ako práve vypitvaná nenažranosť civilizácie, ktorá sa vyložila na stôl a štychnutím sa docielilo, že sa odporne hýbe. Pripomínali jej zlých červov. Znovu sa pozrela na svoju ruku. Bola chudá, chvalabohu. A e-mailova adresa. @ - ako sa to vlastne volá? Podišla do pracovne - izby s počítačom. Prebudila zo spánku notebook, jediná vec v jej živote, na ktorú si sama našetrila. Zapla prehliadač, prihlásila sa a napísala adresu poštového servera. Vytvorila si adresu, zadávajúc osobné údaje istého chlapíka z telefónneho zoznamu. Chcela mať aspoň kúsok istoty. Heslo nepredstavovalo čokoľvek logické, preto si ho napísala na "kus papiera" v počítači. Až potom začala písať na adresu ruky:

Ahoj,

- začala uvažovať, čo ide písať. O čom, ako začať? Všetko a zrazu bez slov.

neznámo sprevádza tento mail, nakoľko neviem čo ... a ... Zážitok hľadajúci slová z opisov a ja neviem o čo išlo. Od toho dňa chodím bytom nahá a dotykmi spoznávam seba. Šaty sú basou z kvapiek nití. Noci sú svetlejšie, vidiny časté. Nikdy som nemilovala ženu, teba asi tiež nemilujem, ale dotyky tvojho tela prehádzovali zmysly mojich pocitov. Bolo to bez lásky a sexu? Bozk bol najodpornejšou vecou toho stretnutia vo vagóne. Počujem elektrinu a fantázia ma ovláda. To som ja. Kto/čo si? Ako ťa mám volať.

Chlad Konca

- dopísala. Poslala.

Vypla prehliadač. Internet ju nelovil. Pokiaľ jej nešlo o nejaké informácie a nemala možnosť porozprávať sa s niekym, nevidela význam v browsovaní. Vypla notebook a zatvorila ho. Ešte stále. Vytiahla ho zo zástrčky spolu so všetkým. Už nepočula rachot elektrónov. Sadla si na zem do sedu nepýtajúceho stoličku a prekrižujúc ruky, zachytila sa prstami pliec, objímajúc si tak prsia. Mala ich rada. Nemala ich síce ako Pamela v Baywatchi, ale poslednou dobou si ich zamilovala. Sklonila hlavu a pohladila si lícom ruku. Oči už nemala otvorené. Keď ich však otvorila, sedela v tme chodníčka v lese. V živote nebola v lese, teraz však cítila jeho vôňu, hmyz vôkol, vietor v listoch, ihličí, stonkách a kmeňoch. Začula niečo blížiac sa. Postavila sa a začala utekať. Kamienky boleli. Rezali chodidlá. Les jej ušiel, stála v uličke dvoch domov. Vyzeralo to na nie práve príjemnú štvrť. Všade odpadky, špina, zápach mesta. A vtedy ju od chrbta zrazil k zemi úder, skôr dopad. Padla na bok, rýchlo sa otočila. Nič necítila. Iba to ako niečo zubami trhá kožu jej brucha a hladne vyberá vnútornosti. Trhania potraviny z jej tela ňou mechanicky trhali, telom jej prechádzali posledné impulzy. Kŕče. Cítila ko ju niečo žerie, nohy, ruky, nemala už pohlavie. Oberalo jej to rebrá a vyberalo z nich ten úzky pocit konca, podivuhodne nekoreneneho strachom. Iba koncom. Bolest' umrela už dávnejšie. Náhly útok na tvár ju obdaroval svetlom a tmou.

Nadýchla sa a ocitla sa naspäť v izbe. Dlaňami cez prsia, prešla si až na brucho, kontrolujúc si, či ho má. Zišla nižšie až k nohám. Má všetko. Žije. Žena. Postavila sa a kráčajúc išla do druhého, vlastne prvej

izby. Tam si ľahla na koberec. Cítiať jeho hlboký dotyk pod sebou, zaspala.

Oči mu prestali behať, otvorili sa. On sa prebudil. Hľadiac ku stropu chvíľu ležal, snažiac sa vytiahnuť z priepasti spomienky na sen. Nič. Posadil sa, zapol lampu. Uvidel v okne svoj obraz. Šedivý muž. Hlavu mu načalo zapípanie hodínok. Vynorili sa rámy so zvukmi rýchleho útoku, zvuk hydrauliky, zúfalstva, príkazov, nárazov, okuliarov, tmavých skiel, zvuk krútiaci sa po chrbte chladnou plechovou rúrou, padanie nábojníc, nahé telá, jeho staré telo, zvuk ohňa a vrtúľ helikoptéry. Trúbenie vlaku, ktorý to neubrzdí a hlasy vzduchu hľadiaceho zdola na vysoké domy. Všetko také rýchle, prudké, kruté, ako diskotéka vo výťahu z pletiva. Počítačový hlas. Chlad, chlad, kov. Bez snehu. A potom už koniec. Sedí tam na posteli a hľadá za svoj obraz.

Zo stolíka zobral šitý notes kohosi neznámeho a otvoril ho na prečítaných stranách. Listujú stránkami počul chorobu, bolesť, trápenie. Plač a slzy uložené v stránkach, tečúce po detskej kresbe oka a manžela. V prevracaní strán zvuky oživovacích prístrojov, arómy nemocnice, hmkanie úvah, pretrhávané svetlami trápení. Zima v blízkych telách bez vetra. Ich dohárajúce zvuky prírody, výkriky minulosti, ubíjanie zvukom sirén sanitky. Stratení v úvahách, bezmocní, umelá dôvera doktorom a ich oddeleniam. Zvuky rukavíc po operáciách, veľa rukavíc, veľa peňazí, veľa trápenia. Nebo, náboženstvá? Nepomáhajú. Nie sú. DNA, zmeny? Život? Ešte? Chcú či nechcú žiť? Chceli by. Každý chce. Sirény. Bežia za nimi kroky mesiacov, rokov, jeho rozhodovania, ich spoločné trápenia.

Hlas dcérinkiných zvracaní, krvi v moči, slz na bielej pokožke, chrnenie. Jeho milovaná dcéra - slzy tých pocitov žblnkocú v radoostiach a smútkoch. Hlas jej smrti. Zrazu ten dcérin mŕtvy zvuk ticha -
- neprirodzený. Umierala tak dlho, tak dlho ju trápiť. Nebyť tohto sveta ľudí, nestalo by sa to. Rozbíjanie skiel s obrazmi sanitiek, doktorov, červených krížov, svetov cicajúcich peniaze zo živých mŕtvov. Dcérina tvár pred očami, taká pokojná zrazu. Bez drobných slz. Len dopadanie jeho slz na obličku jeho ženy, jeho lásky, bohyně, ktorá tiež prehráva. Jej prebudenie, pohľad do neba, obrazy detstva dcéry, smrti - tak vzdialenej. Prečo trápenie a bolesť, keď niet východisko? Prečo neprirodzeno? Prosí ho. Prosí o smrť. Vraj chce odísť, navždy, kamsi nikam. Piatok, sobota. Prosba, prosba, prosba šeptu a sklenených očí. Slzy z oboch strán. Prosba - hneď, nie trápenie, bolesť. Cez niečo sa neskáče. Doktori vraj, nebojte sa. Nevzdávajte sa. Už sa to pár krát podarilo - jeho rodina ako predmet pokusov výskumov. Nebojí sa. Bojí sa. Pozerajte sa ľudia na trápenie rokov a nebojte sa, nevzdávajte sa. Dá sa to? Jej prosba v tom krátkom vedomí. Môže on? Nespí pri nej. Noci, dni rozmýšľa. Bubny, svet pulzuje umelým srdcom a to on dal vypnúť. Ich tma a ničota sú chladom jeho osamoteného sveta, slzami jeho prázdnoty. Odovzdáva ich popol prírode. Spomienky sú nožmi, terapeuti cukrovou vatou na ruskom kolese. Aj jeho svet padá. Uteká preč, hoci niet kam. Prichádza až ... niet úniku. Niet úniku. A ... a čo ... Koniec zvukov čítania cudzích pocitov.

Šedivý muž prestal vnímať pocity zvukov, plynúce z notesa. Obrátil nález v rukách, vnímajúc slovo:

„(ne)nádej (a bodka)“ Notes vypadol vtedy, po pohľade hodín, z vozíka s človekom na záchranu. Zjavne nepatril ani jednému z ľudí v uniformách nemocnice. Tento sa topil v slzách a hľadal kompas.

Znovu sa pozrel na svoj obraz v okne. Postavil sa a vyšiel do krivých chodieb. Otvoril dvere a vošiel už asi tretíkrát do tejto cudzincovej izby. V posteli otočenej neobvyklo k oknu tam niekto ležal. Prešiel ku posteli. Mŕtvolne vyzerajúci chlapík sa skôr hodil do márnice ako sem. Pozrel sa na svet, ktorý nevnímajúci cez viečka obdivoval. Vyzeralo to ako graf niečoho matematického, šedého. Príliš veľa.

„Kto ste?“ zaznel slabý hlas.

„Je toto vaše?“ ukázal prebudenému prečítaný notes.

„Čítali ste to?“ opýtal sa ho v tóne narušeného súkromia.

„Nie.“

„Dajte mi to,“ natiahol ruku. Notes si pevne držal na hrudi. „Čítali.“

„Áno,“ priznal bez mimiky.

„Kde ste to našli?“

„Keď ste prišli, keď vás dovezli, tak to vypadlo - na chodbe“

„Ďakujem.“

„Tak už pôjdem. Dovidenia“

„Nie, nechodte prosím! Zostaňte.“

Uvidel jeho lesknúce sa oči a to množstvo neľudského umelého vôkol neho. Prestal vnímať očami. Už cítil iba zvuky - vietor na kopci, odriekanie modlitieb, vybrnkávanie smutne krásnej melódie strún a chladný obzor. Vedel, čo to zrejme znamená, a preto ostal. Kdesi v duchu stále počul

plačúcu gitaru a v pamäti sa mu zjavilo okno nemocnice. Jeho okno.

Okno. Čo je na tebe také zvláštne? Žeby to, že ukazuješ len kúsok živej fotky reality? Jej drobnú úvahu prestávky prerušili známe tóny v slúchadlách, voľne preložené ako zvonenie telefónu. Stlačila enter.

„Ahoj,“ povedala milo, už hádam po tisíci krát.

„tu je linka detskej dôvery. Ak ťa niečo trápi, porozprávaj mi to prosím a ja ti určite pomôžem.“ Čakala v tichu na odpoveď. Vyzeralo to, že niekto sa bojí, či rozhoduje.

„Haló?“

„Áno, som stále tu.“

„Ja ... ja š ... hm.“

„Neboj sa, prosím, rozprávaj ...“ Položilo. Takéto telefonáty ju strašili najviac. Nevedela, či to bol len hlúpy žart alebo dieťa s tak zúfalým problémom, že sa rozhodlo zdvôveriť jej milému neznámemu hlasu v telefóne. Často uvažovala nad tým množstvom slzičiek smutných až zúfalých detí, čo nevolajú, ktorým nepomôže. S fotoaparátom sa snažievali odchytiť aspoň pocity tých, čo pomoc nechceli. Keď si potom na koberci prezerávala fotky, uvedomovala si tú márnosť, bezmocnosť v prípade, že v súčasnom svete chce niekto pomôcť. Spomenula si na fotku muža v okne nemocnice. Na ten jeho nadčasový pohľad. Ozvali sa známe tóny. Stlačila enter.

„Ahoj,“ povedala milo. „tu je linka detskej dôvery. Porozprávaj mi prosím, čo ťa trápi a ja ti určite pomôžem.“ Čakala v tichu odpoveď.

„Viete, ja vlastne už nie som dieťa,“ vyšiel z

tmavej ničoty mladý hlas. „ale iné číslo som nenašla. Mám 16 rokov.“

„To nevadí,“ uvedomila si, že ich linka vlastne nemá stanovené vekové hranice. „Veď bolo by hlúpe, aby sme niekomu nepomohli len kvôli jeho veku.“

„Ja chcela by som sa ťa opýtať ... nó ... “

„Áno som tu, počúvam ťa.“

„... chcela som sa ťa opýtať, ako vie človek, že je homosexuál. Myslím, ako zistím, či som lesbička alebo nie?“

Zmeravela. Ako keby počula hlas svojho ja, kladúceho istý čas tú istú otázku. Ako sa dozvie či príhoda z metra neodkryla jej skutočnú tvár. Alebo aspoň kúsok z nej.

„Haló, si tam?“

„Áno,“ ešte s tónom myšlienok v hlase.

„Ja som vedela, že nemám volať ...“

„Nie, neskladaj. Počuješ?!“ zakričala. Kolegyne a kolegovia sa otočili k nej. Čakala v tichu zloženie, či hlas.

„Prečo?“

„Prepáč mi ten sprostý tón v hlase. Prosím neskladaj. To preto, lebo ti neviem odpovedať, lebo mám podobný problém.“

„Serieš.“

„Neseriem,“ nasralo ju to.

„Hráš.“

„Nemám prečo.“

„Aby si ma zachránila.“

„Pred čím? Potrebuješ, aby ťa niekto zachraňoval?“

„...“

„... A čo by som z toho mala ja?“

„Peniaze.“

„Mám fixný plat.“

„Dobrý pocit.“

„Je krásne, že v tejto dobe v niečo také veríš.“

Nanešťastie ja tiež.“

„Tak čo chceš?“

„Ja?“ spýtala sa na začiatku trochu posmešne.

„Tiež chcem odpoveď.“ Ticho.

Ticho.

„O.K. Nájdi si na serveri kód a prihlás sa ako máš to?“

„Áno.“

„Tam mi zanechaj odkaz.“ Zložila.

Ostala v tichu, hľadiac na monitor. Hlavou jej žbŕnkotali zvuky riek všadeprítomnej elektriny. Jej oči prekonalí jeho rozlišovaciu schopnosť a prehrabovali sa bodmi písmena e. Ponorila sa pod hladinu jedného z nich. Vynorila sa spôsobom modelky z reklamy a zahodila neexistujúcimi dlhými vlasmi plnými vody. Nadýchla sa a kockatá chuť soli jej pošepkala: „more“. Vlny sa s ňou pohrávali ako kolíska, dvíhajúc ju občas vyššie, aby si mohla lepšie prezrieť zaslnený obzor. Na drevenom móle vôkol nej stálo množstvo zabávajúcich sa ľudí. Občas niekto z nich čľupol do vody. Prestal ju na chvíľu ovievať večný prímorský vietor. Naplnila si pľúca a ponorila sa. Voda ju pohltila a mokrá brána pohltila jej telo. Vnárala sa hlbšie, hlbšie, plávala k tme pred ňou, ignorujúc tlak a návrat. So svetlom na chrbte sa rukou dotkla mäkkej tmy dna. Nahmatala na ňom papierovú krabičku. Pohrkala ňou, no nič - vo vode sa to nedá. Vysunula jej vnútro a vytiahla zápalku.

Škrkla ňou o krabičku. Zápalka sa zatrblietala, začvrčala a začala horieť. Malá vzbura plamienka sa mihotala a voda okolo neho sa varila. Vtedy uvidela, aké zelené je dno.

Známe tóny. Enter.

„Ahoj,“ povedala milo. „tu je linka detskej dôvery. Porozprávaj mi, čo ťa trápi a ja ti určite pomôžem.“

„Prosím vás koľko je hodín?“ snažil sa byť vtipný.

Povedala mu s úsmevom čas. Nevedel asi už čo ďalej a zložil.

Známe tóny. Enter.

„Ahoj,“ povedala milo. „tu je linka detskej dôvery. Porozprávaj mi, prosím, ak ťa niečo trápi a ja ti pomôžem.“

„Pomôžte mi,“ ozval sa vzlykajúci hlas. „(buch)... ma chce zabiť.“

„Prečo?“

„Pretože mi urobil niečo zlé a ja som o tom povedala —(bbuuuch)— sa bojím...“

„Aká je tvoja adresa?“ Načmárala ju a spolu s mohutným šoférom zbehli dolu schodmi. Cestou vytočila číslo k polícii.

Policajné auto s vreskotom prebehlo cez cestu, ktorú posledné dve minúty sledoval muž, zbavený čierneho obleku. Sledujúc tento živý šetrič okna potočil hlavou do symbolu nechápavosti.

„Ako to mohol urobiť?“ nepovedal. Nepýtal sa radšej prečo - pri tomto otázniku sa totiž odpovede núkali oveľa rýchlejšie.

„Nie, nechodte prosím. Zostaňte!“ spomenul si v mysli na jeho slová, hlas, pohľad. Spomenul si na policajtku a jej otázku, či ho poznal.

„Len trochu. Viacmenej to bola náhoda. Prečo?“

„Viete pane, stala sa taká nehoda.“

„Nehoda?“ vybral sa rýchlym krokom k izbe toho muža.

„Čo sa mu stalo?“

„Nevieme celkom presne...“

Nazrel cez pootvorené dvere do izby plnej ľudí a krvi.

„... ako to urobil, ale spáchal samovraždu.“

„Ako to viete tak isto.“

„Nechal list na rozlúčku a všetko tomu nasvedčuje.“

„Čo všetko?“

„Chcete podrobnosti?“ spýtala sa, cítiac, že sa nejako veľa vypytuje.

„Áno.“ Ona rozprávala a on bol smutný. Veľmi smutný. Chcel mu pomôcť.

Polícia, pár vypočúvaní. Zistili, že skutočne viac nevie. Potom ho navštívil pán, ktorý mal na starosti závet muža a podal mu obálku. Tú teraz držal v ruke a obracal. Neotváral ju a bál sa toho, čo tam môže byť. Do čoho všetkého by mohol vstúpiť obyčajným otvorením. Pozrel sa na ňu a na svoj obraz. Otvoril a začal čítať.

Vážený pane, napriek tomu, že ste neznámy zverujem do Vašich rúk vykonanie tejto časti mojej poslednej vôle. Časti pre mňa veľmi dôležitej, najdôležitejšej. Za tú Vašu snahu. Moje telo bude spopolnené do štyroch dní od mojej smrti. Tu sa začína moja krátka prosba. Prevezmite prosím moju urnu a môj popol prosím odovzdajte ostávajúcim trom živilom. To si želám. Ukloniť sa pokoju.

S vďakou a úctou

Ja

Dočítal, zdvihol hlavu a pozrel sa do okna budovy naproti. Okno, ktoré sledoval aj vtedy, okno, ktoré mu bolo akési blízke. Kto tam žil? V tom istom okne.

V tom istom okne. Stál znovu tam a hľadel do jej očí. Zrejme ju však nevidel. Možno vďaka vzdialenosti a žalúziám sa nebála hladieť nahá rovno do očí rovnako neustupujúcemu neznámemu. Ale možno to nebolo len v tom. Pozrel sa na bielu vec v ruke - zrejme papier - a odišiel od okna kamsi preč. Zložila fotoaparát. Aj tak nemohla fotiť, slnko svietilo oproti nej. Strácalo mrežami žalúzií a jej telo bolo pokreslené tmavými a bledými pruhmi. Takto zebrovito naporcované, vyzeralo ako jej druhá pohybujúca sa koža, plná kaňonov tieňov. Sadla si na mäkký koberec izby ako lotosový kvet a zobrala do ruky obálku s priesvitným okienkom. Odtrhla z nej okraj a vytiahla účet. Roztvorila prekvapenie. Zistila, že naň nemá. Byt bol síce malý, ale tu bol nájom veľký. Pozrela sa naň a rozmýšľala odkiaľ by mohla zohnať, čo jej chýba. Nápady sa neblížili. Zahodila papier na bok a zatvorila oči. Stále počmáraná s čiernou páskou tieňa cez oči ich zatvorila spolu s pästami. Vyskočila a víriac prach lúčmi, začala udierať a kopat' nevideného nikoho. Až teraz jej večná hudba skutočne ovládla dušu a ona bila, ničila, zabíjala v zlosti na niekoho, nahnevaná vlastne na niečo. Vrazila pästou do svetla videného cez viečka, rýchlo sa otočila a kopačkou zastrela tieňu zrak. Vyskočila a z úderu nohou prešla k pästi. Udrela z celej sily. Do steny, čo sa zhmotnila mimo sna zlosti. Bolesťou otvorila ústa a vánkom vypustila výkrik bez hlasu. Otvorila oči a pozrela sa na ruku. Boliace hánky sa nezmenili. Pomstou zaútočila a

vykrývajúc uštedrila hlboký úder do brucha. Chytila hlavu nepriateľa a narazila ju o svoje koleno. Pred dopadom okúsil ešte sériu jej pästi a jeho krvou zmáčané ústa zblízka ochutnali kyslavkavú kožu na jej nohe. Otvorila oči. Dokopala na zemi nevládne neexistujúce telo. Až potom sa zadýchaná postavila k oknu a otvorila ho. Oviaľ ju poludňajší mestský vetrík s arómou smogu. Sadla si tak ako pôvodne, zatiahla viečka. Ešte stále rýchlo dýchajúc, spojila si ruky v lone a zadávala sa do tmy podvedomia a snov, skrytej vo viečkach. Stále hlbšie a hlbšie sa ponárala do kvapiek predstáv, až uvidela seba. Svoje telo, naplnené ničotou. Dnu sa cez kožu dostávali len kúsky z pruhov svetla. Inak nič. Žiadne kosti, svaly, vnútornosti. len obal. A kdesi na spodku blikala reklama. Na tú pojebanú firmu s červenými písmenami. Ona sa mohla poprechádzať po svojom tele ako len chcela - cez priestor v malíčku na ľavej nohe až po dutinu hrudníka. Stále však len to isté svetlo, ten istý materiál. Jediné miesto, kam sa nemohla dostať bola hlava. Akoby bola oddelená od tela. Počula len chrámovú ozvenu pustej piesne. Reklama vyplý svoj neón a začala ním krútiť, modelovať ho, až sa zažala žiara neónového zavináča. Máš poštu - začula myšlienku a očami roztrhla sen. Postavila sa a prešla s odchádzajúcou piesňou do izby s notebookom. Cez browser a pár stránok sa dostala ku tabuľke vyplnenej jedným odkazom bez predmetu, zaslanom z adresy, na ktorú písala. Klikla. Objavili sa bližšie informácie, odkaz na pridaný súbor a text:

Keď skloní slnečnica hlavu, znamená to, že je pripravená umrieť? Zmena. Je? Alebo je slovo zmena len prejav zmeny? Metro mnou tiež otriaslo. Som živá niečo vyše 17 otáčok tejto planéty okolo najbližšej hviezdy a tento svet ma naučil tak málo o tom prečo, načo, čo vlastne som a hlavne - ako žiť. Chcem odpovede. Nahota? Je normálna? Je jediná pravá vo svete ľudí. Áno? Odpovede? Otázniky sa už nevládzu písať. Sex nepoznám. Otázniky. Tvoje dary fantázie a vnímavosti sú kúzlom v človeku, ktoré ja cítim, doslova vidím a potom už len nepresne ovládam svoje činy. A ešte jeden dar. Dar smrti, ktorý ide s mojou láskou. Umreli zvieratá, ľudia, rastliny a preto smrť a lásku potrebujem vysvetliť od ľudí, od seba a pochopiť sklo hviezd v hladine nekonečných solí oceánov. Tak povedz. Áno. Odpovede? Tiež? Staviam server na tomto odkaze. Bude tam chat, bude to náš svet. Ozvi sa, prosím. Moja myseľ je stále usmiata v modrom nebi leta.

P.S. Nevolajme sa. Mená patria vymysleným svetom, mená sú len nahradzované slová.

Skopírovala a uložila. Otvorila priložený súbor. Trvalo, kým sa objavil veľký obrázok jej priateľky. Sedela tam nahá v sede lotosového kvetu, v sede, ktorý nazývala už len sed, lebo inak nesesávala. Jej žiarivé zelené oči pripútavali bez dychu k pohľadu v zvieraco naklonenej hlave. Ruky pokojne spojené v lone - ako ona. Bola krásna, krajšia ako ona. Uložila. Klikla na odpovedať. Zmazala predpísaný predmet na podčiarknutie a napísala:

Uvažovala som, či som lesbička. Či mám čakať nechápavé odsudzovanie od starých, mladých, starých. či ich skutky zo strachu k inému, ich pohľady, zmeny v blízkych? Otázniky sa za mnou tiahli v slize okolia a ja som bola v stále väčších obavách a otázkach. Uchvátila si ma. Tvoja osoba. Objal ma pocit a cúvajúca logika odpadla. Najprv som sa ťa bála, ako zviera pred novým neznámym, potom si ma uchvátila. Myslím, že to je kľúč priateľstva medzi druhmi, rodmi, ríšami v tomto svete. Uchvátila si ma a bola by som sa s tebou láskala aj keby si bola vlčiak, leguán, pakobylka, strom, či zarosený kvet. Keď budeme milovať len na základe neskreslených pocitov, keď budeme absolútne viazaní len na vlastnosti a nebudeme sa zaoberať telom, bude každý z nás potenciálny bisexuál, zoofil a podobne. Určite je však hlúpe odcudzovať niečo len na základe farby, výšky, pohlavia, druhu... Človek nemôže byť súdený, nemôže súdiť. Súdy, koruny a žezlá, to sú výmysly nášho sveta. „Musíme sa naučiť žiť v lese a nie ním stále len prebiehať.“ Tiež neviem, čo je láska a sex. Tiež chcem odpovede. To som ja. Som s tebou.

Poslala, Zatvorila, Vypla. Šum prestal po vytiahnutí z prúdu. Prešla do prvej izby, ľahla si na koberec a roztiahla ruky a nohy ako človek v kresbe Leonarda da Vinci. Zatvorila oči a opona sa roztvorila. Kvety pritakávali spolu s priesvitnou trávou a ona ležala v ich šteklení pod modrým nebom plným hviezd. Vystrelila hore a vzduch jej prúdil pomedzi končatiny. Vyšla na lietajúci ostrov v nebi a posadila sa do sedu. Vtedy sa prestrela tma,

hviezdy zošedli a temno-červené tiene sa stiahli po skalách. Zem pod ňou zmizla a ona v sede bez pohnutia padala v otáčkach do obrovskej kamenej jamy, ktorá ani necítila, že ju hltá. Cez zatvorené oči nevidela tiene na stenách, rýchlosť. Len sa zrazu zastavila a začala sa točiť okolo svojej osi rýchlo ako lyžica mixéra. Vyletela z toho kolotoča tvárou vpred a momentom roztvoriac v kriu šoku oči a ústa, pohltila svoju víziu. Roztvorila oči. Bola noc a ona bola úplne mokrá. Vietor z otvoreného okna premenil jej telo na mŕtvo chladnú vec príjemnú na pohladenie. Postavila sa a podišla k oknu. Uchopila cestou pohybov foťák a pozrela sa z okna do okna. Bola tam tma. Zatúžila spoznať toho muža.

„Zajtra,“ zašepkala tme, zložila foťák, zatvorila okno a jej studené telo zaspalo na koberci. Tak mäkkom.

Roztvoril oči v mäkkom vankúši a pozrel sa na okno v okne. Zajtra. Zajtra konečne odchádza.

Opustila konzervový svet výťahu a vyšla von z budovy jej bytu. Vo vrecku súradnice okna v šachovnici steny. Pár krokov ulicou, cez roj ľudí, cez výťah poschodí, cez klamstvo do očí sestry, stála v prázdnej izbe muža a pozerala sa cez jeho okno na to svoje.

„Vravela som vám, že už odišiel,“ povedala sestrička.

„Prepáčte,“ povedala so sklonenou hlavou. „Aj tak vám ďakujem.“

Pozrela sa ešte na okno v okne a predstavivosťou sa pretiahli filmy videných momentov. Odišla domov, nespoznajúc muža v okne.

Hľadel z druhej strany ulice na okno, ktoré

pozoroval. Stál pri aute, ktoré ho malo zaviest' späť, ale jemu sa nechcelo. Spustil pohľad dolu po budove až na ľudí kráčajúcich opačným brehom hlučnej rieky áut. Boli dosť husto naukladaní. Venoval sa tváram anonymity niektorých z nich, ale akosi ho nezaujali, rýchlo ich menil. Tu chlapík s kufříkom, staršia žena s nákupom, dvojica mladých, krásna mladá žena vracajúca sa z práce, mladé dievča vstupujúce do vchodových dverí, všetko tváre s osobitným cieľom nevnímajúce okolie.

„To som ja,“ začul zvuk myšlienky a okna v okne. Vstupujúce dievča. Rozbehol sa ulicou, skúšajúc postreh vodičov. Čierny plášť mu vial útekom čierneho obleku, ktorý mal znovu na sebe. Vbehol medzi ľuďmi do dverí domu, do chodby. Uvidel však už len odchádzajúci výťah. Ostal stáť pred zatvorenými výťahovými dverami. Bez mimiky tváre s pohľadom cez hmotu sa otočil a pokojne odišiel. Mysľou mu ešte predtým zaznel zvuk spúšte fotoaparátu a pohľad mu spadol na vchodovú kľučku.

Kľučka. Pozerala na ňu, keď v malej izbe tlačila zo seba poslednú časť toho, čo kedysi zjedla. Nespotrebitelné pre jej telo to s člapotom dopadlo a ošpliechalo zadok. Nemala rada tento druh záchodovej misy. Bola by tam ešte hľadiac do blba chvíľu sedela a čakala či z nej ešte niečo vyjde, keby sa pri dverách neozvalo klopanie. Prekvapene roztvorila oči a čakala. Domnienka sa potvrdila. Rýchlo siahla po toaletnom papieri odmotala časť, naskladala, utrela. A znova. Papier bol vďaka hustému hovnu už čistý. Vybehla zo záchodu bez spláchnutia, hľadajúc nejaké oblečenie. Našla staré tepláky aj ich vrch a obliekajúc si ich, vyšla ku

dverám. Až teraz zistila, že sú jej dosť malé. Pozrela sa cez kukátko. Stál tam párik chlapov v rovnakom oblečení. Prieskumnícky odomkla a pootvorila.

„Dobrý deň,“ pozdravili.

„Dobrý,“ nadvihla obočie.

„My sme vám to doniesli a hneď vám to aj zapojíme.“

„Čo?“

„My sme z firmy TeLeIn,“ ukázal logá na odevoch a šiltovkách, v nádeji, že si spomenie.

Nadálej na nich nechápavo pozerala.

„Nesieme vám telekomunikačné riešenie nového tisícročia,“ snažil sa ďalej.

Nedokázala niečo povedať. Len zavrtela hlavou.

„Tu je dôkaz,“ ukázal kópiu nejakého dokladu.

„Ale toto nie je môj podpis. To určite nie je na moje meno.“

„Toto nie je váš podpis, ale naištalovať to máme ku vám. Vy o tom nevíete?“

„Nie.“

„Nevadí.“

„Ale ja vám nezaplatím. Ja som si nič neobjednala.“

„Všetko je už zaplatené. My sme vám to len prišli naištalovať,“ snažil sa jej to vysvetliť.

Chvíľu na nich hľadela s ústami, ktoré zabudla zavrieť.

„Tak poďte ďalej,“ zmenila s pozvaním aj výzor tváre na úsmev. Potichu zamkla. Prešli do izby s počítačom. Vložili na stôl ďalší a vedľa neho taký trochu divný mobil. Zapli počítač, prepoili ho s tým telefónom a začali sa prpláť v akomsi softvéri. Odišla od nich. V kuchynke si pustila hudbu s hlasom

šepkajúcej ženy a posadila sa na dres do sedu.

Otvorila skrinku za hlavou a vybrala odtiaľ med - v meste tak vzácnú vec. Vnárala do jeho lepkavosti svoj prst a potom nechávajúc ju padať v stenčujúcej sa niti späť, slastne naberala jazykom ukradnutú sladkosť. A ďalší prst. Cmukáním si ich napokon všetky overila v ústach. Vrátila skrinu med.

Rozsladená podišla k oknu a zalizujúc sa, odložila si čelo na studené sklo. Pozorovala ten pohyb v kope stuhnutého betónu a cementu a skla a reklám a čoho. Len tak, vo vákuu.

„Slečna,“ naštartoval jej čas jeden z chlapíkov.

„Už sme skončili.“

Nadálej tam stála. Pomaly sa otočila.

„Vysvetlíme vám, ako to funguje.“

A tak sa vybrala za ním. Po inštrukciách a ukážke, na ktoré odpovedala hromadou priklívnutí a „mhm“ citoslovcí sa opýtala:

„Ako dlho mi to tu necháte a kto bude platiť telekomunikačné poplatky a iné vedľajšie, či neskoršie výdavky?“

„Toto je už vaše ...“

Mám dva notebooky a celosvetový telefón, waú - - prešla ňou myšlienka s divnou príchutou irónie.

„... tu máte doklady o vlastníctve a registračné karty. Čo sa týka peňazí, neplatíte teraz ani potom. Ide o dar od niekoho. Mysleli sme si, že viete o koho ide.“

Hovoril celkom úprimne - rozhodla sa, že ak ide o nejaký podvod, tak sa toho všetkého potom rýchlo zbaví. Ak ide o nejakú týždennú reklamnú akciu, dá to do nejakej záložne. Veď nič nepodpisovala.

Chlapíci sa odprevadili k dverám výťahu, zamkla,

naštartovala darčeky. Cítila pred sebou vypleštené tance elektrónov, vystrelila sa novou linkou k svojej schránke. Meno, heslo, vitajte, v došlej pošte pribudla jedna správa. Odosielateľom nebolo dievča. Spam? Otvorila a našla roztiahnutý krátky text:

tu muž z okna

dostala si môj darček?

nechcem odplatu len ...

ani neviem

OTÁZKY & ODPOVEDE?!

počujem budúcnosť

som vládcom

a cítim, že vieš, kto som

že ma poznáš

že si ma tiež hľadala

som tu

ak - rozumieš - odpovedz - prosím -

Do riti. Uvedomila si, že ju vypátral. Nevedela ako. Podľa okna v budove? Hackol ju? Vypla linku a počítač vytiahla zo siete - čo ak jej on poslal darčeky. Zapla starý a začala prezerat' súbory. Nezmenené. Neublížil. Kto je? Prečo? Kto vie? Kto vie?

„Ja viem,“ povedal sekretárke do mikrofónu ukrytého v monitore. „Ale vôbec sa mi tam nechce ísť. Ospravedlňte ma prosím nejako pekne, veď vy to viete tak ako nikto,“ vydal úsmev.

„Dobre pane.“

„Ja sa idem zatiaľ niekam prejsť.“ Začul na druhej strane ticho prekvapenia ukrytého v slove slušnosť. Vypol komunikačný most a dal počítač spať. Uspal

celý svet čierneho obleku. Potreboval vypnúť aj ten. Vyšiel von, pozdravil sekretárku, prechádzal chodbami, k výťahu, v ktorom skončil. Stlačil prstom cieľ a v pohybe dolu začul nič. Veľa nití, trúcich sa o seba vo vlnách husiel a v lane baranidla stereotypne narážajúceho na nákovu v zemi. Kúzelná melódia sa prechádzala v prstoch a bubienkoch, ale v skutočnosti ju nepočul. Počul aj nemé svetlo vo výťahu - spievalo ako lampa stojaca sama vo svete tak veľkých chladných-vykúrených domov. Kovová skriňa dokončila ten svoj pribrzdený pád a on vyšiel do sály prízemnia, odtiaľ na ulicu do radov davu osamelých hrnčekov bez duší. Posúvajúc sa kamsi nikam, pozeral sa občas hore, hľadajúc kúsok modrej a cítiac všetky tie domy a ľudí, ako mu tlačia na hrud' a on nemôže dýchať. Vdýchol život a vydýchol ho. Prežil. A počul hlas, krásny zahmlený hlas - opiera jazyk o podnebie v tóne „la i la i la i la la i la i la i la“ bez konca. Obzeral sa, skákal a hľadal očami vo chvíľkových obrazoch bez hláv ženu z hlasu, z jej plaču, úsmevu, chudoby a bohatstva ... všetko v jednom hlase.

Hlas nepočula. Iba, ako tam tak prekvapene sedela pred vypnutou elektronikou a zapnutou hudbou z vedľajšej izby, objavili sa jej vízie. Krásnej ženy, ktorú predbiehala i dobiehala lesná hmľa, všetko zastavujúca, len nie pohľady na ženu, pomaly sa vznášajúcu a špičkami odrážajúcu sa od zeme, taxíkov, áut, značiek, hluku v tichu lesa či príhoria bez života. Nikto sa na nič nezmáhal. Otvorené ústa, spomalený svet rýchlej hudby, oči v snoch a jej ľadný beh vzduchom nekonečného vánku, smerom k šedivému mužovi v čienom obleku, ktorý vyskakuje

ponad dav jednoliatej šedej farby. Podišla k nemu a podala mu ruku. Spadli z neho šaty, zhnili a svet objavil staré telo starca. Biele, priam až mŕtvolne. Usmial sa po prvý krát v živote nehrane a vzniesol sa k žene, narástli mu vlasy rokov a vietor k nim doniesol čaro jesenných listov. Červeno-oranžovo-žltó-zeleno-aké. Nadýchli sa ukazujúc rebrá a ako pierko kráčali preč, obklopení perinou hmly a jej tichom, prefukovaným vetrom opadávajúcich lístkov.

Lístky mu prešli zvukmi a on stále rovnako vyskakujúc v pohybujúcej sa rieke hláv ľudí, začul v jej hlase indiánsky spev úsmevu teplej jesene. Ročné obdobie zašuchotalo ako šaty a on začul v husliach krásu. Začul posledný nádych, úsmev bez smiechu, kroky pohrebu a slobody. Vtedy sa usvedčil v tom, že dar, čo poslal nebol zbytočný, že bol presný. A že pozná koho život bol víziou zvukov. Piesne v tónoch neviditeľných farieb.

Farbu bielu má hmla, ktorá objala telo jej zraku, až úplne zbledol. Naň dopadla červená kvapka a rozbila sa. Krv? Pohľad pohltila tma.

Tmu prebil otvorením viečok. Prestal skákať a ľudia si ho prestali všímať. Vystúpil z ľudí a kývol ceste. Zastavil sa pri ňom taxik. Sadol doň:

„Do parku,“ prikázal formulárovo nepríčetne.

„Do akého?“

„Do najväčšieho.“ Už sa rozbehli. Sledoval vodiča, skúmal aký asi je z pohybov rúk, pliec, hlavy, zo zvukov jeho myšlienok, ktoré počul, zo spôsobov akým vytáčal zákruty, reagoval na situácie cesty.

„Sme tu.“ Nestačil povedať niečo viac a ucítil v ruke peniaze. Zákazník rýchlo vyšiel z auta a naklonil sa k okienku.

„Viac ti nedám,“ povedal kamenne a rýchlo sa mu pomalým krokom stratil z dohľadu.

Do kelu - zakľal v duši, že zase natrafil na nejakého sviniara. Pozrel sa na ruku. Ústa sa mu roztvorili úžasom. Samotná jedna bankovka bola násobkom ceny.

„Ďakujem neznámy,“ zašepkal konkrétnemu nikomu.

Muž v čiernom obleku sa vytvaroval z tmy jej vízie. Jeho kroky vnímala z čierneho pleca obleku. To kývanie cesty sa vnieslo do stromov v parku, stále hustejšie do ich konárov, až stál pred tou, ktorú stretla v metre. Bola nahá. A muž v obleku už tiež. Dievča sa začalo triasť, otvorilo obrovské ústa a spolu s nahým starcom prehltlo temnotou aj jej víziu. Otvorila oči. A čas opäť išiel.

„Stále tá nahota. Prečo?“ nepovedala. Spomenula si na vysvetlenie dievčata. Vyzliekla si tepláky a išla spláchnuť.

Vystrašil ho ten zvuk. Tepláky otrasného sfarbenia a štýlu mal na sebe tučný spotený chlapík, čo popri ňom prebehol vydávajúc okrem dychčania a zdochýňania aj akúsi správu o nejakej žene. Začul v jeho odchádzajúcom fučaní aj nejaký iný zvuk. Bol to hlas. Ten istý, čo počul pred chvíľou, ten spev, ktorý hľadal vyskakaním. Rozbehol sa, dobiehajúc, predbiehajúc tučka, dobehol na trávnik, na ktorom sa zhromažďovala hromada ľudí. Začal sa cez nich odstrkováním predierať, aby uvidel, na čo čumia. Pichal bez ospravení laktami, sprevádzali ho výkriky a nadávky, ale on nedbal. Dobil sa až dopredu. A uvidel ju. Ženu, ktorú počul. Bol si istý, že je to ona.

Spojila nitovačkou poslednú šiestu stenu plexisklového kvádra, v ktorom stála. Už sa nemohla dostať von, už ju nemohli dostať von. Obklopená priesvitným plastom s dvomi dierkami vpredu, pozrela sa mu hlboko do očí, jemu mužovi v čiernom obleku a začala sa vyzliekať. Dav naznačil radosť i pobúrenie, ale ona s pohľadom vpichnutým do neho neprestávala. Boli ako zhypnotizovaní. Jeden druhým - stretnutím. Začali pribiehať ďalšie davy zvedavcov. Odtrhla pohľad a prezrela si ich. Usmial sa - pochopil, že presne to bolo cieľom jej vyzlečenia = reklamy, niečoho iného, zakázaného. Ľudia prichádzali - pozrieť sa. Natiahla ruky od tela a zavrela oči. Davom prebiehala vrava a šum.

„Nie je ti zima zlatko?“ opýtal sa veselo člen zoskupenia. Zohla sa, vytiahla pištoľ, vystrelila cez dieru a namierila na srandistu. Muž v čiernom obleku mal na tvári ten úsmev porozumenia a irónie. Začul členovo preglgnutie a pocítil most vedúci ku nej.

„Kto z vás chce umrieť?“ zakričala s prízvukom hľadajúc pištoľou. Ticho.

„Ja?“ namierila si na hlavu. Bolo vidieť, že všetkých prekvapila.

„Ja,“ padajúci úsmev na tvári. „nemám prečo žiť. A čo vy? Kde mám zmysel života. Som mladá položka v databáze, v zozname. Nemám potešenie, necítim lásku, nechcem cítiť. Nie som živý tvor, necítim sa ako živá. Nemám prečo žiť? Nemám svet, krásu, prírodu. Zničili to moji, vaši, ich predkovia a naučili to aj nás. Ničiť. Zničili city, naše zdravie, udupali lásku a krásu. Nám ostal len ich umierajúci odpad. A ešte sa nám čudujú, karhajú nás za to, akí sme. Ale ved' oni nás to naučili - vychovali. Len ťažko sa v tej špine a

viditeľnom konci hľadá svetlo, nádej, krása, život. Rodičia narobili bordel a my to teraz máme po nich upratať. Nemáme to, čo oni a cítiac tieto ťažké nedostatky ... nemáme sny, len nočné mory, len ťažko hmatáme budúcnosť. S týmito dierami, čiernymi a plnými slz, máme teraz pomôcť Zemi, nájsť jej tvár pod tou hromadou plastiky. Z tej ničoty máme vytesať život. My však nie sme bohovia. Máme iba jeden život.“ Rozprávala spočiatku normálne na ľudí navôkol prúdy viet myšlienok. Potom kričala a po tvári, po tele jej stekali slzy. Pozrela k nebu zasľazenými očami lesku a čakala na energiu, na nádych ďalších viet.

„Múdra staroba? Radšej zdochnem mladá. Nechcem starnúť v tejto šedej diere. Naši otcovia, starý otcovia, hlúpo a zbytočne oklieštili sa hrádzami bez vôd. Narušili ekosystém, rovnováhu - rozkývali váhy a chcú to naučiť aj nás. Zničili nám prírodu takú, ako ju poznali oni. Pár ľudí vymyslelo svet pre všetkých ostatných. A nehovorte mi o demokracií, rovnosti. Demokrites je mŕtvý už toľko storočí. Ako môže človek vymýšľať pravidlá, zvyky. Človek je len zviera a nemá extra práva. Súdy sú mŕtve, nikdy neboli. Súď a budeš súdený. Ako môže človek ... ako si vie byť istý tým, čo je „správne“. A prijať nové - radšej len zriedka. A my to máme znášať. Zmeny prúdov, otepľovanie, špina a odpad, zemetrasenia, záplavy, premnoženie, neevolučné genetické anomálie, globálne znečistenie. To je naše dedičstvo - tieto „úžasné veci“ naši predkovia nemali. Umierame v syntetickom bahne, nenávidíme jeden druhého, topíme sa v hlúposti vlastného rodu a z našich pier vychádza slovo stereotyp. Dedičstvo.

A čo zdedia naše deti? Beriete to ako peknú a samozrejme správnu frázu, ale úprimne - seriete na to, čo bude s vašimi deťmi, nech hoci aj zhnijú prebodnuté sebou samým. Veď vy nezažijete to, čo vaši potomkovia - tak načo? Veď vy už budete krmivom detí zeme, keď vás budú vnukovia takto, či horšie preklínať a umierať spolu s ostatnými tvormi pod trestom vašich chýb...”

„Boh nás ochráni,“ zakričal chlapík kdesi za mužom v obleku, čo mužovi vyčarovalo v obdivnom počúvaní úškrn. Vytiahol mobilný telefón, vytočil číslo a kamsi dlho volal.

„Ak ste to ešte stále nepochopili a potrebujete to vysvetliť inak, s kúskami naivity a klamstva, tak vedzte, že ľudia zneuctili Zem, dieťa Boha a ten im to postupne vracia. Bude však lepšie, keď pochopíte skutočnosť. Realitou je, že Boh neexistuje. Radšej si to rýchlo uvedomte, inak budete na smrteľnej posteli veľmi prekvapení. Svet sa stále mení a nebude dlhšie čakať na vaše staré názory, plné opodstatnených obáv z vlastného zla. Nikto vám nebude pomáhať, musíte žiť sami. Nie ste sluhovia bohov. Bohovia sú len klamstvá minulosti, útecha pred budúcnosťou, krásny sen znásilnený na nástroj moci. Len vy udržiavate ich hmlové telá v tomto svete. Prečo len musíte mať stále niekoho nad sebou? Nedokázate žiť sami? Bojíte sa slobody, či čo? Ste tak vzdialený tvorom, nazývaným ľudia. Žijete vo vymyslenom svete. Necítite sa dobre a predsa nežijete. Vstávajte,“ chytila sa dier a zatriasla plastovou skriňou. A klávesy síz padali.

„Stojíte pred nahou ženou a jej slovami rovnako nahej pravdy. Avšak tak ako vždy len málokto verí

realite,“ dokričala cez slzy a stiahla sa v trasľavom kľbku do plastového rohu.

„Tak, slečna, to by stačilo. Podťe von,“ zaklopal u nej jeden z policajtov. Nedosiahol však nejakú zmenu. Akoby tam nebol. Nad plastovú krabicu priletel vrtuľník. Súkromný. Všetky ovievané hlavy sa zodvihli. Visel v miešaní vzduchu, zhodiac lano s hákom. Keď sa dotklo zeme, vybehol z davu muž v čiernom obleku, pretiahol lano cez diery a zaistil ho. Dotkol sa čelom čírosti a v tóne slzy starca pohladil obraz.

„Utekaj,“ zašepkala a on si uvedomil, že musí poslúchnuť. Utekal davom, policajtom, lúke, bežal stromami, betónom, trávou, až unavený stretol dvere do budovy, z ktorej vyšiel. Na streche práve pristával vrtuľník.

...vrtuľník padal na strechu a hmotom efektov odstraňoval strešnú krytinu...tma..., „myslím, že američan.“ „Nie Sean Conery je pôvodom z Veľkej Británie, konkrétne zo Škótska“...tma..., „myslíte si skutočne, že blondínky sú menej šikovné?“...tma... „..., konečne budem mať lásku Juana Markéza“...tma - to prepinanie programov ju už nudilo - „Pane, vyhrali ste viac ako 100 miliónov, ako sa cítite?“ „No viete je to všetko tak odrazu.“

Catherine

“SKRZ TEMNOTU LESA L'UDÍ
SKRZ NEPRIAŽENŤ OSUDOV
SKRZ ŠUCHOT BANKOVIEK
A ZLOMENÉ TÚŽBY
NÁJDEM RAZ
NÁJDEM SEBA.“

Sklomenie

Middle Europe

Boh so sto miliónmi a vyplašenými očami uprenými v kamere. Obrazovka s jeho tvárou žiarila ako jedna z mála vecí vo veľkej tme tejto izby. Miešali sa do nej blikajúce striedania víťazstiev i prehíer svetla, ktoré akoby sekali pohybmi ľudí. Telka nemala

divákov. Každý sledoval len ničotu žmurkania svetla. Rovnako aj Catherine. Držala v ruke fľašu vodky a veselo ju miešajúc so svojou krvou, tancovala v spotenom teple k hudbe končiacej sa harmonikou. Skackala, kývala, prestupovala - zdanlivo hlúpe pohyby sa menili na pôvabný tanec doplnený jej úsmevom topeným v žiari očí. Hľadela do blba - nerozmýšľala napriek výrazu v tvári. Len automaticky tancovala, aj keď sa už pesnička skončila. Chalan pred ňou ju fascinovane pripito sledoval - hlavne jej telo, nadskakujúce prsia, vlniacu sa panvu a hlavou mu prebiehala jedna veľmi jednoduchá, priam až základná myšlienka. Pribito stál, hľadel, predstavoval si - napriek už hrajúcej pesničke.

„Čo je?“ opýtala sa ho cez úsmev a pohľad v očiach.

Začal teda tiež tancovať - skackať, kývať, vlniť, tlačiť telo na telo, hlaďiť a stláčať, vzrušovať seba i ju v rytme elektronického šialenstva v blikote ľudí. Catherine to vychutnávala. Ako kráľovná, s miernym úsmevom tomu samčekomu dovoľovala dotyk, hľadanie, nárazy jeho tela. Cítila sa ako pani a on bol pes, pevne pripútaný o jej telo. Teraz by urobil čokoľvek by mu prikázala. Radovala sa z jeho neovládania sa. Bolo jej to príjemné. Začala s perami v slovách speváčky a hudby vyskakovať hore a dole, stále len vyskakujúc a padajúc, kašľúc na výchyľky jej výskokov. On sa pridala, ale on nebol pre ňu podstatný. Neexistovali pre ňu nejaké podstatné veci. To boli sprostosti, drby, reči, nič. Boli len jej výskoky, úsmev a hudba. Vyskakujúc sa pokúsila napiť. Nepodarilo sa. Alkohol stekal po brade, krku,

hrudi až mokrotu ucítila v lone. Smiala sa. Výskok. Dopadom stratila rovnováhu a narazila do niekoho za ňou. Zviezla sa po ňom až na zem. Začala sa tackavo zdvíhať. Otočila hlavu a cez plece si všimla, že to bolo dievča. Ležalo tam na zemi, mrvíac sa trochu. Zohýňal sa k nej nejaký chlapík, zrejme jej frajer. Držiac stále fľašu sa postavila, keď ju niekto zvrtol a začal na ňu niečo vrieskať.

„Chod' do piči, nerozumiem ti ani hovno,“ povedala mu a išla späť - tancovať. Znovu ju ten niekto otočil a jednu jej vrazil. Pristála lícom na dlážke. Fľaška sa kotúľala preč. Potisla sa a chytila ju. Nechcela, aby sa z nej ešte niečo vylialo. Nadvihla sa na rukách a pozrela sa spomedzi vodkových vlasov na toho, čo ju udel. A potom na toho, čo s ňou tancoval. V jej očiach bol jasný rozkaz. Strhol sa začiatok bitky, keď sa pomaly vytackala von a vyzvracala sa. Cítila sa hnusne, tak to zaliala priezračnosťou z fľaše.

„Catherine,“ začula, keď odchádzala ulicou kamsi preč. Otočila sa.

„Tanečník,“ usmiala sa cirhózovo.

„Poď, zveziem ťa, mám tu auto.“

„Supér,“ zarevala z hrdla. Vykročila k nemu.

„Daj si,“ priložila mu k perám fľašu. Napil sa.

Nasadli, svetlá osvietili svet uličky, ktorý sa rozbehol. Šialene išli prázdnyimi cestami, popod zohnuté svetlá lúčov, pili, smiali sa, oblievali. Zahodila fľašu. Bola celá mokrá. Vyklonila sa z okienka, vyzliekla si vrch, premočený a lepkavý a vyhodila ho von. Vyklonila sa viac a v smiechu sa nechávala ofukovať prúdom jazdy, dovoľovala vzduchu hladiť jej tvár, svetlám bubnovať na jej brucho a hrud',

prúdiť jej po prsiach.

„Zastav,“ zavelila mu. Vybehla, stiahla si aj spodok a holá začala hravo pobehovať po ceste, mykajúc rukami nad hlavou, vyskakujúc a točiac sa v rytmoch hudby autorádia.

„Daj to hlasnejšie,“ zakričala. Jej spev sa stratil v decibeloch piesne ženy kričiacej život. Bubny, prázdna cesta, sprevádzaná elektrickými stĺpmi, vôňa teplej noci. Vbehla do poľa pri ceste. Bola užasnúť, šťastná, veselá, akoby voľná. Tešila sa v tancoch spevu.

Svetlá auta zhasli spolu s hudbou. Ostala len letná tma, hviezdy zakryté oblakmi letnej búrky na ceste, teplo a dusno. Stála tam vystrašená z tej zmeny. Počula ho ako prichádza a tak sa rozrehotala. Stál už pred ňou. Pocítila dotyk jeho rúk na tele, jeho dych. Pobožkala ho a vnikla mu rukami pod tričko. Vedela čo chce. On aj ona. Cítila ako ide a už sa nezastaví, len ide, necháva plynúť. Telo sa jej zohrievalo srdcom, keď už z neho konečne to tričko stiahla a vrhla sa na nohavice. Držiac v rukách jeho narastajúcu túžbu, roztrhala priehradu vášní. Vyskočila na neho a on mykajúc sa v pohyboch splodenia, padol na chrbát. Pšenica ich zakryla. Ich dýchanie sa prehĺbilo. Bola navrchu, na ňom a ohmatávajúc ho, ho hladila. Zacítila, ako do nej vošiel. Cítila jeho teplo, jeho pohyb, jeho ruky a zaslepenosť, rovnako hlbokú.

„Catherine,“ vyšlo z neho.

Usmiala sa vnímajúc jeho po koži šprintujúce pohladenia, robiace husiu kožu. Nadvihla sa a začala na ňom cváľať, čím ochromila jeho pohyb. Sediac tam v pohybe na sedle trónu svojho vládnutia,

zaklonila hlavu, nechávajúc sebou preniknúť ich vzdychy, pohyby a pot. Pohyby, spontánne výkriky, blaženosť, vrchol, radosť, život. Začula ako prišlo ďalšie auto. Chcela sa obzrieť, ale otočil sa na ňu a chytiac ju za ruky, začal do nej dorážať svoju panvou. Stále rýchlejšie, prudšie, až z nej vychádzal krik a vtedy ucítila ako pohybmi zošalievali. Ucítila v tom bezhranične, ako sa do nej vlieva jeho teplo a on ho posúva ďalej. Bola zhodená z trónu, z kráľovnej sa razom stávala šľapka. Už ani nevnímala svet, to ďalšie, tých ďalších, čo sa na nej vystriedali. Len nechávala plynúť. Nevedela kedy prestala, kedy prestali, kedy zaspala pšenicom zakrytá, obklopená len oblakmi bez plaču a zemou bez zeleného kriku. Posledná myšlienka patrila spomienke na záhradu rodičov, na to ako tam jednej letnej noci zaspala v tráve, v senníku. Spánok. Len nechala plynúť.

Catherine sa ráno zobudila na to, ako je jej zle a chce zvracať. Stihla len nadvihnúť hlavu. Obsah sa na ňu vylial. Aspoň ju zohrial. O chvíľu sa však začala triasť. Aj keď na ňu svietilo slnko leta, chvela sa ako obalená ľadom januára. Hľadala oblečenie, ale žiadne nenachádzala. Pomedzi rozsuchané vlasy sa pozrela smerom k ceste. Neostalo tam čokoľvek. Ani auto, ani tanečník, ani šaty. Spomienky sa v bolestiach vynárali len sčasti. Mykajúcou sa rukou si prehodila zlepené vlasy dozadu a nehladiac už viac k nepriateľovi ceste, vykročila do poľa, k stromom na jeho druhej strane. Nohy sa jej cestou krivil na mokrých hrudách a chveniach. Konáre stromov ju objali a prijali jej tajenú bolesť. Pomedzi ich telá, nohy, tiekla riečka. Vkročila na územie jej chladu, cez klzké kamene si našla hlbokú tôň. Tam zo seba

zmila triašku, špinu, zvratky, spermie, smútok, bolesť, bolesť, bolesť ... Vyšla von, ovial ju vietor a seizmická činnosť jej tela sa naplno vrátila. Pozrela hore do korún. Cez konáre k nej smeroval pár lúčov.

Vyšla z druhého brehu stromov a začala hľadať nejaké sídlo, nejakých dobrých ľudí, čo by jej pomohli. Videla len polia pšenice a tam za nimi nejaké domy. Po poliach sa pomaly posúval akýsi stroj, asi traktor. Zrejme sa nedalo vyhnúť jeho pohľadu a tak si odtrhla pár konárov a vybrala sa s nádejov k nemu. Catherine, zahalená drsnými konármi, zohrievaná slnkom, mierila k traktoru, dúfajúc v dobro vodiča. Traktor ju uvidel a začudovane zastal. Podišla k nemu. Vnútri sedel na svojom koženkovom tróne škaredý chlap neurčitého veku a jeho oči sa pásli. Preglgla zhustnutú slinu.

„Dobrý deň,“ zachvela hlasom.

„Dobrý, dievča. Čo sa ti stalo?“ opýtal sa priateľským hlasom.

„Ale viete, taká nepríjemnosť.“

Usmial sa výsmešne kútkom úst.

„Mohli by ste mi požičať nejaké oblečenie. Ja vám ho potom vrátim, len si niekam zavolám,“ pozerala na neho prieskumnícky.

Jeho tvár počúvala a uvažovala zároveň.

„Určite ma už hľadajú,“ chcela mu tým zabrániť v nejakých špinavých nápadoch.

Otočil sa dozadu a hodil jej nejaké montérky. Musela sa zohnúť a ukázať mu nahý chrbát. Podišla za traktor, aby ju nevidel a obliekla sa. Ten svinar jej dal montérkové nohavice na traky. Nuž čo. Možno tam nič iné nemal. Obliekla si ich, ved' napokon zakrývali všetko okrem rúk a pliec.

Bojazlivo vystúpila hore a sadla si v strachu vedľa neho. Pozrel sa na ňu, naštartoval a išli ďalej.

„Vieš, musím to tu prezrieť,“ povedal neutrálne.

„Po tej búrke v noci by mohlo byť niečo zničené.“

„V noci?“ opýtala sa, listujúc na stránkach pamäti.

„Áno. Nebola silná, ale mohla narobiť galibu. Ja to takto vždy po ceste prejdem, potom sa pozriem trochu dnu pešo a vieme, či sa niečo zničilo.“

„Mhm,“ prikývla. Jeho hlas bol celkom milý a to ju upokojilo, rovnako aj to, že na ňu nečumel. Začala sa teda pomaly upokojovať a rozhliadať. Slnko svietilo, traktor hučal a oni po ceste okolo polí sledovali pšenicu. Všetko bolo v poriadku.

Motor zachrčal a vypol sa. Ohol ústa v nevedomosti a zoskočil. Nadvihol kapotu a začal sa tam hrabať.

„Mohla by si mi sem prísť pomôcť?“ zakričal.

Zoskočila a obišla traktor.

„Tu to drž,“ ukázal jej ako. „Oboma rukami, neboj. Ja to skúsím z druhej strany.“

Obišel traktor a niečo tam robil, hrkotal, potom vyšiel hore.

„Daj ruky preč.“ Skúsil naštartovať. Nič.

„Boha,“ zoskočil. „Daj tam tie ruky.“ Situácia sa opakovala. Štartoval, štartoval a nič.

„Daj tam ruky.“

Urobila tak. Zoskočil a vtedy zacítila na krku ostrie noža.

„Vyzleč sa.“ Jeho príjemný hlas bol preč. Odopol jej traky a nohavice z nej spadli. Potiahol ju viac vzad, ruky stále na traktore. Pustil nôž na zem a odzadu do nej vnikol.

„Prosím vás, nie,“ prosila cez slzy, ale jeho pohyby neustávali. Ohmatával jej visiace prsia, cítila jeho pach a hnusil sa jej. Vzlykala. Ale on neprestával. Už to nechcela. Nenechať plynúť. Vytiahla sa a otočila sa k nemu spredu s úsmevom na perách slz. Ľahla si na už suchú zem a on na ňu. Do nej. Vnikal a vnikal, vzdychal, silil sa, zrejme aj slintal. To však ona už nevnímala. V hladine jej zaslezených očí sa odrážal nôž. Hladiac ho, načiahla sa a práve keď bol na vrchole, bodla prvý krát. A znovu, znovu. Pocítila, ako sa zviňajúc do nej urobil. Na jej telo dopadali prvé kvapky krvi. Chcel sa od nej odpútať, ale bol v nej. Držala ho a bodala. Jeho tvár zmeravela v kŕči a ona mu švahla po krku. Zrak jej zaliali slzy a červeň. Jeho telo sa na ňu zvalilo ako mäso u mäsiara. Odvalila ho a skrútila sa do kĺbka. Ležala, hľadela cez viečka na čisté nebo, počúvala to ticho a pokúšala sa upokojiť, nechvieť sa, neplakať. Prosím, neplač Catherine. Catherine!

Odtiahla sa k rieke. Musela sa umyť, upokojiť, očistiť od všetkého zlého. Zase. Umyť, umyť telo i dušu, ich rany. Zastavila sa v zbytočných pohyboch čistenia a začala premýšľať čo s chlapíkom. Spomenula si na rady a filmy. Dovliekla ho na breh vyzliekla a stiahla až do prúdu. Obrezala mu nožom konce prstov, ťažkým kameňom mu rozbila tvár a vyrazila zuby. Obliekla sa, zobrala jeho šaty a po pár kilometroch cesty ich spolu s nožom zahodila do húštiny. Zanechávajúc to všetko za sebou, Catherine sama v jeho topánkach a v montérkach na traky, začala stopovať v smere k svojmu mestu.

...

„Catherine,“ privítala ju mama výkrikom. „Bože,

kde si bola? Už sme chceli volať políciu.“

„Ahoj mami,“ usmiala sa cez slzy a vrhla sa mame okolo krku, spúšťajúc slané vodopády. Dvere bytu sa zatvorili. Matka a dcéra v objatí plakali.

„Vyzeráš strašne. Čo sa stalo?“ prezrela si ju matka. Zjavil sa víkendovo oblečený otec. Čakala výčitky.

„Catherine,“ zvolal zúfalo, zbehol k nej a objal ich, túliac si cez trlbietanie v očiach k sebe ich hlavy. „Catherine, oh ako som sa bál.“ Takmer celá rodinka si prejavovala lásku v kôpke objatého biomateriálu.

„Pod, okúpem ťa,“ odtiahla ju mama do kúpeľne. Zavrrela, zamkla, pomohla jej vyzliecť sa, vojsť do vane, pustila jej sprchu a hladila jej telo špongiou s voňavou penou. Potom jej naplňala vaňu horúcou vodou a umývala ju ako malé dieťa, čo to nevie samé. Pozerala sa jej do tváre, ďakovala pohľadmi. Mama nevrela, nepýtala sa, nevyčítala, nekričala, len hladila jej telo snažiac sa zmyť z neho akúkoľvek špinu a hnus.

„Mami, mám ťa tak rada,“ rozplakala sa, držiac ju za ruku.

„Aj ja teba Catherine, aj ja teba,“ pohladila ju po hlave. Vaňa sa naplnila, vodu vypla.

„Oddýchni si,“ pohladila zas jej vlasy a odišla, nechávajúc ju samu.

Dvere sa zatvorili, kroky prešli do obývačky. Začula plač. Matka sa ho snažila tlmiť otcovým plecom, ale aj tak ho počula. A slaná voda zo senzorov jej tela sa v kvapkách miešala s tými vo vani. Ponorená po bradu im skracovalal cestu, rušila ich pády. Catherine ich nechávala plynúť.

...

„Prečo to neohlásiš na políciu?“ opýtala sa jej citlivo prísediaca mama.

„Patrí k podsvetiu, nejakej mafii, či čo. Možno by ma dal aj zabiť.“ Úvahy v tichu. Mama si ju pritúlila. A ticho. Škerila sa len bezmocnosť, nezamestnanosť, zuby slz mokrých od zla. Nebolo pomoci, cesty, len šedé múry v daždi tmy samoty v dave. Malo peňazí na život, málo peňazí na slobodu ... časy sa nezmenili. Zmenili sa len názvy. Niet úniku.

„Niečo vymyslíme, neboj sa,“ potľapkala ju po pleci a ukázala jej ako vyzerá úsmev. „Len už nikam nechoď, prosím.“

Zakrútila hlavou. „Mami, doma sa zbláznim, unudím sa k smrti.“

„Prosím, vydrž, prosím. Pomôžeme ti ako budeme môcť. Len to vydrž.“

Zazrela otca opretého v počúvaní o zárubňu.

„Podťe jest,“ pozval ich z myšlienok k svojmu dielu.

...

Išli s mamou s nákupnými taškami. Dvere číslo 1, dvere číslo 2, číslo 3 a domov, pozliepaný z pár pridelených izbičiek. Mama vo zvyčajných pohyboch odložila nákup s jej „pomocou“ otázok. Mama však nefrflala. Bola priam rada a snažila sa ju nakaziť úsmevmi. Paradoxný rozdiel oproti hádkam pred. Pomohla, odišla do izby a zapla televízor v nádeji náhody prepínania. Nuda zamurovaná v týchto stenách. Nuda. Meniace sa intenzity svetla ju hypnotizovali. Oči sa nehýbali - zmeravene zaseknuté - ústa sa pootvárali bez vedomia. TV TV Nuda TV Nuda TV Nuda Nuda TV TV TV. TV=Nuda. Nuda=TV. Zahrešila na seba myšlienkou. Nervozita

štartu zlosti stlačila koniec blikotu. TV upadlo do spánku červeného svetielka. Postavila sa a dorazila ho, predstavujúc si jeho neexistenciu. Svetielko sa potopilo do tmy. S kývaním jej úsmevu. Dni, dni, dni, víkend, dni, dni ... Ten ich stereotyp ju pesimizoval, nútil ujsť, škriabať a hrýzť si kožu do krvi. Odišť. ... dni, dni, dni ...

...

„Dobry. Je Catherine doma?“

„Kto ste?“

„Jej priateľ.“

„Nie je doma.“

„Catherine, viem, že si doma. Pod' von,“ vykrikol.

„Chodte preč, lebo zavolám políciu.“

„Tak ja idem. Prídem neskôr Catherine.“

„Padajte!“ zakričal otec.

„Daj si pozor stárec, toto nie je tvoja vec. Chcel som jej len niečo vysvetliť a ospravedlniť sa,“ zašepkal tak, aby to počul len otec a odišiel.

Otca to nasralo a tresol dvermi. V noci Catherine počula, ako sa s mamou o niečom rozpráva, ale nerozoznala jeho otázky. Dni, dni, dni, dni, víkend ...

...

Bol večer a oco nebol doma. Možno príde v noci. Do rána sa však jeho posteľ nezmenila. Mama išla do roboty veľmi nervózna, ale nechcela robiť poplach. Možno musel niekde prespať a nemôže sa ozvať. Už sa to pár krát stalo. Mama odišla a Catherine pokračovala vo svojich vojnách s nudou a fenoménom TV. Chcela ísť pozrieť poštu, keď zazvonil telefón. ? Zdvihla.

„Ahoj Catherine,“ ozval sa telefónny hlas tanečníka z baru.

„Čo chceš? Daj mi pokoj!“

„Čo chcem ja? Ee. Čo chceš ty? Kde je tvoj otec?“

„Ty kurva vyjebaná.“

„Ale nonono. Také pekné, mladé, inteligentné a chutné dievča a takto škaredo rozpráva. Tvoj ocko ma navštívil v bare a nepekne sa so mnou rozprával. Ocka potom zbalila moja kamarátka. Nie ste veľmi dobrá rodina, keď tvoj otec ide len tak s inou.“

„Prosím ťa, pusti ho.“

„Pochopila.“

„Čo chceš?“

„Chcem sa s tebou rozprávať a vysvetliť ti ako to vtedy bolo. Som veľmi nerád, že sa to takto zvrtilo a tento telefonát znie ako vydieranie. Skutočne som to nechcel.“

Ticho.

„Catherine?“

„Pustite ho.“

„Už teraz je voľný. Čakám ťa vonku,“ zložil.

Triasla sa. Strachom a asi aj šokom. Položila.

Obula sa. Napísala mame lístok: Neboj sa - a zobrala si nôž.

„Tu môj kamarát ťa prezrie. Pre istotu,“ zastavil ju úsmevom z okna auta. Zo zadných dverí vyšiel chlapík s nemou boxerskou tvárou a zhora dolu jej oťapkal telo. Našiel nôž.

„Ee. Načo ti to bolo?“

Boxer zahodil nôž do blízkeho koša.

„Nasadni.“ Boxer ju jemne vtlačil do auta aj napriek tomu, že šla doň aj sama.

„Tak ide sa.“ Natočil si na ňu spätné zrkadlo a pohnal kovové kone na beh ulicami. Cez betón, kov

kofajnic elektríciek a nebo dorezané drôtmi plnými pohybov elektrónov, miňajúc ľudí idúcich kamsi a nikam, leteli po zemi kamsi.

„Ideme ku mne a dohodneme sa, čo ďalej - môže byť?“

„Mykla plecom. V jej očiach sa odrážali reliéfy mesta a pocitová prázdnota lesku.

...

Lesklé poháriky sa naplnili omamujúcou malou vodou.

„Som rád, že si prišla. Prisahám, že tvoj ocko je na slobode. A čo sa týka nás dvoch, skúsime to spolu a v prípade, že to nebude klapať, rozídeme sa.“ Pozrel na ňu.

„Čo ty na to Catherine?“

Sedela izolovane v gauči a mlčala.

„Už sa na mňa prosím nehnevaj. Nevieť čo tam chceli, odkiaľ sa vzali, chcel som ťa len dostať z domu. Viem ako ťa nuda ničí.“

„Takže môj otec je v poriadku,“ prehovorila.

„Áno.“

„A prečo si ma teda neochránil pred tými ďalšími, prečo si sa po mňa nevrátil?“

„Zbili ma do krvi,“ ostatní prikývli. „pozri ešte teraz to vidno,“ ukázal čerstvé rany a štiny.

„Potom ma kamsi odviezli. Keď som sa trochu prebral, išiel som ťa hľadať, ale už si tam nebola. Ako si sa dostala domov?“

„Prečo by som ti mala veriť. Si obyčajný klamár. Veď patíš k mafii.“

„Ja nie som klamár. A mafián tiež nie som. Len preto, že mám peniaze a ľudí, ktorí stoja pri mne, nemusím hneď predávať drogy.“

Načiahla sa po poháriku a napila sa. Znovu po ôste dvoch týždňov.

„Serie ma to,“ ponorila východ plaču do rúk.

„Celý tento zasratý systém. Nemám robotu, nič, ani hovno, len celé dni v meste ...“

Sadol si k nej a oprel ju na svoje plece:

„Neplač Catherine. Všetko bude dobré. Spolu to prejdeme,“ vboril nikotínové prsty do jej vlasov.

...

Prehodila si v smiechu vlasy dozadu. Hrubá hudba dopĺňaná ženským hlasom možno spočiatku znela nepríjemne, ale neskôr sa v nej objavilo to pravé-orechové. Výkrik, dynamika, superbass, blikoty, farby a množstvo tiel, naplnených spontánnym ošiaľom. Zabrzdila tanec. Tanečník sa na ňu spýtavo pozrel.

„Pome sa napiť.“

Usadili sa na vysokých stoličkách pri bare. Všimla si blikot obrazovky. Ukazovali na nej mŕtvolu muža, ktorý vraj pred časom vyhral sto miliónov. Zabil sa výstrelom brokovnice do úst. Človek musí byť veľmi zúfalý, keď robí takú akrobaciu kvôli červenému efektu z brokov. Iná správa zmenila jej pohľad smerom k poháriku, ktorý jej objednal tanečník.

„... ty hajzel osratý, si tu?“ začula už len koniec čiehoi kriu.

„Čo ty tu chceš?“ otočil sa k nemu tanečník. Zišiel zo stoličky a postavil sa do postoja pripraveného pokoja.

„Prišiel som si po teba, ty hovno.“ Ten chlapík sa vôbec nesnažil tváriť prívetivo a zrejme bol predtým na veľkej potrebe.

„Tak to hádam vyriešime bez násilia. Teraz by to

nebolo správne.“

„A na čo si myslíš, že sme sem prišli?“

„Pozri sa, ja som ochotný s tebou teraz spolupracovať, neklamem ťa, tak to využi,“ povedal tanečník úprimne. Žrala ten jeho pokoj za každej okolnosti. Chlapík stál už len pár krokov pred ním a v dusnejúcej atmosfére ho skúmal.

„Ókej,“ sadol si na tanečnickovu stoličku vedľa nej. Uveril. Zhŕkla sa vôkol nich skupinka dovtedy neviditeľných mladých mužov a žien v čiernom - ich osoby boli ukrývané za slovom kamaráti. Avšak ani jeden z nich nepočul, o čom sa tí dvaja rozprávali. Rozhovor po chvíli ukončili oficiálnymi pohybmi. Chlapík sa postavil a spolu so svojimi kamarátmi odišiel. Tanečník si zavolał jedného kamaráta a pohybmi úst mu naznačil nejaké slovo. Kamarát doňho vrazil oči, akoby nevnímal a potom zmizol v tme ošiaľu hudby.

„Kto to bol?“ prisadla si k tanečníkovi.

„Nevedz. Nemusíš.“ Pozrel jej chladno do očí.

„Poď tancovať.“

...

„Čo mi to tam dávaš?“ zakričala v smiechu na tanečníka.

„Nekrič, neboj. Skús a uvidíš,“ povedal s úsmevom a odišiel ku kamarátom a kamarátkam. Ostala sama obklopená kamarátmi a sladákóm hlasov muža a ženy, so smutným koncom balady. Napila sa. Pieseň skončila a zmenila sa na rýchle, veselé a morbidne spevy a tóny. A znovu sa napila. Nepostrehla, že by sa s ňou niečo dialo. Hudba ju zachytávala a už nemohla vydržať sedieť. Napila sa ešte a postavila sa, tancujúc k tancujúcim.

...

„Kam ideš?“ opýtal sa jej tanečník.

„Von,“ odpovedala mu Catherine.

„Nechod.“

„Ale ja chcem ísť.“

„Načo?“

„Už hádam dva týžne som nebola sama vonku.“

„A?“

„No chcem sa len prejsť, doriti.“

„To nie je všetko. Je ti u mňa zle?“

„Nie.“

„Tak o čo ide?“

Bála sa mu to povedať. Cítila, že sa naserie a vyhodí ju. Raz sa to však predsa isto len dozvie. Stavila celý svoj majetok na pravdu.

„Mešká mi.“

„Čo?“ vážnosť na pokračovanie v jeho tvári.

„Mhmh,“ zasmiala sa pod perami a hneď na to zvažnela. „menzes.“

Bol ticho.

„Tak chcem odísť, či nie som tehotná,“ dokončila. Hodila sa mu a čakala, čo sa stane, ako to bude plynúť, asi ako pri skoku - človek bez výdychu vo veľkých očiach čaká v páde vzuchom na niečo pred dopadom, na nejaké skvelé riešenie.

„Dobre,“ niečo dovtedy nevidené v jeho očiach. „ale zober si toto.“ Dal jej do rúk pištoľ. „A nechaj si ju. Vonku je to nebezpečné,“ dopovedal a zavrel dvere.

Pozrela zásobník. Plný. Pozrela očami po stranách a s pocitom, že sa o ňu bojí, s pištoľou v bunde zišla dolu schodmi.

...

Kráčala ulicami zmiešaných pocitov radosti a nervozity k bytu svojich rodičov. Bolo to prvé, čo ju napadlo, keď sa dozvedela, že čaká dieťa. Dvere číslo 1, 2 a dvere číslo 3 boli bránami k jej domovu. Klop, klop. Ticho pre i za dverami. Črn. Pauza. Črn. Stála pol hodiny pred dverami, občas nazrúc cez kukátko, ale perfetkný deň sa nekonal.

...

...

„Tu je, zastav,“ zavelil a otvoril dvere. Schytil Catherin a vtiahol ju do auta. Rýchlo ju prehľadal a vzal jej pištoľ. Vytiahol mobil, stlačil čosi a pridržal jej ho pri hlave.

„Zavolaj svojmu milému, že ťa máme a ak ťa chce, nech splní čo sľúbil.“

Tút. Tút.

„Kto je?“

„Tu Catherine. Uniesli ma. Ten chlapík z baru.“

„Čo chceš?“

„Vraj máš splniť, čo si sľúbil.“ Chlapík jej zobral mobil.

„Inak ju budeš hľadať ako seriál,“ zložil a usmial sa na ňu.

Ona sa neusmiala. Nevedela. Nemusela.

...

Chlapík s kamarátmi čakali v zabudnutej starej budove. Tanečník zrejme meškal - mobil nezvonil. A chlapík bol stále nervóznejší. Len sedel, pozrel občas na ňu a čakal. Navonok pokojne, vyrovnaný, hádam až veselý, ale priestor vôkol neho vibroval. Sledoval telefón s vibračným zvonením, ktoré meškalo a vnikalo do jeho žalúdka. Stlačil dva gombíky a posunul telefón k nej. Očami precestovala z mobilu

do jeho tváre, ale tá jej nepatrila. Otočil sa ku kamarátom.

„Páči sa ti?“ spýtal sa jedného. Ten opatrne kývol hlavou nabok. „Nevrav mi, že nie. Pozri sa na jej tvár, tie krásne oči, človek je schopný darovať sa im. Jej telo je i v šatách videné. Keď si predstavíš, ako v extáze držíš je diek korunovaný pupkom zasadeným v istotne pevnom bruchu, to jej rovné lono a prsia predstavujúce priam bohov muža. Nevrav mi, že sa ti nepáči.“

Kamarát a Catherine preglgli, ale každý iný pocit.

„No tak chlapče, na čo čakáš? Ten anjel je tu len pre teba.“

Chlapec sa priblížil, Catherine sa postavila zo stoličky, hľadajúc útek od kamarátov. Žiaľ nenašla. Tanečník si vďaka zázraku techniky vypočul jej krik, vzdychy a plač, avšak nadovšetko bolo počuť ďalšie bezzvukové znásilnenie jej kráľovskej slobody. Catherine slzami vyryla ďalšie runy do nášho zruinovaného sveta.

...

„Kamaráti, zajtra nás čaká stretnutie s tanečníkom, tak sa prosím poriadne pripravte. Myslím si, že po našom telefonáte už schôdzu neodmietne. Jasné?“ čakal. „Dobre.“ Zahodil mobil na gauč. Bola v nejakom byte s chlapíkom a tromi jeho kamarátmi - nosili ju stále so sebou spolu s prezývku poistka. Stále ju strážili - poistku. Dvere do bytu, na ktoré videli sa otvorili. Vbehol chlapíkov kamarát a tanečník. Roztancovali po izbe tlmené náboje. Chlapík kúpil pár rán, ktoré ho zhodili na zem. Kamaráti bežali ďalej, čistiac v rýchlosti byt od kamarátov. Rýchle ticho pretínal len buchot a

dusené projektily, darujúce smrť. Tanečník ostal pri nej. A pri chlapíkovi. Vytiahol nôž a šatku. Zaviazal chlapíkovi ústa a špic noža mu priblížil k oku. Chlapík sa začal mykať, chcel kričať, ale uzol na šatke mal v ústach. Tanečník mu vybral oko, akoby otváral orech a so záujmom sledoval pohyby bolesti. Rozrezal mu kožu ústnej dutiny a vložil mu tam oko. Potom mu namieril pištoľ medzi nohy a rozstrielal mu rodinné klenoty. Hneď na to ruky a ústa. Potom pozrel na zdesenú Catherine a zobral ju do ochranného objatia. Vhrabol jej ruky medzi vlasy a láskyplne s ňou vyšiel von. Za nimi kamaráti. Do minúty sa dvere znovu zatvorili. Ľudská chvíľa, bez ľudskosti, či citov, trvajúca pár sekúnd a štyri životy, zbrané drobnými bodmi pomsty. Obyčajná chvíľa a byť v paneláku, panelák v sídlisku. Nepatrná chvíľa to vyriešila a jeden byt sa uvoľnil.

...

Klop, klop. Pauza. Kde je mama, kde je oco?

„Dobrý deň, koho hľadáte?“ začula zozadu.

Otočila sa k susedke.

„Mamu a otca. Kde sú?“ Vykročila k nej.

„Bože Catherine, dieťa úbohé,“ vystrela k nej ruky. Ustúpila ich tieňom. „Ty nič nevieš.“ Pozerala na ňu nechápavo.

„Otec sa jedného dňa nevrátil. Našli ho mŕtveho niekde na kraji mesta.“ Oči behali susedke po tých jej a naplňali ich slzami. „A mama sa pomiatla a umrela.“

„Kedy?“ slzy?

„Ako si naposledy ušla,“ tie slová ju nekonečne ráňali. Slaná voda jej pokazila videnie očí. Otvorila dvere číslo 2 a výťahu prstom prikázala ísť. Dolu.

Len dolu. Sadla si do rohu a schúlila sa, ako jej to len veľké bruško dovoľovalo. Plakala, keď výťah išiel, plakala vo chvení na prízemí, keď sa výťah zastavil. Ocko, mamička. Jej domov. Sú mŕtvi. Smrť - a oni? Akoby čítala pocity v knihe. Neskutočné, nemožné. Pociťovala bolesť v brušku. Dvere výťahu sa otvorili. Akási žena. Postavila sa a ušla do ulíc. Začula ešte slovo od ženy: fetáčka. Vlhkosť oboch očí v krokoch - jedno pre ocka, druhé pre mamičku. Jarné snehové vločky padali do síz. Cítila pohľady ľudí - ich chlad, zvedavosť, vraživosť, ale kašlala na ne. Držala si život v brušku a oplakávala smrť. Mala zostať s nimi? Počula plač bábätko v hlasoch pamäti, v hlasoch rodičov. Zomreli kvôl nej? Bola k nim dosť dobrá? Bola k nim vôbec dobrá? Čierne ruže týchto myšlienok rozvíjala chodníkmi i prechodmi roztápajúcimi sneh na vodu - chcela ich niekam schovať, ale otázniky boli nesmrteľné trne. Skončila na kameni. Panel, čo zostal bol teraz jej (ne)domovom. Stonky otázok sa ťahali, rástli vyššie k tým ďalším. Vločky vo vzoroch závesov padali na zem a chladili. Bola jej zima v obrazoch vločiek na paneli. Usadila sa v bare, pri pohárik, v tej najväčšej možnej samote tmy. Vypila tam veľa hodín, nie však tak veľa, aby bola opitá. Aj napriek sklu, ktoré objímala rukou sa kvapky nevedomosti neupokojovali a pýtali sa: Som vinná? Mohla som byť lepšia dcéra. Mohli mať so mňa radosť, mohli ešte žiť. Mohli? Kto zabil otca? Kto? Spýta sa tanečníka, ten to zistí. Určite, je šikovný a má ju rád. Má ju rád? Mali ju rodičia radi? Milovali ju, zbožňovali, strachovali, báli sa o ňu, priam až šialene. Matkino šialenstvo - aká strašnejšia môže byť predstava

reality. Tanečník. Už len on jej ostal. On to zistí. Pociťala niečo v tele. Áno, ostal jej ešte ten život v nej. A tanečník. Tanečník. Čo ak to bol tanečník? Čo ak ju len nestrašil? Čo ak ju klamal? On v živote nehrával hazard. Vždy sa istil. Svojim kamarátom medzi chlapíkovi kamarátmi. On pracoval s ľuďmi. A chápala, aký vie byť chladný, divoký, brutálny a plný pretvárek. Zabil tanečník jej domov? On je vrah jej života? Ona si zistí odpovede. Zistí si viac. Aj ona sa zapojí do tanečníkovej hry. Nenechá plynúť.

...

Catherine krátko pred pôrodom kráčala ku dverám tanečníkovho paneláku. Vlastnil v ňom izby, poschodia. Len on a ona poznali všetky prechody medzi nimi, prechody útekov.

Catherine vedela, kde je tanečník, mala voľný vstup. A to sa hodilo konkurencii. A i nezávislým z policajtov. Tanečník jej nenávisť netušil. Konkurencia o nej nevedela a aj fízli sa dočkali len jedného telefonátu muža - bývalého priateľa zo školy. Bože ako sa zmenil. A predsa ostal rovnaký.

Catherine vošla do výťahu cítiac skryté oči kamarátov. Výťah vyšiel hore, kamsi tam, kam ju poslali - tlačidlá totiž nemali význam. Usmiala sa do drobnej kamery v rohu. Dvere sa otvorili a prechádzajúc prázdny chodbami, zastavila sa pred dverami číslo 514. Skontrolovala číslo a vošla. Byt bol prerobený na záchody. Pozrela sa do zrkadiel. Bruško skrývalo čierne oblečenie - vyzeralo to dosť divne. Opláchla si tvár a oprela sa rukami o umývadlo. Riečka z kohútika tiekla do odpadového potrubia. Jej oči sa leskli. Mala trochu vypité a ešte mala pri sebe jednu extra kvalitnú cigaretu, ktorú

mienila teraz na guráž vyfajčiť. Ale neurobila tak. Dieťa v nej ju polámalo a spláchlo do prúdiacej vody. Všetko ju bolelo a v tele niečo cítila. Unavená zabudla na guráž. Ale spomenula si na otcove slzy a predstavu matkinej šialenej tváre, na ich smrť, na ich vraha. Hľadala vo vnímaní tela dotyk pištole, čo jej dal tanečník. Bola natiahnutá so vždy prítomným tlmičom. Vypla vodu. A v jej pohľade by po čase pozorný našiel cencúľ zo slz.

Pokračovala chodbou, míňala dvere s i bez čísla, až sa zastavila pred jednými bez. Vošla do chodby s dvomi kamarátmi. Nepozreli na ňu. Prešla k druhým dverám. Zavrela ich za sebou. Tanečník a pár kamarátov jej venovalo sekundu pohľadu a pokračovali v čumení na telku. Ležali na veľkej posteli a rehotali sa, občas sa napchávajúc. Ináč ju nevnímali. A ona im chcela predviesť akú má moc, akú silu má moment. Vytiahla pištoľ. Akoby sa ani nič nestalo. Klasiku prerušili nervy jej výstrelom. Kamaráti sa ani nestihli spamätať, či načiahnúť. Priklincovala ich k posteli spolu s tanečníkom. Je zaujímavé, ako stlačenia ukazováka dokážu priviesť smrť. Nestihli ani vykriknúť chůďatka. Otvorila dvere do chodby a poslala projektilové pozdravy dvom kamarátom. Mala ešte náboje, ale nebolo terčov. A tak to darovala svojej láske a možno i otcovi svojho dieťaťa - tanečníkovi - vrahovi jej rodiny a domova. Začala plakať - tak ako vždy. Chcela odložiť pištoľ, ale nedalo sa jej to. Rukami jej behala bláznivá triaška, utierala si slzy do zbrane a tá a padla na zem. Otočila sa v šoku nevinného vraha na pokraji šialenstva k dverám a zamkla ich. Veď program v televízii pokračoval. Sadla si vedľa postele. Pokojne s

chvením v rukách. Pociťala pohyby a uvedomila si, ako veľmi je tehotná. Chcela sa postaviť skôr ako to tu prepadne konkurencia a po nich fízli. Nedalo sa však. Prišiel jej čas. Chcela to zastaviť, ale kontrakcie ju začali ovládať. Cez bolesť, dýchanie a vyzliekanie sa, začula zvuky. Nespoznala ich však. Znovu. Boli to výstrely. Konkurencia došla. Dost' neskoro, zrejme ich zdržal výťahový problém. Vyzliekla si horko-tažko spodok a pociťala ako z nej niečo uniká. Pár sekúnd na to už tlačila zo sily celého svojho života. Strelba sa blížila. Posunula sa bližšie k posteli, snažila sa čo najviac sa skryť. Dvere začali prerážať strely, potom sa rozleteli. Vbehli dnu kamaráti a vystrielali do mŕtvych zásobníky nenávisti. Náboje trhali mäkkosť tiel a posteľ, vbárali sa do nich ako do gelu.

„Tanečník je mŕtvy. Nájdite to dievča.“

Bola najtichšie ako mohla. Je dost' možné, že život jej vtedy zachránil zapnutý televízor. Spustili sa policajné sirény.

„Boha.“

Začula ich beh a keď odišli začala tlačiť. Silno, silnejšie. Život tak bolí. Cítila, ako to už ide von, bolesť prehlušovalo unikanie, televízor, krik jej hrdla a dýchanie pľúc. Večnosť bolesti je neopísateľná. Posledné zatlačenie ju uložilo na chrbát. Cítila úľavu, uvoľnenie, ticho v hluku, pokoj. Cítila unikanie, opúšťanie, akoby sa ponárala v snoch. Vošiel policajt a skríkol:

„Pre Boha ...“ a to ešte neuvidel ju.

Kto vie, ako vyzerá - bola posledná živá myšlienka jej krvácajúceho tela.

„Aká je krásna,“ povedala Catherine. Bola si istá,

že je to dievča. Nemala už síl, aby sa presvedčila. Svali slabli, priam sa rozlievali, neopretá noha spadla. Pohyb hrudníka sa v sekundách zastavil - nádych nebol. Vnímanie sa rozplývalo spolu s obrazom očí jej života. Svetlo nervových buniek a nič.

Catherine žila. Catherine žila a umierala v slzách. Catherine nechávala plynúť.

"Naháňajúc čas
a hľadájúc odpovede,
bežiac poliami zamrznutých koní
a voňajúc farby dúh,
našiel som to, čo som hľadal
a vôbec ma to nepotešilo.
Odišiel som z tejto cesty,
kráčajúc si svojou
a kdesi v diaľke videl som jej hmlu.
Určite majú cesty koniec,
tá moja však nekončí sa tmou,
ale hmlou, v ktorej sa strácam."

Unknown man

Plynúce oblaky sa pomaly ťahali po nebi
tyrkysových vodoviek. Stromy boli holé, tráva spala,
len mach žiaril. A práve na ňom stál. Starší muž v
čiernom kabáte držal v ruke urnu. Bol odhodlaný
splniť odsypaním prvú tretinu svojho poslania.
Otvoril urnu a cez bezvetrie daroval zemi časť
človeka. Zrnká popola padali, prášili sa, vsakovali do
vlhkej zeme na okraji machu. Zatvoril urnu. Pozrel
znovu k oblakom i k úsmevu uzimeného slniečka.
Odprevádzaný tieňmi stromov, začal schádzať z

kopčeka, prechádzajúc decembrovou prírodou bez
snehu. Konečne narazil na cestičku z kamienkov
vedúcu k civilizovanému svetu a bola to sekunda, v
ktorej uvažoval, či sa ňou má vôbec vydať.
Nevybočil však. Videlo sa mu, že je už neskoro, že je
už príliš starý. Vrátil sa s urnou v rukách klesajúcou
cestičkou nestabilných kamienkov. Postupne
prechádzajúc vedľa ihličnanov, kríkov, popri potôčiku
s nebom nad šedivými vlasmi, došiel k lúke, dost'
veľkej a krásnej. Voňala vlhcou a jesennou zimou,
človek ňou plával v pocitoch tanca po mäkkej
mokrej zemi, točil sa rozpaženými rukami v
zatvorených očiach a dýchal lúku. Keď však otvoril
oči, uvidel smeti pri pňoch stromov, igelit zachytený
v potôčiku, konzervu v tráve a uvedomil si, kde v
skutočnosti je.

Lúka sa začínala končiť, muž v kabáte už
netancoval, oči mal otvorené. Uvidel domy, cestu a
na nej požičané auto. Vyzliekol si kabát a spolu s
urnou ho položil na zadné sedadlá. Sadol si dopredu,
vedľa dievčata so zelenými očami, dievčata, ktoré
„ukradol“ v parku mesta jablka. Pozerala na neho,
opýtala sa obočím. Auto zavrčalo. Vyšli z lesa, z
dediny, z mesta, aby cestoval do mesta, z ktorého
ujdu na ďalšiu cestu. Postupne prechádzali vianočne
vyzdobenými mestami a mestečkami, občas zazreli
kôpky snehu, či začuli volhe vypustené tóny piesní.
Všade, či už to bolo na betóne obklopenom
stromami, či v meste plnom áut, ľudí a svetielok,
ľudia vytvárali svojimi volhe pustenými pocitmi
nádherné kúzlo vynárajúce sa z ticha prichádzajúcich
vločiek, ako hlasy spevov. Všetko kovové a hranaté
sa menilo na drevené a oblé a ľudia sa nevedomky

občas v duši usmiali. Letky vločiek začali prichádzať stále častejšie, dopadali na červené reklamy, na sviatočné osvetlenia, ozdoby a priania. Avšak ako to vo svete ľudí býva, všetká tá výzdoba komunity, bola len na námestiach a hlavných uliciach. Mimo týchto miest prebýjali tmu a spev lúčičiek len občasné radosti jednotlivcov. Vianočná výzdoba je ako myslenie ľudí.

Ľudia sa opatrne miagali po vyčistených chodníkoch, míňajúc po boku uložené kopy ešte stále dosť bieleho snehu. Autá z neho už pomaly začali robiť šedú čapkanicu - aký kontrast k sviatkom. Vianoce, sviatok belochov, ju napriek tomu začínal ovládať svojou myšlienkou - mala chuť ísť von a prejsť sa vyzdobeným mestom, stretnúť nejakých usmiatek ľudí s kúzlom na perách. Pozrela sa nabok. Muž v pyžame spal. Jeho čierny oblek a kabát boli odložené. Ona spávala nahá. Z presvedčenia - bola zvyknutá na to, že oblečenie je v teple zbytočné - a nie preto, že by so starcom spávala. Vedela o ňom dokopy nič - veď ho poznala len pár dní.

Obkliekla sa a vyšla von zadnými dverami, rovno na pešiu zónu. Ľudia si ju všímali, lebo bola oblečená inak ako oni. To teraz nechcela.

Nechcela sa kúpať. Vo vani sa nedá plávať, keď tam leží, cíti sa ako uhorka v náleve, má pocit, že tučnie. Pootočila páku a kov začal z dierok vypúšťať šnúrkou umelého dažďa. Cvrkla si do rúk trochu šampónu, dlanami a prstami si ho vtrela do vlhkých vlasov. Obalila jej ich biela pena a ona sa snažila zväčšiť ju, aby si ňou mohla potrieť aj telo. A už tak robila - hladila sa dlanami, skúmala prstami, nanášala

všade, oči sa jej zatvárali, ona sa umývala, čistila, dotýkala, trela ... ponorila hlavu pod sprchu a a pena začala stekať po tvári, po viečkach, ale ona už strácala vnímanie sveta vôkol nej. Videla svet nový. Dievča. Nie to so zelenými očami z metra, úplne iné, neznáme. Dievča malo v očiach kompasu, točiace sa nikam, jej tvár sa menila v grimasách zmetku v duši. Jej telo bolo biele a triaslo sa, ako jedivé svetlo vo vesmíre tmy vôkol nej. Len tak tam stála v tej ničote, drobná a krehká a čakala nejakú hmotu, ktorá ju pritiahne. Vtedy niekedy začala rásť hviezda - on. Nemusela k nej ani ísť, ťahal ju. Výbuchy na jeho tele tvorili lúče, ktoré zastavili jej tvár, osvetlili a pohladili ju v chlade navôkol. Blažene sa usmiala, rozpažila ruky a nohy vo vítaní radosti a smiechu. Jej dancefloor však prerušil žeravý lúč. Vnikol do nej ako had a pomiloval ju. A aj keď sa lúče vzdialili a znovu ju hladili, šok v očiach a zápach zhoreného už ostali. Slzy stekali, až sa s dušou museli občas oddeliť od tela do náruče rúk blízkych. Slnko slablo, ale jej koža sa rozmrazovala. Keď sa už zdalo, že ožila, znovu začala blednúť zimou. Hviezdne slnko zažiarilo, priam vybuchlo. Schúlila sa a zamrzla. Ako voda. V tom priehľadnom ľade však žiarilo srdiečko a jeho život. Dievča sa stratilo v reakciách slnka, v jeho vnútri. Srdiečko v jej ľadovom tele však rástlo - roztopila sa jej tvár akýmsi materinským pocitom. Z tejto tváre vyšli slzy, rieky plné slaných spomienok, obrazov, túžby, smútku, otáznikov, otáznikov, otá... Zrazu bolo všetko jasné. Celý vesmír. Dievča sa vystrelo do maxima v hluchom výkriku ukazujúcim zuby. Slnko sa zmenilo na planétu krvi, plnú bublajúcich spomienok. Veľké

projektili ju momentmi roztrhli, obrazmi triaslo, trhlo ich a dievča ležiace v tomto odpade pocítilo bolesť. Život v nej chcel žiť. Preto ho vypustila. Počala život a zakončila smrť. Jej dieťa plakalo v mláke z krvi. Dieťa ... krv ... dieťa ... krv ... Vysekala sa z vízie. Chvela sa, pokým neboli jej tvári znovu prinavrátené oči. Skrčená akoby v bolesti, voda na ňu stále dopadala a pri jej nohách sa miešala s krvou. S jej krvou. Začala sa strachom prezerat', ale potom si uvedomila, že je to menštruácia. Jej telo opúšťal cyklus života. Sediac tam zničené, začala uvažovať nad víziou, nad tým ako nájsť to dievča.

Dievča so zelenými očami vyšlo z obchodu. Bola už oblečená ako ostatní a svoje šaty mala v kúpenom, logami firmy oblepenom ruksaku na pleciach. Vsunula si kreditku do zadného vrečka modrého zadku a vybrala sa preskúmať dav. Mala rada nespoznané mestá - rada sa nimi prechádzala.

Prešla ním triaška pri pomyslení na skutočnosť. Zobudil sa na pocit chladu. Oči sa otvorili a sen prešiel do zvukov. S nimi prichádzali umŕtvujúce dávky chvení hustnúcich do amorfného vzťahu so záchvatom a nepríčetnosťou. Posteľ sa mykala, paplóny šumeli trením záchvevov a realita sa klaňala k nohám fantázie zvukov. Zaprašťalo drevo a v ozvene sa zmenilo na vravu. Do pľúc hlasov vnikal vietor s pieskom a vychádzal von v tajomnom úvode melódie orientu. Melódia prešla utíšením ozveny tmy a vzniklo ticho. Ženský hlas prenikol a nádherne zaspieval neznáme vety exotického jazyka. V ich konci sa zrodilo blikanie rýchloglgajúcich tónov gitary, zanikajúcich v stišujúcom sa opakovaní a v znovuzrodeniach. Poslený z nich stenčel až ku

hraniciam výkriku koncov čichsi hlasov, podopieraných nestálosťou, prelievaných do hrnčekov s nápismi šialenstvo a strach. Tento zvuk začal rozbíjať veci, trhal ich na kusy, vyhadzoval do povetria, lámal a zahadzoval, ohlušoval všetko ešte nezničené. Bodku dalo ticho, kruté ako koniec pásky. A muž bez obleku po druhý krát otvoril oči. Boli to vystrašené oči starnúceho muža.

Obzerajúc sa, skoro vrazila do akéhosi muža. Išla dolu ulicou, snažiac sa aspoň trochu spoznať túto krajinu. Vzduch bol chladný a vlhký, nebo zatiahnuté bielym poľom, ale jej sa v novej koži necnelo. Práveže hľadela hore a nie do zeme. Ľudia sa trmácali po chodníkoch v zamyslených pohľadoch zeme, ona však nie. S pohľadom rozliehajúcim sa kdesi hore, išla kam ju nohy zaviezli. Môže sa to zdať niekomu trochu nebezpečné, prechádzať sa v pondelok ráno po meste s hlavou hore, bez ohľadu na to či idete po chodníku, či po ceste. Skúste to však. Vaše pocity budú mať inú farbu.

Bolo neskore ráno a ešte nejedla. Nechcelo sa jej ísť do hotela, tam obyčajných ľudí stretnúť nemohla. Aj títo na ulici sa na ňu síce občas divne pozerali, ale takí jej boli ukradnutí. Rozhodla sa, že sa nechá lákať náhodou, reklamou, krokmi. Znovu začínalo snežiť. Vločky padali na zem, na ľudí, na jej tvár - na nos, na pery, na viečka, na líca, na vlasy. Pomaly sa na nej topili a chladivo štekli. Otvorila ústa a začala ich chytať, snažila sa jazykom ochutnať šesťcípú krehkosť padajúcu dokonca aj v meste. Prestala, keď si všimla karhajúce a usmievajúce sa tváre. Uvidela tuctovú fast-food reštauráciu a vošla do nej. Krikľavé farby, usmievajúci sa maskot, vôňa

nezdravej výživy. Až tak fast to zase nešlo, ale dostala sa na rad, vybrala si, karta zaplatila a ona odišla k stolíku. Už ich veľa voľných nebolo.

Bolo to detské menu. Tešila sa na rozbalenie. Roztvorila to a našla usmiatu známu postavičku z plastu. A ona bola rada. Teraz jej nebolo treba veľa. Vytiahla zdochnutú mäkkú žemľu a hladne sa do nej pustila. Cicla si občas z červeného pohárika s hnedou močopudnou vodou s bublinkami, či vytiahla pásik prepraženého zemiaku a všetko to, slastne sa pozerajúc na postavičku, miešala v neestetickú masu.

„Môžem si ku vám sadnúť?“ opýtal sa jej chalan v zasneženom kabáte.

„What?“ nerozumela mu.

„Môžem si tu sadnúť?“ povedal som primrznutou angličtinou.

„Áno, samozrejme,“ začala upratovať, lebo zaberala skoro celý stôl.

„Díky.“

„Nádherne sneží,“ načala rozhovor.

„Áno,“ pritakal a pozrel som sa von výkladom, cez ktorý dnu nenápadne čumeli chodci. „Volám sa Maco,“ podal som jej ruku.

„Oh, rada ťa stretávam. Ako? Maso?“ trápila jeho meno.

„Nie. C. Je tam c. Maco,“ vysvetlil som.

„Maco. Áno!“ potešila sa. „Zvláštne meno.“

„To nie je meno. Len ma tak volajú. A ty. Ako volajú teba?“

„Tá so zelenými očami a tak,“ začali sme sa smiať. „Aj ty máš detské menu?“

„Áno. Mám rád darčeky.“

„Ja tiež.“

A bolo ticho. Zvliekol som si kabát a obesil som ho na stoličku. Ruksak som položil na lavicu.

„Žiješ tu?“ opýtala sa ma, keď som sa znovu usadil.

„Nie. Iba som pricestoval. Hľadám si robotu,“ sklesol som. Nebola to obľúbená téma. „A ty? Cestuješ?“

„Áno,“ vyšlo z nej úvahou. „Niečo také.“

Ticho sa vrátilo. Zatiaľ som sa začal napchávať. A aj ona. Otvoril som ruksak a vytiahol som vytlačenú grafiku a drobný blok na písanie. Utrrela si ruky a chytila grafiku za kraje. Prezerala si ju, sledovala detaily. Zatiaľ som ju sledoval.

„Je to pekné.“

Usmial som sa.

„To si robil ty?“

Prikývol som.

„Si nejaký grafik?“

„Zas až tak dobré to nie je. Skôr som spisovateľ.“

„Spisovateľ?“

„Áno.“

„A o čom píšeš?“

„Píšem poviedky, jednu knihu som napísal,“ pochválil som sa.

„Knihu?“

„Áno, Dar je jej meno. To je dar v preklade. Práve teraz ju tu však nemám, nanešťastie.“

„Waw. A o čom je?“

„No, nie je ľahké povedať o čom je. Treba ju čítať.“

„A je aj preložená?“

„O, nie,“ začal som sa smiať. „Predal som zatiaľ“

len desať kusov. Vydávam si ju sám.“

„Tak tak. A prečo si ju nevydal cez vydavateľstvo?“

„Skúšal som ... niet peňazí. A teraz ma to už ani neláka.“

Položila grafiku.

„Ak chceš, pozri si môj web,“ napísal som jej na vytrhnutý list bloku adresu. „Teraz nanovo je to tam aj v angličtine. Poviedky sú v angličtine,“ upresnil som.

„OK. Pozriem si to.“ Dojedli sme. Odložil som hračku a obal do ruksaku. Postavil som sa a začínajúc s obliekaním som sa začal lúčiť.

„Ozvem sa ti,“ povedala mi s hlbokým pohľadom do očí.

„O.K. See ya,“ pozdravil a vyšiel som von. Neveril som jej. Vedť koľký to už povedali a ...

... a videla ho odchádzať. Presnejšie miznúť jeho čierny kabát s ruksakom v drobných chladných perinkách vložiek. Ostával v nej ako stále objavujúca sa vidina dobrého ducha. Vrátiac sa späť dovnútra k dlaňou zohriatej postavičke z plastu sa ponorila do písmen adresy. Obyčajný papier.

Mokrý papier na zamrznutej ulici. Dievča s fotoaparátom v púzdre sa prechádzalo nočným mestom. Sneh odrážal dosť svetla lúčov na to, aby s dlhou uzávierkou stvorila vidiny vrán a ich zabudnutej slobody letu. Avšak jediné, čo doteraz zachytila boli vločky. Teraz drobné, riedko padajúce a tak trochu už pripravené na rozpustenie - vločky mesta. V meste je všetko tak trochu už predpripravené. A ju to ubíjalo. Ostávali jej len staré fotky a nové zúfalé pocity. Fotka muža v okne, bola

zatiaľ posledná. Nedalo sa jej fotiť. Hlava sa jej točila pod ťažobou reality, vidín a úvah o budúcnosti, cítila sa stratená v týchto pocitoch, nevedela čo sú a prečo sú tu, bála sa ich. Všetko ju ubíjalo, skláňala hlavu, spúšťala plecيا nad svojím svetom. Akoby ju ťažili postupne rastúce vločky. Zastavila pomalé kráčanie pri svetle lampy a sledovala tieň veľkých vložiek, ako sa rozprávkoovo ženú kamsi, ako vytvárajú kúzlo, čo sa ju snaží rozveseliť. Pomohla pohľadu hore. Kapučňa sa jej zošuchla na plecيا a začala sa naplňovať bodkami bielej vody. Vločky jej padali na tvár, na nos, na viečka a očné riasy. Žmurkajúc sa udivovala nad ich ľahkosťou, nad tým aké sú. Rozprestrela ruky dlaňami k zemi a verte tomu či nie, vločky začali prúdiť k teplu čiar jej rúk, tancovali a tešili sa, dvíhali sa ako príbeh z fantázie a tým ju roztáčali k tancu s rozpaženými rukami. Točila sa, mala pocit, že sa vznáša a určite by ste taký pocit mali aj vy, keby ste ju videli. Zatvárala oči, otvárala ústa a na chvíľu sa tešila, bola šťastná. Len tak z vložiek.

Zaškrípavý zvuk kovu škriabúceho o betón a ukončil jej tanec. Vločky sa prestali vznášať, už znova dodržiavali zákony. Očami jej prešla starooranžová farba majáku. Naložila si kapučňu a sneh jej prepadol pohľadom, vracajúcim sa do reality, tak starooranžovej. Odhrňáč snehu prešiel a ona sa naň v skutočnosti hnevala, za to že ju takto vyrušil. Poslušne sklóniac hlavu sa pobrala domov, nevímajúc už slabé kúzla vložiek. Dala si ruky do vreciek a s fotoaparátom na krku išla domov. Takto veci vokol nás, zabíjajú krásne pocity - to si uvedomila, keď sa pozerala cez spomienku za sklom

zatvárajúcich sa dverí. Neslobodná.

Kontrastom jej spomienky bol výťah, cesta ním, otvorenie dverí, ich zamknutie - to všetko obnovovalo jej pocity, držalo ju dolu. Vyzula si topánky, vyzliekla bundu. Uvažovala, či už pôjde spať. Pozrela sa do druhej izby na počítač na tie hodiny, ktoré za ním v práci strávi a spomenula si na dievča z linky dôvery. Vošla tam a prehrabovala sa na stolíku kým nenašla tú správnu adresu. Prehrabala sa až k cieľu a tam stratila cieľ. Kurzor blikal a ona čakala na to, čo napíše. Zachytila vietor a napísala:

Neviem, kedy sa človek stáva lesbičkou, či gayom. Viem, že sa to delí na hormonálnu a psychickú poruchu, ale neviem. Ale nemyslím si, že je to nejaká choroba. Zažila som niečo, čo ma tiež uvrhlo do úvah, či som, lesba. Bol to zážitok v ťažkom období. Dnes viem, že to nie je môj svet. Človek si pod ťarchou pocitov častokrát vymýšľa rôzne svety. Mňa priťahovalo dievča ale nemilujem ju, ani to nebolo nič sexuálne. Bolo to zvláštne, ťažko vysvetliteľné. Zamilovala som sa do jej osobnosti, do jej duše, bez toho, aby som ju predtým čo i len stretla. Bolo to len niečo odrazu, niečo impulzívne, hravé, pocity som nevyrábala ja, ale niečo vo mne, čo nekontrolujem. Napísala som - keď budeme milovať len na základe neskeslených pocitov, keď budeme absolútne viazaný len na vlastnosti a nebudeme sa zaoberať telom, bude každý z nás potenciálny bisexuál, zoofil a podobne - ale neviem, či sa to týka aj tejto príhody. Pravdou je, že neviem, prečo ma to tak priťahovalo,

nútilo ... prečo - hľadám odpoveď na túto otázku. Dúfam, že sa niečo stane a ja sa dozviem. A ozvem sa.

Poslala to serveru, vypla počítač ... a išla si ľahnúť na koberec. Tvár mala obliatu bielym mesiacom, len oči plávali na mieste - zahľadené, smutne zahľadené. Von oknom bez myšlienok. Ten pohľad vnášal ku mesiacu smútok, nepokoj, otázky a strach.

„Strach,“ odpovedal jej. „to jediné, som cítil po prebudení. Strašne som sa bál,“ začal plakať.

Zobrala ho do náruče. Držiac ho, cítila ako sa vnútri chveje. Plakal - on, muž v čienom obleku. A ona cítila ten istý zmätok v duši ako on. Len otázky, čo sa nedajú vysloviť v reči ľudí.

Prebrala sa zo spomienky a utopeného pohľadu. Sledovala cez výklad reštaurácie malého človeka, čakajúceho na veľkého. Aj on ju sledoval, práve to prilákalo jej pohľad. Mal tmavé oči, lesknúce sa ako sklenené guľôčky a spoznávajúco veľký pohľad v nich. Čakala na jedlo a vedľa, kúsok od nej stál on, malý človek a pozoroval ju. Spočiatku sa obzerala, prečo. On sa iba pozeral. Priblížila sa tvárou k sklu medzi nimi a dýchlá naň. Chlapcova tvár sa stratila v rozmazanej mláke z ľudskej hmly. Okryla ju len trochu, kresbou prstom na skle. Očká, úsmev. Videla ho už aj na tvári chlapca. Ukázala mu gestami, nech tiež kreslí. Priblížil sa k sklu, našpílił ústa a vydýchol kvapky, ktoré sa usadili vedľa jej obrázku. Nakreslil očko, druhé, čiarkou usmiatej úst pokrýl všetky tváre.

„Nerob to, budeš mať špinavé prsty, ešte niečo

chytíš,“ zazneli slová veľkého človeka, ktorý zobral ruku malému utrel mu ju a držiac ho za ňu, ťahal ho ulicou, preč od ich pokresleného výkladu.

Rýchlo sa postavila a vybehla von. Dobešla malého človeka, zastavila veľkého - bol prekvapený a nervózny. Kvikla si a spolu s úsmevom podala malému svoju postavičku z plastu. A mestská tvár malého sa usmiala.

Vtedy, keď podávala malému tešiaci kúsok umelej hmoty a uvidela tvár postavičky v jeho rukách, spomenula si na to, že zabudla na chalana zo svätyne hamburgerov.

Hamburgerom sa napchávajúce dieťa prešlo ako posledné, potom sa už svetlá na paliciach zmenili a auto sa rozbehlo ulicami. Išlo vpravo, nie najskôr vľavo. Napokon, to je jedno - hlavná vec, že vodič, človek platený za vozenie druhých, vedel kam. Zastavili pred vysokým mestským domom patriacim jemu. Zobral si čierny kabát a vystúpil. Hala ľudí s pozdravom preňho, výťah s tlačidlami a číslami poschodí, zastavovaná cesta hore, svetlo výťahu ťahalo žalúdok ku pocitom lietania. Ostal sám, keď prišlo jeho poschodie. Uvidel Bety, ako sedí za svojím pultom, zrejme sledovala na monitore, kto prišiel. Dobrý deň, postavila sa a začala vychádzať k nemu.

„Čo bolo také súrne, že som musel prísť?“

„Ide o akési dedičstvo, či čo, ten pán mi viac nechcel povedať.“

„A to ste ho sem len-tak pustili?“

„Skontrolovala som si jeho doklady, je z veľvyslanectva nejakej stredoeurópskej krajiny a vraví pravdu. Prišiel ku vám vykonať niekoho

poslednú vôľu.“

„A kvôli tomuto ste ma volali?“

„Ten pán vás čaká už asi dva týždne.“

„Ukážte mi niečo viac o ňom,“ prehodil si kabát cez pult. „S poslednými vôľami je to v poslednej dobe akési časté. Dúfam, že táto je posledná,“ zasrandoval.

Podala mu papier.

„Veď tam som teraz bol. Ten z nemocnice chcel tam roztrúsiť prvú tretinu. Dobré Bety,“ vrátil jej papier. „Ďakujem vám, idem teda za ním.“

Otvoril dvere a vošiel do svojej kancelárie. Z kresla pred stolom sa postavil neznámy.

„Dobrý deň,“ predbehol ho.

„Dobrý deň,“ odzdravil neznámy.

„Posaďte sa prosím,“ ukázal na kreslo, keď mieril k tomu svojmu.

„Som tu vo veci plnenia poslednej vôle občianky našo štátu, vašej príbuznej.“

Až teraz mu došlo o koho ide, o koho smrti sa vraví. Trochu ho zamrzelo, že vtedy neodpísal.

„Viete o koho ide?“

„Áno, viem, pokračujte prosím.“

„Vaša príbuzná, pani ...“

„Nemusíte hovoriť meno.“

„Zomrela zhruba pred rokom, jej dcéra asi pred tromi mesiacmi. Obrátili sme sa na vás nakoľko už nemá iných príbuzných a vás spomenula vo svojej záveti.“

„A čo tvorí predmet poslednej vôle?“

„O to práve ide. Predmetom je istá finančná čiastka, byt, auto, ale kvôli tomu by som k vám nechodil. V záveti vás vaša príbuzná určila ako

opatrovateľa a právneho zástupcu svojej dcéry, či jej prípadného dieťaťa, teda vnúčata. Ako som už spomenul, dcéra pred tromi mesiacmi za dramatických udalostí umrela pri pôrode a ostalo po nej dievčatko. Prišiel som ku vám, aby som sa opýtal, či ste ochotný adoptovať si toto dieťa, alebo sa oň má postarať náš štát. Pochopte prosím, že toto som vám musel oznámiť osobne a nie prostredníctvom druhej osoby.“

Muž v čiernom obleku bol vykoľajený. Možno po prvý krát.

Krát, krát, krát ... klikala tlačidlom myši na virtuálne gombíky monitorovej kalkulačky násobiacej do nemoty. Bola zničená tým, čo robila. Robiť telefonistku na linke detskej dôvery nie je jednoduché. Keď niekomu pomôže, cíti sa super, ale keď je deň ako tento ... prišli neskoro. Dieťa bolo mŕtve. Vrahyňu chytila polícia o tri bloky ďalej. V takéto dni človek nenávidí čísla svojho dátumu narodenia, pochybuje o správnosti ľudského sveta a možno má aj pravdu. Zatvorila okno kalkulačky a spustila browser. Napisala adresu poštového servera, zadala heslo a čakala. Nie dlho. Mala novú poštu. Od dievčaťa. Otvorila a našla iba jednu vetu:

odpovede? www.home.sk/www/whianum

klikla na odkaz. Vybrala si angličtinu a zjavila sa jej chudobne urobená čierna stránka. Na “odpovede?” čakala nejakú graficky plnšiu stránku. Autor stránky sa tam rozpisoval o tom kto je a bla bla, tak to preskočila a klikla na obrázky. Žeby sa to nejak extra zmenilo sa nedá povedať. Preklikala prvé tri odkazy

a dosť sa sklamala tým, že ide iba o kresby rukou. Prezrela si aj fotky, ale neboli tam ľudia a tak sa do nich ani nevčítavala. Prešla na obrázky z novej knihy, tiež ručne kreslené a pokojne prešla prvý, keď narazila na seba. Nemala síce oči, ale bola to ona a jej zážitok v metre. Ďalšia bola jej vidina s balónmi a vzducholodou, tretia jej cesta do metra. V tom tichu onemela a prezerala si svoje pocity, nakreslené cudzou rukou. Vtedy začala vnímať MacOve obrázky hlbšie a vracala sa v odkazoch pocitov. Prešla na poviedky - zase žiadna veľká zmena. Všimla si heslo hore: „Človek je tiež predsa len zviera, a preto aj on iba ťažko odlišuje realitu od svojich predstáv“. Zaujalo ju to a noc strávila čítaním poviedok akéhosi neznámeho.

Neznámi ľudia chodili ako zombie, každý s tou svojou úlohou. Jednotlivci - trieda cicavce, rad primáty, čľaď ľudoppy, rod, druh a poddruh Homo sapiens sapiens - rozumný, rozumný - aký úžasný titul si dali tieto zvieratá. Muž čierneho obleku bol naspäť v krajine prvej tretiny popola. Dievča so zasnými očami tam nebolo, išlo do stredu krajiny, stretnúť sa s autorom tých stránok - tých, ktoré (ne)čakal. Posledné týždne ho menili, cez cudzie pohľady na svet sa mu konečne darilo odpovedať na niektoré otázky - kto by povedal, že odpovede sa môžu skrývať v ľuďoch - znie to tak absurdne. Zvykol si na to, že ľudia sú zlí a snažia sa ublížiť.

Napravil si kabát a vyšiel z izby. Zamkol ju a vpustil sa medzi ostatné „opice“. Nasadol do prenajatého auta s prenajatým vodičom a prikázal kam ísť. Cez tmavé sklá nepozoroval ulice, myslou bol pri dedičstve. Dievčatko sa po množstve papierovačiek,

čakania, presvedčania a podplácania malo stať jemu prisúdenou dcérou. S odpoveďami prichádzali aj otázky, týkajúce sa dievčatka. Ako sa k nej správať, ako ju vychovať, vychovávať ju vôbec - začal s úvahami, čo môže byť pre ňu najlepšie, či má vôbec právo rozhodovať za ňu. Do akého sveta voviesť to neznáme krehké stvorenie, do ktorého za zaľúbil vo chvíli, keď ho po prvý krát uvidel spinkať v perine. Nikdy takéto pocity nepestoval, rýchlo ich vytrhával, lebo uvádzali do nepozornosti, ale teraz ho ocinkovská láska ovládala, túžil ochrániť to drobné holé stvorenie pred slzami z pochopenia hlúposti a zla ľudí. Musel pre ňu nájsť svet, ktorý prináleží človeku, svet nestvorený mozgom ale prirodzenosťou - túžil so svojou dcérou objaviť nejaký svet, ktorý má zmysel a nie je šedý, ale nevedel ako by taký svet mal vyzerieť.

Auto zastavilo a on musel nateraz vystúpiť z úvah. Čakal ho okrem iného ešte rozhovor s veľvyslancom jeho krajiny, vybavenia formalít a prípadných húževnatých novinárov - musel sa usmiať na niektorých ľudí, iným sa musel vtierať, či vzbudiť dojem, že sa podriaďuje - pokoru cudzej sily majú ľudia najradšej - a potom ešte jeho peniaze. Ale on to prehltne, tak ako ostatné trpké sliny a zachráni to dieťa, keď už nezachránil jej skutočnú rodinu - prešla ním krátka niť spomienky na kruté osudy matiek dievčatka. Ukryl ich, keď sa otvorili dvere. Uvidel známe tváre a usmial sa na ne priateľsky. Prijal ponúknuté ruky.

Ruky mala vo vrecku, keď som sa s ňou prichádzal zjarnujúcim sa mestom. Bolo to vecou otázky a odpovede, že sme sa vybrali von do ešte

stále chladného počasia.

„Prečo si prišla?“ opýtal som sa s úsmevom v chladnom vánku. „Myslím to tak, že som ťa nečakal.“

„Oh, ja pozrela som si tvoje stránky. Akože, po grafickej stránke to nie je nijaký zázrak,“ zahrála očami nudu. „ale čo si ukryl do tých čienych stránok je také ... je tak hlboké.“

Znovu som sa usmial. Je to dobrá obrana pred slovami, keď neviete čo a ako povedať.

„Nie, myslím to vážne. Píšeš zaujímavo a to som čítala iba preklad.“

„Ďakujem,“ pomaly som zabúdala na vädnúci úsmev, klesajúci pod zahľadeným pohľadom.

„Prosím, neber to ako jednu z mnohých kritik. Ja mám taký pocit, možno si to už cítil, ale zdá sa mi, že ťa chápem, že rozumiem tvojim myšlienkam tak, ako ich tvoríš, že sme v tomto kompatibilný.“

Zahľadenosť prerástla do závislosti - vyzeral som, že sa nezaujímam.

„Aj teraz cítim, že ma počúvaš, veľmi pozorne a že neskôr budeš nad niektorými mojimi slovami uvažovať. Ja dokážem presne cítiť tvoje pocity, dokážem ich prežívať s tebou. To nie je všetko - tie pocity sú aj moje.“

Pozrel som na ňu s maskou skúšky, čítajúc nakoľko si uvedomuje svoje slová. Jej oči však čakali na moje, aby podpisom potvrdili, ako vážne to myslí. Jej pohľad bol v prežitých pocitoch, v minulosti, prítomnosti a budúcnosti, v kráse a múdrosti, očami prezrádzala to všetko, čo vymodelovalo sochu jej duše do dnešnej podoby. Uvedomovala si, čo vravela. Všetky tieto pocity prešli do mňa a

skláňajúc hlavu späť k zahľadenosti, som sa v nich začal prehrabávať.

„Však mi rozumieš?“ opýtala sa takmer odpoveďou.

Prikývol som jemne.

„Mám stále veľa otázok a chcela by som sa s tebou o nich porozprávať, zistiť, čo si o nich myslíš ty.“

„Aj ja. Potrebujem ťa však spoznať hlbšie, z rozhovoru sa dá spoznať len základ. Treba byť pri človeku a cítiť jeho pocity. Keď bude teplejšie, prídi, pôjdeme niekam, takto sa mi nedá uvažovať, nedá sa prejsť cez tie šedé steny a ľudí.“

„Viem,“ zamyslela sa. „Ale nemusím prísť ja za teplom, prídi ty,“ povedala nejasne.

Nie celkom som rozumel ako myslí tú druhú vetu.

„Zostaneme zatiaľ v kontakte cez e-mail.“

„Na koho si pripojený?“

„Teraz na nikoho. Nemám prístup. Ale budem.“

„To nevádi. Mám tvoju adresu.“

„Dal by som ti aj svoju prvú knihu, ale nevieš po slovensky,“ usmial som sa.

„Máš? Môžeš? Ja si ju dám preložiť.“

„O.K.,“ povedal som prekvapene a vrátil som sa k zahľadenému stiedaniu období úsmevu. Zamierili sme ku mne, po každodenných schodoch až do bytu, v ktorom moju knihu prijala jej ruka.

Jej rúčka bola taká drobná, až sa muž v čiernom obleku pri spomienke na ňu usmial. Pozrel sa cez okno auta na prúdiaci svet, ale jar sa do tejto časti sveta ešte nechystala. Pozrel sa preto späť na obrázok tej spiacej princezny, ktorá papierovo teraz už konečne patrila pod jeho opateru. Zatiaľ však

ešte stále mal iba jej obraz z fotoaparátu, nie ju samotnú. Všetky byrokratické krysy ho teraz mohli bozať v ríť ... o to dieťa sa postará ako najlepšie bude môcť - a on môže. Stále viac sa mu však do úvah vtlačala otázka, čo je pre ňu najlepšie, uvedomil si, že ľudia vlastne nevedia kto sú a ako majú žiť, o čo sa snažiť, generácie nášho rodu inteligentných zvierat len hľadajú, ale stále nevedia čisté odpovede, vždy sú to len nejasné posolstvá. A má on vôbec právo určovať jej život, tvoriť jej dráhu po ktorej sa má vydať? Má človek vôbec právo rozhodovať o osude inej živej bytosti len preto, že sa mu to vidí byť správne? Čo je vlastne človek? - nečakané otázky na človeka v jeho postavení, boha niekoľko tisícok ľudských životov pod ním. Trápili ho však, veľmi ho trápili a pochyboval o všetkých odpovediach vôkol. Chcel vedieť pravdu, nie lyrické zobrazenia, teologické rozprávky, politické ovplyvňovania, chcel vedieť iba pravdu pre seba a svoju „dcéru“, aby si nikdy nemusel povedať, že seba, či ju klamal. Otvoril svoj čierny notebook, zadal hlasom heslo a otvoril browser. Zjavili sa mu stránky chlapca, odpovedajúceho tak nezvyčajne, až sa nad tým zamýšľal. „Človek je tiež predsa len zviera, a preto aj on iba ťažko odlišuje realitu od svojich predstáv,“ čo tým myslí, čo vie? Klikol na e-mailovú adresu a napísal o ňom nehovoriaci predmet: fanúšik.

Ahoj MacO,
chcel by som ťa požiadať o diskusiu na tomto serveri dňa o CET. Chcel by som poznať tvoj názor - zaujali ma myšlienky tvojej stránky -

človek, sloboda. Prídi tam preto prosím.
človek s otázkami
a poslal.

A poslala. Prosbu dievčatú so zelenými očami o viac od autora stránok. Vypla, vytiahla z prúdu a jej zmysly sa prestali báť. Svet tmavol pod perinou večera a klaksóny hlučného mesta sa schovávali pred tmavými vežami ľudí. Umelé slnká začínali rozsvetcovať reklamy, výklady, úžasné cenové a iné akcie sveta na predaj. Odchod posledných lúčov červenajúceho sa posla dňa udrul tmou a zabil úsmev. Kamenná džungľa ožila svojim nočným životom svetiel semaforov. Jej meno sa kdesi v tej černote stratilo, zabudla ho. Bola len ona, v jednej z ciel prítomnosti a tma jej mozgu, pre niekoho možno chorého - v skutočnosti však neskutočne prirodzeného a citlivého vnímania. Možno tisíce míľ vôkol nebol nikto, kto vnímal svet ako ona. Nebol nikto, kto by hľadal niečo iné, túžil po slobode, po živote bez značky \$. Bola tu sama, strhávajúca si šaty a tancujúca s vetrom, počúvajúca nočné zvuky a cez hladáčik vnímajúca neautorizované obrazy ľudí, ktorí sa nepodobajú na prázdne stroje, ovládnuté mohutným strojom systému. Mestom slabo zavyl výkrik sanitky. Zišla zo stoličky a prešla na koberec. Tam si sadla do sadu a vyzliekla si šaty. Ako chlapec v Povedke čísiel 1999, túžila aj ona utiecť preč. Chcela by poznať takého chlapca, chcela by s ním utiecť do lesa bez ľudí, nežijúc v otázke „a čo budúcnosť?“, nevnímajúc čas, smrť, životy ľudí a ich slová, slová, posraté slová bez duše, nepodarené kópie pocitov. Postavila sa a prešla do izby po notebook. Zasunula ho v izbe, zapla a pustila si

prehrávač so zoznamom svojich obľúbených piesní. Napojila notebook na vežu a pustila ticho hudby bez spevov. Ozval sa pravidelný tlkot úderov množstva rúk, orientálnej melódie, údery na bubon veľký ako jej roztvárajúca sa duša, bzučanie a vtedy zaznelo hlboké zatrúbenie vynášajúce preč odtiaľto. A potom elektronické švihnutia bičom prerušili plátňo maľovaného letu a ona dopadla na zem, na chladný zapršaný betón, utierajúc si výkal z chodidla. Bežala nahá tmavými ulicami tiem pouličných lúčov, pomedzi čiar kvapiek a slzy, hľadajúc miesto na život, ale všetko už bolo obsadené. Prebehla popri uličke a za ňou zazneli výkriky. Niekoľko párov nôh sa rozbehlo za tými jej. Obzrela sa a narazila do niekoho, kto sa pred ňou vynoril. Odrážala sa a padla na zem. Špinavý človek v záclone kvapiek vytiahol spod oblečenia zbraň a namieril ju na ňu. Zasiahla ho však rana a jeho sústavy tkanív pokryli okolie. Pištoľ mohla teraz patriť jej. Zobrala a utekala, ničená hudbou s plnkou elektronických hertzov, kvapkami a zimou „ochladených medziľudských vzťahov“. Zazneli tri výstrely a preto sa hodila na zem, do zmesi mokrého papiera, špiny a odpadkov. Otočila sa a vystrelila tiež. Dobiehajúci homo sapiens sapiens to dostal do nôh a ostatok vo výkrikoch pristál na zemi. Ale dievča utekalo, netušiac pred kým, netušiac pred čím, vybehla konečne z nekonečnej uličky a ocitla sa na širšej ulici, medzi ľuďmi nočného mesta. Šokovaní - no priam pobúrení jej nahotou, ako niečím čo nemôžu oni a teda nikto, začali sa uhýňať jej behu, kriku a zbrani. Utekala výstrelom pohlcujúcim cieľe a ľudí vôkol - ďalej, kamsi preč. Zrazu sa pred ňou objavil nahý chalan,

tiež utekajúci pred (ne)známym - bol ako ona. Hudba odišla chodbou preč, ich oči sa stretli, svety stáli v čase, ani kvapky dažda nedopali len viseli. Scéna sa dala znovu do pohybu a dvaja naháči vbehli do seba. Z miesta ich stretu vyrazili guľovité vlny zanikajúce dobou ako kruhy na mláke a jej vízia odpadla po jednej z ich dávok. V tej tme sa ozvali impulzy z reprákov a ona sa ocitla v dažďovom pralese, plnom miliónov ostatných druhov živých foriem a ich zvukov, pocitov, životov. Začula štartér a ľudský stroj začal ničiť zeleň, vlahu a ich životy. Obrovský strom spadol a jeho vetvy rozdrvili Tarzanovo i Maugliho telo ako slabý orech. A ďalšie stromy. Pády, smrte. 50 metrov padajúcich v kilometrových pokračovaniach smrti. Zápach nafty, cigarety a zvuky stroja, prehlušujúceho praskanie dreva, svalov, kostí, ulít, strhávanie ťahavých rastlín a smiech človeka. Znovu bola nútená utekať - pred padajúcimi mŕtvolami stromov. Plakala pretože vedela, že keď nie tu, tak už niet domova, niet úniku. Dobešla na akýsi okraj, za ktorým bolo mesto. Zastavila sa na okraji sveta. Už nebolo kam ísť, nebola sloboda, ľudia ju už tisícročia nepoznajú. Len bezcieľne utekajú. Už niet kam utekať. Otočila sa a sledujúc ako umierajú poslední bohovia slobody, vykročili z jej očí posledné slzy. Uvidela obrovský strom vzácneho pevného dreva, ako padá. Jeho tieň ju začal zakrývať, praskanie trhlo uši. Umierajúca masa, padala na ňu, listy a konáre sa lámali a roztrácali po ničote okolia. Ona túžila v tej chvíli po jedinom - aby ľudia neboli, aby sa jednoducho nevyvinuli. Strašné zvuky padania stromu sa skončili, keď na jej hlavu dopadol kmeň a zarazil jej dolámané

kosti stehien kamsi k ušiam. Jej víziu pohltila tma.

Tma sa menila na úvod čiernej noci. Prišiel ten čas. Na monitore v okne diskusného fóra naskočili stanovené čísla času a s nimi sa objavil druhý účastník diskusie - človek s otázkami:

<-ahoj>

<-Ahoj>

<-takže?>

<-Neviem o čom chceš hovoriť>

<-o človeku. musím vedieť čo je to človek.>

<-Ja to neviem.>

<-ale máš jednu odpoveď, že človek je zviera.>

<-Budem sa ťa pýtať a postupne sa ťa pokúsím doviesť k vysvetleniu tejto mojej odpovede. ber však prosím ohľad na moju angličtinu>

<-v poriadku.>

<-Sú podľa teba ľudia zvieraťá?>

<-to neviem. pochádzajú síce zo zvierat a nadradovať ich je veľmi hlúpe, ale predsa ...>

<-Predsa čo?>

<-hovoríme o nich inak, ako o zvieraťách, správame sa k nim inak. Viac sa o nich staráme, viac nad nimi uvažujeme.>

<-Zrejme preto, že sme rovnaký živočíšny druh, vlastne poddruh.>

<-áno preto je to tak.>

<-A keď už o nich hovoríme ako o časti živočíšnej ríše, prečo ich teda neposudzujeme rovnako ako ostatné časti prírody? Prečo je človek, údajne všeobecne tak inteligentné zviera, nadradzované sebou samým, prečo tým svojím múdрым mozgom nedokáže pochopiť pocity iných zvierat a rastlín, prečo je tak zahľadený do seba? Prečo sa vyhlasuje

za inteligentného, keď takým nie je?>

<-a kto je podľa teba inteligentný? ty?>

<-Nie, tak som to nemyslel. Inteligentný je podľa mňa ten, kto neublíži, keď skutočne nemusí, kto rozumie dobrým i zlým pocitom ostatného živého vôkol seba. Inteligentný je ten, kto nie je pre druhých katastrofou. Ľudia si postupne začnú vo väčšom uvedomovať viac z krehkých vzťahov rovnováhy, ale to ešte pretečie veľmi veľa bolesti, bolesti spôsobenej ľuďmi, tak namyslenými tvormi.>

<-prečo teda ľudí nepovažuješ za niečo medzi. teraz si sám napísal, že ľudia môžu byť iní.>

<-To som nenapísal. Napísal som, že ľudia môžu byť inteligentní. Nikdy nebudú iní v tom význame v akom si to teraz myslel.>

<-tvrdíš, že ľudia nie sú inteligentní? všetci?>

<-To sa nedá povedať. Kto sú všetci? Všetci je obrovské množstvo jednotlivcov, každý s iným životom. Človek nie je inteligentný. Prečo inak dokáže pochopiť ničotu smrti vecí, rastlín, zvierat, ale svoj vlastný zánik v ničote smrti popiera, neberie v úvahu. Radšej si vytvorí viery v ničote, hoci to k ničomu neslúži. Spočiatku to boli otázky, teraz sú to hladkajúce príkazy. Pretože odpovede už začíname spoznávať.>

<-ako sa podľa teba človek stane inteligentným. vyštuduje vysokú školu, zbaví sa svojich pudov?>

<-Inštitúcie neučia žiť, učia vedieť. A zbaviť sa pudov? Je hlúpe snažiť sa o niečo také. Človek dokáže žiť v harmónii myšlienok a pudov. Čím to ale je, že o ľuďoch nehovoríme, ako o ostatných tvoroch, prečo nedávame ostatným tvorom pudy, práva ľudí a diskriminujeme ich, využívame to, že

nedokážu rozumieť našim svetom?>

<-zrejme je to tým, že sme tiež ľudia. Ľudia majú u nás jednoducho protekciu.>

<-Ale potom nie sme objektívni. Ako potom môžeme vynášať súdy nad inými druhmi?>

<-ostatné druhy by urobili to isté, keby boli na našom mieste.>

<-Takže teraz vládne my?>

<-áno, sme vládcovia.>

<-Ako ale môžeme odtiaľ zhora, z trónu, rozhodovať za iných, za tých čo nám nedokážu rozumieť, nežijú ako my, nedokážu si najať obhajcu, keď sme tak múdri? Veď vrcholom každého systému je sloboda, kde každý v zdanlivom chaose „vládne“ sebe samému. Čo sme to teda za vládcovia?>

<-ako vravíš, nie sme ešte celkom dokonalí vládcovia.>

<-Takže zrazu zisťujeme, že už nie sme vládcovia, iba bojovníci o vládu. Ale načo je nám ten vymyslený trón? Čo bude na ňom iné, krajšie, lepšie? Ako inteligentné tvory by sme si nemali vymýšľať tróny moci a bojovať o ne s nepriateľmi netušiacimi prítomnosť takýchto medií v hlavách ľudí, nemali by sme bojovať o trón, ktorý neexistuje. Pretože aj keď dobijeme trón, sami sa zničíme.>

<-sami sa zničíme?>

<-Áno. Ten kto vyhlasuje vojnu svetu, vyhlasuje súboj sám so sebou. Jeho rod ponesie následky. Ak nie teraz, tak v budúcnosti generáciách. Každý tvor (aj človek) sám reguluje svoj počet, bez toho, aby si to uvedomoval. Tak to jednoducho je. Tento, ak chceš nazvať si to zákon prírody pre všetko živé i neživé, platí aj na ľudí, ako môžeš vidieť vôkol

seba.>

<-takže človeka zaradíme medzi zvieratá?>

<-Človeka zaradíme do prírody. Áno, ľudia sú zvieratá a nie je to len podľa systematického rozdelenia v zoológii, ale aj podľa spoločensťva a pocitov. Len si to nechcú priznať. Ved' sa len pozri čím všetkým sme museli prejsť, pokým sme obišli tú ľudskú presvedčenosť o tom, že človek je úplne iný a že je vládca. Neexistujú vládcovia, vyrábajú sa sami pre svet ľudí. Vládcovia nie sú pravdou, len namýšľaním si. Treba sa na ľudí pozerat' ako na člena z ríše živočíchov. Človek je zviera. Je iba inak prispôsobený prežitiu.>

<-núka sa mi ale otázka, čím je potom ten, kto sa na ľudí pozerá ako na zvieratá.>

<-Je to zviera. Zviera hľadájúce svoj zmysel vo vesmíre. Človek má možnosť stať sa inteligentným a dobrým priateľom prírody a ja sa takýmto zvieraťom snažím byť. Stačí takáto odpoveď?>

<-myslím, že to nadnes úplne stačí. budem teraz nad našim rozhovorom isto dlho uvažovať, ale určite sa ti ešte ozvem. chcem sa ťa opýtať, či môžem dať prečítať náš rozhovor ľuďom, ktorých poznám a ktorí tiež hľadajú odpovede. môžem ti zaručiť, že od nich ďalej sa náš rozhovor nedostane.>

<-Dobre. Môžeš.>

<-dobrú noc>

<-Dobrú noc>

Muž v čiernom obleku skopíroval ich rozhovor na disk a vypol notebook. Dievča so zelenými očami sedelo na posteli pri ňom a zahladené von oknom uvažovalo. Rozložil si nohy zo sedu (to pochytil od

nej) a začal sa prezliekať. Prezliekol a ľahol si, zhasnúc svetlo a zanechávajúc dievča so zelenými očami sedieť v zamyslenom svetle noci. Tú noc strávil so snom, v ktorom sa so svojou dcérou ruka v ruke vydali na dlhú nepoznanú cestu.

Cesta sa nekončila, auto však zastalo. Na špinou zaffkaný sneh sa znášali husté kvapky dažďa. Zvečerievalo sa a s tmou prichádzali aj komixové tieň. Dvere sa otvorili. Vystúpil muž v čiernom obleku a kabáte s čiernym daždníkom v pravej ruke. Za ním vystúpilo značkovo oblečené mladé dievča a ešte nejaká žena v kostýme s tenkým čiernym kufríkom nad hlavou. Zvuk zatvoril dvere a trojica sa chodníkom pomedzi vodu vybrala k dverám budovy. Žena s kufříkom stlačila gombík na stene. Dvaja čakali. Pomedzi lavínu oblakov sa prestrčilo zopár lúčov svetla a zafarbili konáre stromov do zlatista starých listov, napriek tomu, že prichádzal koniec zimy. Dvere sa otvorili, žena s kufříkom komusi čosi rozprávala a potom vošli. V malej chodbe žena otvorila kufrík a začala vysvetľovať, zrejme kto sú a po čo si prišli. Dievča stálo pri nej. Ale muž, muž v čiernom obleku išiel ďalej, vbárajúc tvár a oči do tmavých miest. Otvoril krémovo-biele dávno natreté dvere a za vrznutia vošiel do jedálne. Slabnúci deň pokrýval drevené operadlá a stoly s igelitovými obrusmi nepatrných motívov. Mreže proti zloďejom umiestnené na oknách vrhali tieň preglgajúcich pocitov.

„Pane.“ Toto zavolanie si neuvedomil. Otočil sa až keď sa dievča so zelenými očami dotklo jeho pleca. Uvidel ženu, držiacu na rukách spiacu malú homo sapiens sapiens, dievčatko, jeho „dcérku“.

Ruky sa mu spotili, zjemneli a pomaly natiahli k drobnému svetielku, odrážajúcemu sa mu v čiernom kruhu očí. Žena sa pozrela na ženu, pochopila prikývnutie a podala ju šedivému mužovi v čiernom. Dážnik z jeho rúk dopadol na zem. Uchopil tú malú vec a držiak ju pred sebou, udivene ju sledoval. Drobné zvončeky sa rozbehli po jeho ušiach začínajúc tak jeho obľúbenú hudbu, dopĺňanú vravou davu, stále väčšieho a väčšieho, kroky stúpajúce po chodníkoch, miliardy nôh, chodiacich, kráčajúcich, dupotajúcich, bežiacich a pošliapavajúcich iné nohy. Počul ako betónové chodníky rastú do pevností, do srdca a kroky po nich chodiacich ľudí kráčajú v pochodoch, zmätených a vystrašených behoch, v naháňaniach plných nenávisti. Kvety vedli a počul drobenie ich uschutných tiel, hoci vonku pršali slzy. Pre strach z týchto zvukov privinul si dievčatko na čierny oblek, čierny kabát ju zakryl a jeho oko vylúdilo nevidenú slzu. Ženy hľadeli, chápalo len dievča a jej zelené oči. Muž sa im otočil a vykročil preč. Dievča mu otvorilo dvere a vykročilo za ním. Teraz, keď už je s ním, zničí každého, kto by jej čo i len chcel ublížiť. Dievča ešte zobralo jeho dáždník a veci jeho „dcéry“ a vyšlo za ním. Zvuk pomedzi kvapky tmavého večera zatvoril dvere. Žena s kufříkom ešte vybavila záverečné papierovačky a tiež vošla do auta. Čierne auto muža v čiernom naštartovalo a ženy stojace vo dverách domu mohli sledovať už len odchádzajúce odrazy v jeho oknách.

Okná udržiavali Vangelisovu hudbu v medziach izby. Obľúbený skladateľ muža v čiernom vyjadroval jeho pocity, nepoužíval slová. Dievčatko ležalo na

ich posteli a počúvalo tiež, zabávajúc sa pohľadmi vôkol. Muž v čiernom sedel v sede pri nej - občas si vymenili pohľady, občas mal chuť sa usmiať. Dievča so zelenými očami ich sledovalo oboch. Obdivovalo muža v čiernom. Robil veci, ktoré ľudia v jeho postavení nerobia, menil svoj život a hľadal svoj nový svetonázor, bol nepredvídateľný, tajomný a chladný. Cítila ale, ako spoznávajúco vnímal dieťa, jemu dané. Vyzeralo to skôr, že dievčatko učilo jeho a nie on ju. Obdivovala a snažila sa nemať ich príliš rada. Bála sa, že by sa minulosť mohla zopakovať. Už nechcela plakať. Pozrela monitor. Ostávala necelá minúta do ich virtuálneho stretnutia s chlapcom. Pozrela sa von oknom a začala uvažovať, čo asi ten chlapec teraz robí. Či tiež čaká na určené čísla hodín alebo sa ponáhľa odniekiaľ domov, možno práve teraz letí jeho správa linkou. Kto vie, či sa tiež nepozera z okna na počasie pokojnej noci odchádzajúcej zimy. Dnešný deň bol slnečný, v ľuďoch bolo cítiť šťastie z toho, že svieti, že zas môžu obdivovať modrú oblohu. V diskusii sa objavila správa od chlapca:

<-Ahoj. Je mi veľmi ľúto, ale nebudem sa môcť zúčastniť dnešnej diskusie. Rád by som vám ale aspoň povedal jednu moju novú adresu www.home.sk/www/womio . Zároveň vám (na m@il zelenoocky) posielam súpis z rozhovorov s čitateľmi Daru na niektoré základné otázky, na ktoré sme sa snažili nájsť čo najviac pravdivú odpoveď, neskreslovanú ideológiami. Prepáčte mi, že sa s vami nebudem môcť rozprávať, veľmi by som chcel. Ahojte.>

Dievča so zelenými očami sa usmialo. Pozrela poštu a jej obsah pretiahla do okna diskusie. Sama si otvorila iné okno a tam si umiestnila text.

Text, ktorý sa zjavil v diskusii si dievča, skopirovalo do okna textového editora. Sedelo nahé na svojom koberci a jediné svetlo v izbe pramenilo v monitore darovaného notebooku. Textu bolo dosť a nemala chuť ho teraz čítať, zliezla pohľadom z monitoru. Pozrela sa na fotoaparát pri stehne. Mala by začať znovu fotiť. Chcela by odfotiť seba. Nahú zo všetkých zaujímavých pohľadov. Chcela sa vidieť ako vyzerá jej telo, ktorého tvary postupne objavovala. Uvedomovala si, že cvokár by to dal za príčinu výchovy v detstve, ale jej detsvo nebolo poruchové, bolo priam ideálne a krásne. Doteraz si však nevšímala samu seba pod všetkým tým šatstvom, neuvedomila si, čo je prirodzené, čo je ona, skutočne ona a nie ona v šatoch. Chcela sa spoznať. Ale ako odfotiť seba? A kto iný by ju odfotil? Odfotil tak ako by odfotila ona ...? Zrejme nezrealizovateľné. Napísala aspoň novú adresu od chlapca. Aspoň sa poprechádza. Objavila však kúzelné stránky s krásnymi tajomnými obrazmi. Vnímala obrazy, ktoré treba vidieť a slová, ktoré treba čítať a ten súlad sa jej páčil. Aj preto si otvorila okno s textom a začala ho čítať, aj napriek tomu, že pôvodne sa jej vôbec nechcelo:

#1

-Čo je to život?

-V prvom rade by sme si mali objasniť, čo slovo život znamená. Život je ľudské slovo. V ľudskom

ponímaní je to jednoducho niečo živé, vedecky povedané niečo čo sa rozmnožuje, reaguje na podnety z vonka a metabolizuje. Pre ľudskú civilizáciu sú najviac živí ľudia. Je to pochopiteľné, veď ide o rovnaký druh. Ak zoberiete život človeku, dostanete najviac zlých bodov, čakajú vás tie najkrutejšie tresty, pretože človek - to je podľa ľudskej civilizácie niečo viac = človek, ktorého ste zabili - cítil, hovoril, rozmýšľal, mal príbuzných. Keď zabijete zviera, získate možno zopár drobných čiernych bodíkov, ale kto ich rozozná od bodiek? Spoločnosť vás za takúto vraždu nepotrestá pokiaľ nejde o ľudmi chránené, či obľúbené zviera - maximálne môžete za túto vraždu získať !pokutu! či pár rokov väzenia. Možno vás budú niektorí ľudia odsudzovať, ale pri bežných druhoch sa vám prakticky nič nestane. A prečo? Pretože zvieratá podľa ľudí údajne necítia, nehovoria, nerozmýšľajú, nemajú príbuzných, ale predsa, tvrdiť že nežijú ... no, žijú - tak by to povedal obyčajný človek. Ak zabijete rastlinu, nikto vás nebude trestať, či odsudzovať, pretože rastliny podľa ľudí nežijú. Ak ste ale niekedy mali psa a boli ste skutočnými priateľmi, viete že cítil, mal príbuzných, rozmýšľal, že sa s vami svojím spôsobom rozprával. Ak ste niekedy pestovali nejakú rastlinku, viete že rastliny cítia, že žijú. Zvieratá, rastliny cítia - žijú tak ako aj človek žije. Rozdielom je len to, že žijú inak ako ľudia. To, že sa ľudia do nich nedokážu vcítiť je smutné. Takže keď si chceš odpovedať na otázku čo je život, uvedom si najskôr čo všetko naozaj život tvorí. Živé veci sú vedecky dosť jasne definované, stačí si to len preštudovať. Za živé by som

zjednodušene označil všetko, čo je schopné pocitov, jedno akých, aj tých absolútne najprimitívnejších, teda aj baktérie a i vírusy i stroje s pocitmi sú živé a vypnúť ich, znamená privodiť im smrť. Odpoveďou na otázku - čo je život? - je jediná veta - život je pocit.

#2

-Existuje boh (bohovia)?

-Nie

-Ako to? Kto potom stvoril vesmír? Veď každé dielo má svojho tvorcu.

-Keď zahodíš jablko zhnije a zmizne - vyzerá, že sa to urobí samé. V skutočnosti si ho rozoberú rôzne formy hlavne však baktérie, využívajúc takto získanú energiu k životu, k zachovaniu druhu. Tento zdánlivo samočinný proces má svojich tvorcov - baktérie - chceš ich preto nazvať bohmi.

-Ano, ale kto, vlastne čo je potom tvorcom vesmíru?

-Nové veci sa nevytvárajú len živými tvormi, ale aj chemické prvky svojou vzájomnou interakciou vytvoria novú látku. Jednoduché pravidlo priťahovania hmoty hmotou sa v zložitých štruktúrach javí ako niečo vytvorené a zorganizované.

-Chceš teda povedať, že vesmír vytvorili a zorganizovali atómy?

-Nie, nie, nie. Vesmír aj všetko v ňom sa riadi samé. Ide o stav rovnováhy, najnižšej energie. Ani teba nikto nereguluje a žiješ. Ty sa reguluješ sám. Zober si napríklad aj zvieratá - medzi dravcami a ich korisťami existuje rovnováha. Ak by predátori požrali všetky svoje zvieratá, ktoré lovia, vymreli by, alebo

by sa sami museli prispôbiť a stať sa vlastne svojimi korisťami, lebo po ich bývalých korisťach by ostal obrovský potenciál obživy. A znovu by sa objavili nejaký predátori. To je UpDown, predstavený v Dare, to je samoregulácia do rovnovážneho stavu. Nepoznáme ešte poriadne zákonitosti hmoty, ak vôbec nejaké sú, nevieme ani poriadne ako vesmír funguje. Vymýšľať si preto všeliaké rozprávky je pekné a možno sa tak podarí objaviť pravdu, ale považovať ich za skutočnosť je nezodpovedné k budúcim generáciám. Keď totiž tie zistia, že boli klamané, zatrpnú.

#3

-Prečo sme tu my, ľudia?

-Lebo sme sa vyvinuli. Veriacim to nezní najlepší, ale je isté, že sme sa vyvinuli laicky povedané „z opíc“. My sme však stále „opice“ len nikto to nevraví. Keď však študujete spoločensvá primátov nájdete neuveriteľné podobnosti nie len fyzické, ale aj podobnosti spoločensstiev, blízke s nami je aj ich správanie sa jednotlivcov a skupín. Musím zarmútiť všetkých, ktorí si myslia, že my sme tí vyvolení, že sme tu pre nejaký dôvod - niečo také ako poslanie človeka neexistuje, je to iba vymyslené ľuďmi. Človek by spravil správnu vec, keby využil schopnosti svojho nervového systému a stal sa akýmsi ochrancom života na zemi, s tým že by ho nereguloval, nezasahoval by hrubo do jeho cyklov, len sa s ním vžil a chránil jeho prirodzenosť.

„Je to ochranársky naivný idealista,“ povedal chladne muž v čiernom obleku.

„Ale keď tie jeho príbehy a názory sú tak pekné. Chcel by iba, aby boli ľudia ľudský,“ odpovedalo mu zelenooké dievča, keď išli autom cestou k letisku.

„Iba. Iba svetový mier. Nehnevaj sa, ale žijeme v druhom tisícročí. Je tu príliš veľa ľudí na nejaký mier či čo. Jeho diela sú viac než len zaujímavé, ale nikto ho nepochopí. Vďaka nemu uvažujem, nachádzam to čo hľadám. Ostatných však takéto veci nezaujímajú. Sú to „len“ slová. Možno ich ľudia počujú a hovoria, ale nevnímajú.“

„Je smutné, že dobro je naivné v pohľade tejto doby. Tvorí to tak smutné scény. Akoby odpísané z temných sci-fi príbehov.“

„Príliš veľa - tak je to - chlapec vytvára vety, vysvetľujúce veľké množstvo pocitov.“

„Vážne chceš odísť?“

„Musím a chcem. Ostali my ešte dve tretiny popola. Ten muž ma poprosil a jeho vôľu splním. Určil ešte dve miesta, dva živly. Jeden živel spojil moju cestu s týmto dievčaťom. Ktovie čo mi prinesú ostatné dva.“

„Pôjdeš aj skontrolovať domov?“

„Som bohatý muž a nikto mi nebude rozkazovať. Ani moje peniaze,“ jeho ľadovo modré oči ju zamrazili.

„Dobre. Počkám ťa tu. Pôjdem za chlapcom. Ostaneme v kontakte.“

Prikývol v jemnom takte.

Chvíľu sedeli a pozerali von na plynúce zamračené veterné predpoludnie, tlačiac pohľadmi autá vpred - na ich tvárach boli oči sklonené. Auto

zastavilo pred kockatou budovou letiska. Muž v čiernom a dievčaťo so spánkom zatvorenými viečkami, zanechali dievča zelených očí v čiernom aute.

Auto prechádzalo mláku, vietor daroval stromom a ich korunám hojdavé pohyby. Spoza rohu vyšlo malé dievča točiac sa vo vetre, tešiace sa z toho že fúka, že nadúva jej pulóver ako plachty na plachetnici a tak ju poháňa vpred. Rozbehla sa mu v ústrety, vyskakujúc/vzlietajúc na chvíľu. Sledujúc ju cez hradby zo skla, žalúzií a záclony, som pri pohľade na ňu tiež skákal a tešil sa z prúdov vzduchu vonku - cítil som v tej chvíli, aký je to pocit. Viete to aj vy?

„Vy tu čo robíte?“ opýtala sa trasúca sa starénka dievčaťo s fotoaparátom.

„Čakám tu mamu.“

„A kto je tvoja mama?“

„Pani Hixová, vy si ma nepamätáte?“ Babku to urazilo, zamračila sa, otočila a odišla. No čo? Nech sa poserie - pomyslela si - u takých starých žien to nie je nič nezvyčajné (tenká čiara úsmevu).

„No, už som,“ vyšla jej mama z kúpeľne. Už nemala nátačky. Mama bola pekná a šminkami sa skrášľovala celý svoj život. Aj tu v domove dôchodcov, mieste kde sa zvyknú odkladať použité ľudia, bola pre semilných dedkov krásavicou. Zamierili ku sedacej súprave na chodbe.

„Pod, sadni si a rozprávaj ako sa máš?“

„Čo ja, bola som ...“ prišlo jej trochu zle. „... bola som tu nedávno. Ty rozprávaj. Nevieš ako sa má otec?“

„Čo je si chorá?“ odbočila mama. Téma otca

nebola jej obľúbenou.

„Nie, len som asi trochu nachladla. Ale neodbáčaj. Kde je teraz otec? Určite vieš, keď nechceš povedať,“ usmiala sa.

„Je v inom štáte, neviem teraz v ktorom. Spolu s nejakými kamarátmi. Viac o ňom neviem.“ prebehla vetami. „Nemala by si chodiť tak vylienená. Musíš sa viac obliekať. A aká si bledá.“

Usmiala sa, keď si predstavila mamin šokovaný výraz, keby sa dozvedela o tom, že doma chodí holá.

„Nemáš ani jeho adresu?“

„Nedopisujeme si.“

Pozorovala, ako mama odháňa reč od rozhovorov o otcovi. Boli manželmi takmer štyridsať rokov. Zobraли sa v „starých dobrých časoch“, kedy partnerov určovali rodičia. Počiatočná láska sa rokmi práce na dobre platených protekčných miestach zmenila na stereotyp. Spočiatku nemohli mať deti, neskôr ich oheň pohasol. Potom prišiel akýsi lúč a oni znovuobjavili cestu k sebe. Vtedy niekedy, podľa niektorých už dosť neskoro, vymysleli ju. Opatrovali ju s láskou pokým sa číslo jej rokov nezmenilo na 21 a potom jej prenajali byt v meste. Prvých pár rokov sa len tak flákala z ich peňazí, kým jej otec jasne nenaznačil, že jej našiel robotu na linke pomoci. Len čo sa ako tak osamostatnila, rodičia sa po rokoch chladného manželstva, tmeleného len jej prítomnosťou, potichu rozviedli. Otec začal mŕňať svoje celoživotné úspory cestovaním, matka tie svoje v spoločenskom živote starších ľudí vyššej strednej vrstvy. Od rozvodu sa nestretávali.

„Minule bol u nás pán senátor.“

„Znával si voličské hlasy?“

„Ale no,“ zastavila prípadné ďalšie dcérine uštipačné pripomienky na tému politika. Veď čo ona môže o tom vedieť. Ešte ani raz nešla voliť - tvrdila jej, že ju politika nezaujíma. „Ako to môžeš povedať? Ako sa môže niekto tak nezaujímať o svoju budúcnosť. Kam to ten dnešný svet kráča.“

„Tam, kam ste ho vy naviedli.“

Vládu nastolilo ticho.

„Nebudeme sa predsa hádať. Som rada, že si prišla.“

„Aj ja ťa rada vidím.“

„Ako sa máš?“

„Stretla som zaujímavých ľudí.“

„Áno?“

„Ale nie takto. Cez internet. Dokonca mi niekto poslal zadarmo notebook - to je ten prenosný počítač.“

„Neuveriteľné. Zadarmo? A nevieš kto to bol?“

„Mám len také tušenie, ale neviem ani kto to je, či ako sa volá.“

„Nejaký ctiteľ?“

„Pochybujem. Skôr taký tajomný starší muž. Ani sme sa nestretli. Len som ho videla cez okno.“

„Daj si naňho pozor. Určite bude za to niečo chcieť. Ľudia neposielajú veci len tak.“

„Mám z neho skôr iný pocit. Vieš, keby mi chcel niečo zlé, už by to urobil, vie kde bývam. Iba si však dopisujeme cez e-mail. Pripomína mi starkého.“

Mama sa usmiala príjemnej spomienke.

Spomienky muža umierajúceho v nemocnici nútili človeka v čiernom obleku ísť ďalej. Pocity mŕtveho muža, vložené do šitého notesa, smrť zverená do

cudzích rúk... Prečo to robí? Mal by sedieť v kancelárii, fajčiť cigary, rozkazovať a tučniť. Nemal by sa starať o nejakých umierajúcich, opustené deti a diskusné fóra samozvaných filozofov, nemal by uvažovať o živote. Veď načo? Aby mal čisté svedomie, aby zanechal svet pre potomkov krajší? Načo? Prečo nežije pre seba? O čom asi uvažujú ľudia, čo žijú len pre seba? A prečo sa stále pýta?

Kôpka pri ňom sa začala hýbať. Dievčatko tam ležalo, zakryté tartanovou dekou. Jeho dcéra. Bola už dosť vyspelá - chodila, už sa nepocikávala - mala asi rok. Rok, ktorý by väčšinu ľudí zlomil. Pohyb malého človeka sa upokojil. Muž sa pozrel smerom k okienku pokojného nočného letu a odkladajúc notebook s poviedkami chlapca, sa jeho oči tiež pomaly zatvorili. V tichu slabo zneli obľúbené melódie obľúbeného autora a spokojné dýchanie dvoch ľudských bytostí.

Bytosti poukladané v sedačkách dôverovali jednému človeku natoľko, že driadli. Dievča so zelenými očami sedelo v starom autobuse a hľadelo cez okno von. Svetlá boli zhasnuté, jediné sa občas zjavili za sklom. V tajomných tieňoch ponorená pohľadmi, držala sa jej v ušiach hudba muža v čiernom. Plávala tými melódiami, melódiami jej sveta a uvedomovala si, ako ďaleko je. Autobus mieril do malého mesta, kde žil chlapec. Poslala mu e-mail, odpovedal, že nech vystúpi tam, kde ju bude čakať. Prečo tam ide? Sama sa pýtala. Nie veľmi, iba s jemnou hmlou otáznikov. Unášal jej ich však prúd plynulej tmy za oknom, prúd slabšej a silnejšej tmy a tieňov strašiacich ničotou. Sedadlo pri nej bolo voľné, nikto z prichádzajúcich si ku nej nesadal -

- taká drobná ukážka ľudského strachu a hlúposti vymyslených predsudkov. Autobus už pomaly vchádzal do akéhosi mesta, pribúdali svetlá pouličných lúč, reklám a billboardov. V uliciach žili tiež ľudia, len v tejto tme pôsobili všetci viac strašidelne. Autobus zastavil na križovatke, pretože na kovovej palici zažiarilo sklo s červenou farbou. Stroj priadol v taktoch výbuchov vstreknutého paliva a chvel tak svojím živým obsahom. Jej hlava opretá o sklo hrkotala a vyrábala pre hlavu trasľavé vízie. Čakanie na zastávku sa unavovalo, sadalo si na voľné miesto pri nej a sledovalo cez jej plece obrazy okna. Ľudia pomaly vidia už iba cez okná. Zatvorila v trasení hlavy oči, vnímajúc tie pocity mesta hlbšie. Rozsvietená tma mesta sa jej zmenila na tmú viečok. Sledovala ju, prezerala si obrazce, ktoré v očiach zostali zo svetiel za ich oponou. Tvary sa rozpínali, mali akési svoje farby - človek sa ale musel veľmi sústrediť aby ich videl. Jedna z týchto farieb sa prehĺbila a potom vyvolávajúci zavlňenia vyrovnávala. A ďalšia. Dopadalo ich stále viac, rastúce vlniace sa kruhy sa preplietali. Čo to vidí? Usmiala sa v snívaní, keď spoznala odpoveď. Boli to kvapky. Drobné kúsky vody, dopadajúce na hladinu mláky, tvoriac tak divadlo. A ona to chvejúce sa zrkadlo kombinácie vodíka a kyslíka sledovala z dna, z opačnej strany, majúci čierne alebo ako kulisu.

Pradenie prestalo. Vodič niečo povedal a ľudia začali vystupovať von. Došlo jej, že ide asi o prestávku. Nahodila si ruksak a vyšla von. Vodič zatvoril dvere. Hľadala chlapca ale nebol tam. Takže tu ešte nie. Začínala mať obavy, či ju vôbec niekto čaká, ale analýzov pocity pochybnosti tento strach

slabol. Nevedela za koľko odchádzajú. Ostala preto stáť a sledovala ostatných kam idú. Jedni si kupovali nejaké rožky, ďalší obďaleč ťahali dym zo žiariacich paličiek, iní sa obzerali a prechádzali okolo - odhadla to na tých desať minút. Prezrela si čísla na hodinkách a jej nohy začali raziť cestu cez řady nočnej stanice, mňajúc kovové stĺpy podporujúce prístrešky v ich ochranných chůtkach. Obišla svietiace stánky s občerstvením a za nimi objavila mesto, tvorené dovtedy len čiernymi tieňmi, prebúrannými bodkami svetiel okien a zárezmi reklám. Tmu vo vedľajších uliciach medzi domami roztláčali len žlté svetlá lúčp a rytmické blikoty červených svetielok alarmov áut. Uchovala si tento obraz v pocitovej fotke.

Fotky, čo poslalo dievča s fotoaparátom, to, ktoré cítil v okne naproti, boli krásne. V kombinácii s grafikou z chlapcovej stránky a ukážkou jeho najnovšej knihy, ktorá zrejme nebude vydaná, tvorili tajomné a múdre posolstvo, ponorené v zamyslenej hmle z prítomnosti. Rozmýšľal či chlapec aspoň tuší, nad čím všetkým sa pri jeho poviedkach a obrázkoch zamýšľa. Najviac ho zaujala Poviedka roku 1999 a Sen indiánskeho leta - poviedka umiestnená v tej dobe na skrytých stránkach. Všetko to však prebýjala ukážka z knihy, taká tajomná, odkazujúca na existujúce veci a pocity ich všetkých. Tým, že ešte nebola dokončená nútila muža v čiernom opatrne hádať ďalšie myšlienky. Auto konečne dorazilo a preto uspal notebook. Podal ho letuške a zobral dievčatko od hry s plastovým pohárom. Sadli si do čierneho auta s vodičom. Motor začal svojimi utišovanými explóziami poháňať ich telá vpred, po

asfaltovej ceste. Dusný teplý podvečer odstraňovala klimatizácia. Brániť sa jej dalo len šťastie stiahnutým sklom a obrazmi, ktoré ponúkalo. Zapadajúce slnko kreslilo obrysy v tých najdokonalejších tvaroch, armáda žltej až červenej viedla vojnu s modrou mocnosťou. Pozrel sa na dievčatko. To ho zaujato sledovalo. Usmiala sa na neho a usmial sa aj on. Žmúrila oči proti slnku a s tvárou pomaľovanou farbami vojny súboja na nebi, vycierala zúbky. Zohol sa ku nej a objal ju. Zobral si ju k sebe a sledujúc spolu plynúcu cestu a čas, oslabovali úvodzovky v slove dcéra.

„Snívam, že jedného dňa budú ľudia na seba lepší. Viem, že teraz nie sú, nie sú ľudia. Dnešný svet tvorí tma mesta a chladná modrá žiara v ňom. Reklama je nástrojom moci niektorých ľudí, napríklad aj mojím. Môžeš ňou tvarovať tie chladno-modré dušičky, určovať im čo majú a čo nemajú robiť. Obávam sa, že ti musím povedať, že to robím aj ja.“

Pozrel sa na jej počúvajúce oči.

„Ja viem, ešte nevieš hovoriť. Ale keď budeš staršia ... budeš snívaať viac. Robím teraz veľké rozhodnutia a dúfam, že nám obom prinesú pokoj, že ťa naučím všetko o svete, v ktorom žiješ. O kráse, o prírode, o čaroch ktoré vedia robiť živé tvory a o zle, ktoré vedia robiť ľudia. Nebudem ťa nútiť do nezaujímavých svetov peňazí, vzťahov, zvykov a škatuľkovaní. Chceme, aby si nerástla v meste, obklopená reklamami, zvykmi, názormi - tie si budeš musieť vytvoriť celkom sama.

Si mojím kvetom v tejto púšti ľudí. Chlapec má pravdu, vo svojich slovách o príčinách pocitov ľudí, o trápení, ktoré si spôsobujú mučením tej krásnej

rovnováhy, stavu najnižšej energie.“

Jej oči s pootvorenými ústami hltali jeho slová. Aj keď tej sústave zvukov ešte asi nerozumela, cítila ťahy tých pocitov, ako človek cíti pri piesni neznámeho jazyka, či melódii.

„Zastavte,“ zavolať na vodiča. Otvoril dvere, zobral dievčatko za ruku a začal s ňou stúpať hore na kopec pri ceste. Vyšiel s ňou hore a stojac tam ruka v ruke, pozerali sa na západ slnka, na to ako za červenou prichádza čierna.

„Nech to stojí hocičo, dám všetko za to, aby si mohla pozorovať západ slnka aj v budúcnosti, aby si nemusela dvíhať hlavu, keď budeš chcieť vidieť oblohu pomedzi železobetónové stĺpy domov. Aj keby som si mal budúcnosť kúpiť.“

! Kúpou šiestich za cenu piatich ušetríte !

„Akoby som to nevedela,“ usmiala sa nad stupiditou reklamného sloganu, keď pri vkladaní vyfoteného filmu do púzdra zazrela jeho papierový obal. Odložila všetko z rúk. Boli dve hodiny ráno a ona strávila celú noc prevádzaním fotiek do optimálneho formátu pre poslanie elektronickou cestou. Oči ju už začínali štipať. Žiara z plochého monitoru vrhala svoje lúče na jej nahé telo a svojím svetlom ho menila na záber z jadrového pokusu. Hlava jej hučala tými prúdmi elektrónov ako hydroelektráreň. Podišla k notebooku a vypla ho, vytiahla aj zo zástrčky. Bola jej zima, nechápala, ako to mohla doteraz vydržať. Išla si ľahnúť do postele. Zakryla sa paplónom a po umiestnení sa do vhodnej polohy, zaspala.

Muž v čiernom obleku si ľahol do hotelovej postele, zakryl sa hotelovou prikrývkou a zatiahol

hotelovú moskytériu. Dnes sa boli dať zaočkovať, zajtra vyrazí na úradníkov - prebehol si organizér v hlave. Pozrel sa napravo na spokojne spiace dievčatko a cítil sa rovnako spokojne. Nahý starší muž zaspal vedľa nahého malého dievčatka - nahota bola oproti šatom tak prirodzená.

Melódia v sne dievčaťa bez fotoaparátu sa objavovala pomaly - ako vlny hladine. Spočiatku bolo počuť len niektoré časti stále opakujúcej sa melódie. Postupne však bola bližšie až sprevádzala celý sen ako pozadie. S ňou sa objavila aj nočná hladina, osvetlená krkvajúcim sa mesačným svetlom.

Melódia upokojovala sen muža bez obleku. Dievča videlo a on počul časti sveta sna. Cítil sa, akoby kráčal po vzduchu. Zrazu však stúpil do ničoty a začal padať. Zvukom nádychu sa zľakol a začiatkom opakovanej melódie si pritisol ruky k hrudi a vystreté nohy mu stuhli. Dopadol s úderovým začiatkom do vody, dievča videlo vzdalujúcu sa trblietavú hladinu. Padal vodou, telo mu začínal tlačiť obrovský tlak, nevládal mu už vzdorovať. A nastala tma. Oči otvorila až na dne. Rozdiel však nebol. Tma ostala. Začul hukot a uvidela drobné svetlá. Klesali zhora. Dosadli na dno. Boli to podmorské ťažobné roboty. Zapli silné reflektory a začali ťažiť horninu. Zvuky hydraulických končatín tvorili bahenné oblaky. Jeden z reflektorov mu zasvietil do tváre a ona na chvíľu oslepla. Menší zo strojov sa začal blížiť k nemu. Pridalo sa zopár ďalších. Mužom s rukami na hrudi začal triasť strach. Dievča sa tiež bálo obrazov, ktoré videlo. Zodvihol tvár k nevidenej hladine a vydal v kriu posledné bubliny vzduchu. Uvoľnil v začiatku melódie pripútané ruky a vyrazil

ich od seba vydávajúc zo seba zlosť a silu vo vlne, víriacej bahno a ohýbajúcej svetlá reflektorov. Malé stroje prúd vlny odhodil do nekonečnej tmy, veľké ju prekonal a začali sa približovať. Nie však ku nemu, ale k dievčatku vedľa neho, rastúcemu do dievčaťa. Stekali je po tvári slzy - on to počul - dievča to videlo - tu na morskom dne. Leskli sa v približujúcich sa reflektoroch. Otočila tvár k nemu. Venovala mu pohľad, ktorý on iba počul, pred tým, ako ju zahltili stroje. Stroje s inteligenciou človeka, stroje, ktoré vymysleli ľudia bez citov a tak ich nemohli dať ani strojom. A prišla tma. Muž sa oslobodil z tmy nočnej mora a zobudil sa do tmy noci. Pozrel sa na dievčatko spiace spokojne. Chcel aby ho to naučila. Aby sa zbavil zvukov vízií.

Dievča s fotoaparátom otvorilo oči. Ležala na zemi. Musela v sne spadnúť z postele. Posadila sa a oprela o ňu chrčtom. Pritiahla si nohy k telu a položila čelo na kolená. Osvetlená mestskou nocou. Sny a vízie ju stále viac desili, rovnako ako aj chlapcove odpovede, svet vôkol nej, deti volajúce na linku dôvery. Bála sa tých pút, ktoré nasadzoval organizovaných svet civilizácie, pracujúcej v jednotkách peňazí, toho ako ničil iné svety. Ak to pôjde takto ďalej, deti o dvadsať, tridsať rokov, sa nebudú mať kde hrať, nebudú mať kam ujsť. Táto prognóza ju netešila. Zabíjať detské svety, aký horší zločin môže byť? Ale spravodlivosť sveta ľudí je slepá. Nechcela by sa narodiť v budúcnosti, ten svet by ju ubíjal až zabil. Myšlienkami dievčaťa bez fotoaparátu sa však svet nemenil. On sa nechával plynúť.

Muž v čiernom obleku zanechával dievčatko v

kúpených rukách overenej ženy. Zobral so sebou okrem zvyčajných vecí aj istú hotovosť - išiel predsa vybavovať. Na to aby sa mohol dostať tam kam išiel vysypať druhú tretinu popola, potreboval úradné povolenie. Zišiel po hotelových schodoch von do čierneho auta so šoférom. Len čo si sadol, zazvonil mu telefón. Zľakol sa - volať mala len žena z hotela v prípade najakých problémov.

„Prosím.“

„Dobrý deň tu ... reportér z Chcel by som sa Vás opýtať, prečo bol na odvoz istého dievčaťa, ktoré nahé rečnilo v parku ... použitý Váš vrtuľník. Údajne ste tam dokonca boli aj Vy osobne.“

„Prepáčte, ale máte zjavne nesprávne číslo,“ a zložil. Pochytila ho zlosť. Vytočil číslo k sebe do kancelárie. Ozvala sa Bety.

„Dobrý deň Bety. Prosím Vás, ak sa nemýlim, mám cez istú spoločnosť podiel v novinách ...?“

„Počkajte,“ odišla. Za chvíľu sa vrátila.

„Nie.“

„Dobre. Trh sa otvára za tridsať minút. Predajte istú časť podielu v AUE a dajte kúpiť, čo sa dá, čo sa týchto novín týka. Pošlem Vám za chvíľu presnejšie inštrukcie.“

„Áno.“

Zložil. Vytiahol notebook, pripojil ho k telefónu, otvoril poštový organizér a začal písať. Stačili pohyby prstov po klávesnici a na konci už bolo jasné, že istý reportér bude po istom čase bez práce. Stačilo kliknúť, binárny zhuk jednotiek a núl preletel priestorom vo forme elektromagnetických vln a osud jedného človeka sa spečatil. Všetci sú nahraditeľní. Aké jednoduché. Vypol počítač a

telefón obmedzil len na hovory z hotelového čísla. Ulicami veľkomesta prešlo prenájaté čierne auto už bez toho, aby ho niekto rušil v príprave slov pre úradnícke krysy.

Jarnejúce slniečko zohrievalo zamrznuté tváre do úsmevov. Voda v rieke plynula, vietor prestal byť uponáhľaný. Sedel som s dievčatom a jej zelenými očami pri brehu rieky a sledovali sme plynutie vody.

„Konečne mimo mesta,“ povedala s rečou konvaliniek v hlase.

„Konečne jar,“ dodal som. Ľahol som si do ešte dosť studenej trávy. Nebo objavilo modrú pastelku a vyfarbilo ňou všetko tam hore. Ľahla si aj ona. Spolu sme sa pozerali na jednofarebné plátno pred očami - malo by pôsobiť fádne, ale fascinuje ma. Nepodarilo sa mi namiešať takú modrú.

„Ako si prišiel ku svojim názorom, k tým prosbám a obrazom?“

„To sa ťažko hovorí. Teraz to možno cítiš. Ležiš a obdivuješ, aké je to dokonalé. Takto nejako vzniklo ľudské slovo dokonalosť.“

„Prečo tak málo fotíš ľudí?“

„Pretože ľudia sú zlí. Všetko, čo dnes považujem za dôležité ma naučili zvieratá a rastliny .. no všetko živé. Viem, znie to tak ... tak blbo, tie vety sú už zlomené. Ľudia im nerozumejú, sú hluchí aj voči prírode. Zabíjajú kvôli somarinám, ničia a žerú všetko. Ostatný život sa im snaží dať vedieť, že robia chybu, ukazujú im ako žiť, ale ľudia sú sprostí. Rastliny, zvieratá, ľudia - všetci vyplakali dažďe slz kvôli ľuďom, kvôli tomu, ako zraňujú bez príčiny. Tých pár, čo rozumejú prírodnej harmónii

nepočúvajú, nevenujú im ani štipku svojho času, v uvažovaní nad niečím takýmto nevidia zmysel. Sú naučení len na papieriky, či kovové pliešky - svet si programuje svojich novodobých otrokov len na ich získavanie. Veď už aj dnešným deťom chýba sloboda a skutočný svet fantázie, nie ten rodičmi postavený. Pokusy dodatkami opraviť chyby, vynoviť tento svet sú smiešne.

A najviac ma desí to, že bez toho, aby pochopili zvieratá, vytvárajú stroje, ktoré začínajú uvažovať, začínajú cítiť. A ľudia budú ubližovať aj im, budú si istá, že to tak bude. Ľudia sa nezmenia, vytvoria bytosti len na to, aby aj u nich vyvolali slzy v duši. Ale ľudia si to neuvedomujú a ani si to v blízkej dobe neuvedomia. Ak bude niekedy v tej šedej budúcnosti ľudí apokalypsa, tak si ju spôsobia sami. Ale neverím výmyslom o nejakých biblických jazdcoch. Koniec bude prichádzať pomaly, nebadane a pomaly a bude bolieť, strašnú bolesť spôsobia ľudia.

Asi všetko má v prírode zmysel, dôvod. Príroda sa to snaží naučiť aj ľudí, ale tí nechcú počúvať. Sú unudení samými sebou. Tak to vidím a cítim ja.“

Nebo neprestávalo s modrou. Je nádherné sledovať ju aj po tisíci krát a počúvať pri tom beh vln ... keď zatvoríte oči počujete slobodné kone plávať zemou spolu s vetrom. Počujete?

Počuli už len vzdialené hučanie motora pracujúceho so vzduchom. Stáli tam celkom sami. Muž, ktorý nechal svoj čierny oblek vo veľkomeste a malé dievčatko. Otočili sa smerom od miznúcej bodky na oblohe. O tri týždne na tomto brehu - tak mal prísť ten čo ich dovezol. Keby tak neprišiel. Áno, chýbalo by mu to jeho pohodlie v

ergonomickom kresle, ale predstava, že v tomto svete by vyrástlo dievčatko ho naplňal odvahou bez civilizácie. Tajomné zvuky, tajomný hmyz, nepoznaná zem a jej rastliny. Nevedeli o tomto svete čokoľvek. Napriek tomu sa muž usmial a podal dievčatku odvalu. Vytiahol z batožiny zaistenú urnu. Zobral dievčatko za ruku a vyšiel s ňou po rozhorúčenom piesku k blízkeму skalnatému výbežku. Prešiel si občas po hlave bez šedých vlasov, ktoré si dal ostrihať, ako symbol ich cesty. Vyšiel s ňou na skalu z koralov čnejúcu nad plátno obzoru a oceánu v modrom. Tam niekde, s chladivými listami a konármi za chrbátmi, otvoril urnu a sklonený k vode, vysypal druhú tretinu popola. Pozrel sa dievčatku do tváre, do jej veľkých objavujúcich očí. Sadol si k nej, aby videl svet tak ako ona a podal jej ruku. Spolu hľadali cez to tajomné a kúzelné nebo života nad nimi.

Nad nimi bol prístrešok stromov. Pršalo a pár kvapiek sa ušlo aj nám. Smiali sme sa tomu. Pes chodil naokolo a občurával svoje celosvetové teritórium. Občas sa otriasol, či pozrel ku mne, ale inak sa venoval výlučne len tejto činnosti. Zacmukal som na neho a išli sme cez kvapky ďalej - slnko ich už začínalo unavovať.

„Ako by si chcela žiť, keby to nezáviselo na peniazoch?“

„Slobodne. Slobodne ako zviera v prírode.“

„Viem. Ľudia sú nútení - pracovať, biť sa o peniaze, klamať a ničiť, byť zlí.“

„Presne tak. Súčasný svet má ďaleko od slobody.“

Pes sa rozštekľal na akéhosi chodca, čím ho

naľakal. Ten sa ho pokúsil kopnúť. Štvornohý sa mu jednoducho uhol.

„Pane,“ upozornil som toho hajzla, ktorí si trúfa na brechajúceho pinča. Pozrel sa na nás pohľadom s istým promile alkoholu a rozumu a prehodil niečo v tom zmysle, aby sme si toho psa dali na vodítko. Odišli sme síce od neho s napnutou šnúrou vedúcou k psovmu krku, naše mokré vlasy to však neutlmilo a v duši naďalej sídlil úsmev.

Úsmev na mužovej tvári po dvoch dňoch pomaly mizol. Spali v stane, varili na ohni - na to nebol zvyknutý. Čakal tropický raj - namiesto toho však prišlo učenie sa a robota. A to nebolo pre neho. Bol nervózny. Dievčatko najedene oddychovalo v stane a on sa pomocou notebooku snažil dozvedieť aké plody sa dajú jesť a pripravovať. Moskyty doňho neustále dobiedzali a štipance svrbeli. Plesol sa po chrbte. Jemne zahrešil. Zatvoril notebook a vliezol dnu do stanu. Keď ho uzatvoril hustou moskytáriou, zazrel pár obrysov dievčatkinej tváre. Usmievala sa. Sedel tam, pripravený spať, keď uvidel jej zasnenú radosť zo života a spod pota viacko mu vyšla slza.

Zrak sa mu skryl v tme a zvuky noci pominuli. Počul len tiché slová - vie, že taký hlas bude mať spiace dievčatko. Začali sa vmiešavať zázračné spevy neznámych ľudí a ich cudzích jazykov a slová jeho dcéry sa už vynárali jasnejšie z trblietajúcich sa vln predstáv:

... prečo sa neraduješ spolu so mnou? prečo nie si šťastný? nerob zo spoznávaní učenie, z hrania prácu. behaj so mnou, chcem sa s tebou hrať a spoznávať, si môj ocko. čo mi zostane, keď umriem, čo mi zanecháš? myslíš si, že túžim po cenných

papieroch, peniazoch a podieloch? ja si nechcem kupovať zážitky a sny. chcem ich mať v sebe. chcem vyrásť s tebou, spoznávať to, čo si sa ty učil, tešiť sa z toho, že aj ty sa tešíš. nevzdychaj, to vie každý človek. teš sa spolu so mnou. ja chcem žiť, svet skrýva toľko vecí, ktoré chcem spoznať. a ja ťa naučím byť veselým a usmiatym, aj keď si doštipaný sám v tme a prší. naučím ťa tešiť sa zo všetkého, naučím ťa ako zabudnúť na minulosť a jej skúsenosti. prosím, usmievaj sa na život cez moju tvár ...

Muž sa zohol k spiacemu dievčatku a objal ju. V tme jeho slza spadla na jeho tvár a stala sa slzou šťastia. Človek sa musí pozerat' očami snov, ak chce tie sny vidieť. A môže ich vidieť kdekoľvek, závisí len na ňom.

„Nechcela by si ísť so mnou na tramp?“ opýtal som sa jej na schôdzke.

„Asi tu nebudem môcť ostať tak dlho. Vieš, v lete dosiahnem plnoletosť a majetok mojich rodičov bude patriť mne. Budem tam musieť ísť podpísat' zopár papierov a povybavovať. Nechce sa mi vracat' do toho sveta, ale ak chcem aj naďalej cestovať po svete, budem si to všetko musieť vybaviť.“

Prikývol som.

Nastalo neželané ticho.

„A kam chodievaš?“

„Väčšinou do okolitých kopcov. Len tak sa vyberiem s turistickou mapou, s kompasom a plným batohom. Zvolím si nejaký bod a potom sa tam pokúšam dostať. Cesty na mape sú však úplne iné a tak občas idem úplne inam,“ usmial som sa.

„Škoda,“ zamyslela sa. „Tak z tadiaľ je koniec poviedky roku 1999.“

„No, neboj. Nechystám sa stratiť.“ Ticho.

„A kedy ideš?“ opýtal som sa.

„Neviem. Keď mi dojde mail, budem musieť ísť. Ale zrejme na budúci mesiac.“

Mesiac by svietil na hladinu ako biela zatienená lampa, keby ho neprebíjalo svetlo unaveného slnka. Muž sedel na pláži a sledoval nahé dievčatko hrajúce sa v piesku. To sa postavilo a bežiac k nemu mu vo vystretej ruke niečo nieslo. Bola to mušľa. Zobral si to do ruky, spojil dlane a podákoval sa úklonom. Ofúkal piesok, postavil sa a išiel hľadať nožík a šnúрку. Jeho staré bledé telo kontrastovalo s pokožkou dievčatka. Chodil nahý aj on - tak začal uplatňovať svoj sľub dievčatku a sebe. Chcel aby poznalo svoje telo a nehanbilo sa zaň, aby sa oň staralo tým, že bude žiť a hýbať sa neprestávajúcou silou vo svojom vnútri. Snažil sa byť taký aj on. Chcel aby sa nečudovalo nad tým, že chlapci majú pindúra a ona nie, aby sa nehanbilo, aby vedelo, že “skutočnosť je nahá”. Vedel, čo u ľudí spôsobujú rôzne zákazy a príkazy, aké deformácie to zanecháva na ich dušiach a chápaní. Ak mal chlapec skutočne pravdu a ľudia sú vlastne zvieratá s vyvynutými mozgami, tak potom chcel aby dievčatko vyrastalo také, aké sa narodilo. Chcel prirodzenosť, ktorá ľuďom tak neuveriteľne chýba, až sa uchýľujú k rôznym extrémom.

Vytiahol nožík, našiel tenkú šnúрку z topánky a vrátil sa. Začal opatrne vráťat' špicom dierku. Prišlo mu smiešne, keď si predstavil tváre ľudí, ktorí chodievali do jeho kancelárie, ako sa pozerajú na

jeho terajšiu činnosť. Isto by to nepochopili a odsúdili. Odvrátil sa od témy minulosti k vŕtaniu dierky. Chcelo to trpezlivosť. A prvá bola hotová. Vyskúšal šnúрку - vopchala sa, super. Urobil aj druhú. Dievčatko ho pri tom stále sledovalo. Zahrčkal a zavesil jej na krk kúsok oceánu. Bola potešená a hrdá zároveň. Postavil sa. Grimasou naznačil, ako jej to pristane. Vybral sa k vlnám a vošiel do nich. Išla za ním - čo na tom, že nevedela plávať. Postupne ju učil privykať si na vodu. Smiala sa, keď ju ponáral a čľapkal, keď sa špliechali a utekali. Potom na večer si väčšinou opiekli banány. Vo svetle ohňa bolo vidieť, ako muž stráca svoju bledosť a usmieva sa. Nebol to už ten strnulý investor a obchodník. Muž pomaly, ale isto strácal svoj čierny oblek, ale čo je dôležitejšie, učil sa aj neľadať ho.

Nehľadala ho už pohľadom. Jej oči ostávali na ňom. Sklo sa roztriaslo a v hučaní autobusu sa chlapec v čiernom kabáte vzdaloval, aj keď stál. Jeho odraz v zelených očiach dievčaťa sa nestrácal. Uchovala si ho vo viečkach. Cestu späť prežila len s obrazmi^{podrazmi} tejto jej súkromnej galérie. V rukách držala popis, cez aké mestá pôjde a ukážku z knihy, čo práve teraz písal a ktorú sa spolu snažili prekladať. Bola v nej aj ona. Pospľetaná v rôznych iných obrazoch, ale bola to ona, dievča so zelenými očami.

Pochod stroja v mojích krokoch do práce,

*mŕtva šed' v mojích očiach bez lesku,
vlastným dúšou bez búrok a bez blesku,*

sériovo vyrobený život,

*figúrka bez kontaktov na miestach vyšších,
a zastavené sny v izbách myších.*

*To sú moje dary mojím deťom.
Vlastne nič.*

*A ty v každodennom živote
v dňoch s čiarkovým kódom
tiež oživuj telá svojich detí,
vdýchuj im nevlastnenú nádej,
aby ju znovu stratili.
Ako sa vyslobodiť z tejto šede?*

Astemino

Očami prešla dvere, nadýchla, vydýchla a otvorila.

„Dobrý deň,“ pozdravila priateľsky psychologička.

„Dobrý deň,“ odzdravila žena v stredných rokoch, v práci prezývaná Astemino.

„Urobte si prosím pohodlie,“ ukázala na hybrid stoličky a ležadla.

„Tak aký máte problém?“ opýtala sa cvokárka

prirodzene.

„Ja nemám problém.“

Pochytila ju túžba urobiť si čiarku na stenu. Bože, koľko by ich tam už bolo.

„Koľko?“

„Čo koľko?“

„Koľko by ich tam už bolo?“ vedela, že ju tým na chvíľu usmrtí.

„Vráťme sa k Vášmu problému,“ nepodarilo sa jej úplne zakryť rozpaky.

„Myslíte si, že každý kto vraví, že nemá problém, má ho? Nemusí to tak byť vždy.“

Mmm - filozofka. To tu ešte dnes nemala.

„Váš syn Vás objednal, pretože vo veľkej miere beriete prášky na upokojenie,“ pozrela sa na ňu. O tejto téme zjavne nechcela rozprávať - udrela na strunu.

„Zdôverte sa mi, čo Vás trápi,“ začala. Tak ako čakala - nepôsobilo to. „Ja Vás nebudem nútiť. Ak nechcete hovoriť o svojich problémoch ... Môžeme sa rozprávať aj o mne.“

„Ale nakoniec skončíme u mňa, však?“ usmiala sa.

Tak toto nebude také jednoduché ako si myslela.

„Tak prečo ste prišli?“

„Zo zvedavosti. Najmä však preto, že ma doviezol syn.“

„A na čo ste zvedavá?“

„Na Vás. Chcela som vidieť, ako som mohla dopadnúť a ako budem vyzerat' o desať rokov.“

„Nemusíte ma urážať. Ak už nič nechcete, choďte,“ bola už nervózna a riskla to.

„Nemôžem. Syn Vám už zaplatil a ak by som

vyšla von teraz, nezdalo by sa mu to a poslal by ma späť.“

„Váš syn Vám nemôže rozkazovať.“

„Môj syn mi môže akurát tak viete čo. Teraz by ma však mohol vrátiť a preto tu sedím.“

„Prečo ho tak nenávidíte?“

„Prečo ma vy nemáte rada?“

„Pretože aj vy nemáte rada. Necítim sympatie k človeku, ktorý nadáva na svojho príbuzného.“

„Viete, ja zase len ťažko strpím ľudí, ktorým platia za to, aby sa mi hrabali v hlave a v mojom živote. Je čisto moja vec, ako si ho žijem. A keby ste poznali môjho syna bližšie, tiež by ste ho práve neobľubovali.“

„Prečo?“

„Haha,“ zasmiala sa. „Chcete sa ku mne dostať cez túto tému?“

„Nie normálne sa Vás pýtam. Ako človek človeka.“

„Ja nie som človek.“

„A čo ste?“

„Žena v strednom veku. To isté, čo vy. Len v zelenom.“

„Chcete povedať, že my už nie sme ľudia?“

„Prepáčte, ale čo máte na sebe teraz. Kostým. Ste pred prechodom (menopauzou) a vaše telo už nie je také ako predtým. Zrazu sa hodnoty, na ktoré nás spoločnosť naučila stratili. Ženy robia zo zúfalstva všetko pre to, aby sa to zmenilo. Aj vy. Na hlave Vám kaderník vyviedol nejaké čudo. Keď idete na nejaký večierok, maľujete sa. Takéto a podobné veci robia ženy v strednom veku. Spoločnosť ich odhadzuje, aby sa každý deň recyklovali a ony sa

práve teraz stávajú vodcami. Spoločnosť ich nevidí, snaží sa z nichrobiť stroje.“

Rozlúskla ju.

„Takže preto beriete prášky. Máte pravdu, spoločnosť sa nás snaží odhadzovať, vy sa ale nemusíte poddať. Napnite svaly a bojujte s tým. Prečo sa vzdávate? Váš život môže byť aj teraz plnohodnotný.“

„To je aký? Kúzlo ružových okuliarov Vám nezožeriem. Svet je nasmerovaný do horúcich pekiel a my sa vezieme - to či sa usmievate, alebo mračíte na ceste nič nezmení.“

„A myslíte si, že tie prášky to vyriešia?“

„Nie. V žiadnom prípade.“

„Tak prečo ich beriete?“

„Tak prečo sa musím stretávať s ľuďmi ako vy. Čo za peniaze zahrajú na každého priateľskú dušu, ochotnú pomôcť. Nehrajte sa na nemocnicu ľudských duší. Máte isto vlastné problémy - kto pomáha Vám? Aká je možnosť, že po toľkých prípadoch, príbehoch, v ktorých ste hrali búrľavú vrbu, ste ešte stále psychicky zdravá? Ako vyzerá psychicky zdravý človek? Máte nejakú šablónu? Len priložíte a vyrieknete rozsudok - á tento je zdravý - á tento sa musí liečiť. Ako vyzerá tá šablóna? Možno by sa stačilo len usmievat.“

„Neexistuje nejaká šablóna. Každý človek je bytosť s osobitými črtami. Ak je psychicky zdravý, je vyrovnaný sám so sebou, ako aj so svetom vokol seba. Neskrýva sa v extrémoch. Človek sa dá postupne spoznať a potom mu môžem pomôcť, ak je to v mojich silách.“

„A ako rozoznávate medzi črtou a deformáciou?“

„Črty nie sú tak extrémne, ako deformácie, sú jemné a rovnovážne.“

„To ste povedala pekne. Ale aplikujete to takto aj v skutočnosti? Aj vy musíte mať nejaké, hoc aj drobné deformácie. Ako potom môžete súdiť, ako môžete byť objektívna, keď svet deformuje aj Vás? Aký svet vidíte cez trebárs aj trochu pokrivené sklo? Zdeformovaný. Ako potom môžete ukazovať prstom a tvrdiť, že ukazujete presne a môžete teda vynášať rozhodnutia o ďalších ľuďoch za zdeformovanými sklami?“

„Vidíte to veľmi laicky. Viete, keby ste to robili, mail by ste na to iný pohľad.“

„A tu sa vo Vás prejavuje žena v strednom veku. Robíte to každý deň, túto prácu - ste už na nej závislá, ste časom zdeformovaná. Ale naďalej rozhodujete, kto má aké deformácie, aj keď už cez to sklo vidíte dosť divne. A závislá ide liečiť závislú? Nedajte sa vysmiať.“

Netvrdím, že som odborník psychológ, tejto vede sa nevenujem, ale priznajte si úprimne, nezamysleli, či aspoň nepristavili ste sa aspoň pri jednej z mojich viet?“

„Nie.“

Postavila sa. Podišla k psychologičke a dala jej na stolík tabletku na upokojenie.

„Zoberte si toto - alebo sa choďte radšej bicyklovať - to Vás upokojí, odvedie od myšlienok nášho rozhovoru. Smolou je však, že tu v meste sa niet veľmi kde bicyklovaním upokojiť,“ vyšla a s nepatrným úškrnom zatvorila za sebou dvere.

Psychologička sedela v kresle a snažila sa zmyť zo seba vety toho rozhovoru, upratať si v hlave

všetko do pôvodných políček, pripraviť sa na ďalšieho pacienta. Pozrela sa na tabletku a zobrala ju do ruky.

„Bože, čo to robím?“ postavila sa a zahodila ju do koša. Podišla k oknu a snažila sa upokojiť pohľadom von. Stáli tam však paneláky a i stromy akoby bez farby čakali na dážď z ťažkých oblakov.

...

„Ahojte,“ zakričala, keď prišla do roboty.

„Astemino,“ schválne to prehnal s uvítaním kolega.

„No, no, upokoj sa.“

Upokojil sa a pokračoval v ceste naprieč chodbou. Mal v ruke akési papiere. Každý, kto tu chodí vyzerá dosť bezcieľne. Posadila sa za pridelený počítač a začala svoj pracovný deň. Práca vo firme, predávajúcej počítače a príslušenstvo k nim - to znie dobre = nemala by tak skoro krachnúť - povedala si, keď ju prijali. Boli prekvapení jej vekom, ale vedela pracovať s počítačom a to bolo hlavné. Vybavila veci bežné a vo chvíli voľna sa pripojila na i-net. Len tak - chodila kadiaľ sa cez vyhľadávacie služby dalo. Hľadala niečo zaujímavé, nebežné a nie plné reklám. Zablúdila do osobných stránok, umeleckých agentúr, stránok hudobníkov, grafikov, maliarov a spisovateľov. Klikala odkazy v abecednom poradí, prezrela si ich trochu a vrátila sa späť ...

Späť k letisku veľkomesta, bežalo čierne auto a v ňom muž, jeho čierny oblek a dievčatko. Listoval v zápisníku mŕtveho muža, aby upresnil pilotovi miesto, ktoré mŕtvy zvolil pre poslednú tretinu popola, tú ktorá mala byť darovaná vetru. Posielal ich na miesta, ktoré sám nikdy nenávštívil. Iba chcel.

Muž v čiernom obleku však tajil pred okolím, ako si zamilovali ostrov. Ako sa tam túžia vrátiť. Na dievčatku však bolo veľmi vidieť, ako skleslo a zošedlo príchodom do mesta. Nechcel ju takúto vidieť. Ďugol ju a preniesol k nej úsmev.

Úsmev mi na tvári dozrieval v obdivný pohľad, keď som sledoval, ako uhlíky nahlodávajú drevo, praskajú ho a vypúšťajú pri tom jeho žiariace duše smerom k nebu, zahalenému tmou oblakov. Noc bola bez hviezd neuveriteľne temná a teplá. Nedalo sa mi spať, stále som sa v stane potil, hoci som zo seba všetko vyzliekol. Trávil som teda noc udržiavaním ohňa, sediac na tráve a vnímajúc všetky doliehajúce zvuky, obrazy a pocity - strach, obdiv, hravosť, rešpekt, dýchanie pahreby, bolo ich tak veľa a cítil som ich naraz toľko ... Dym stúpал kolmo hore, občas ho nejaký vánok zavial ku mne a poodháňal mi komáre. Musel som prenikavo voňať dymom - alebo smrdieť, ak chcete. V oblaku dymu som si musel zatvoriť oči a nedýchať a vtedy som sa začínal ukľudňovať, upokojuvať živú hladinu pocitov, na spokojnosť. Vždy, keď na trampe dosiahnem tento stav, stav pokoja a vyrovnania, nečakania na koniec cesty, či odbočku, životná sila vo mne sa naplní.

Priložil som poslednú vetvu, vhodil aj drobizg. Postavil som sa, aby som išiel hľadať ďalšie palivo. Vybral som si zo stanu nôž a rozhliadal som sa, premietajúc si pred očami ako to asi vyzeralo cez deň, a kde by tak mohlo byť dosť raždia. Spomenul som si na uličku vyšlapanej slepej uličky do lesa a na to množstvo konárov, ktoré som si tam všimol. Vybral som sa tým smerom, zanechávajúc svetielko ohňa v slabnúcich tancoch na mojom chrbte. Našiel

som v tme chodníček a kráčajúc opatrne, začal som zostupovať spolu so strachom veľkých očí dolu po ňom, hmatajúc nohami po hľadaných skupinách paliva. Schádzal som hlbšie a hlbšie, moje ruky začali pomaly z tmy zdvíhať nájdené minúty noci pri ohni, nôž som nepotreboval a tak som si jeho šnúru navliekol ako šerpu. Krokmi sa nohy zabárali do tmy nevidených stebiel, pár krát som sa popŕhlil, ruky sa napíňali, až už nevládali brať. Otočil som sa s náručou plnou raždia, dotýkajúceho sa mi drsno hrude, hľadájúc tú cestu späť. V tme ju však vidieť nebolo. Prvé kroky viedla približná pamäť, ďalšie rozpaky až strach, chaos. Prešiel som veľa a netušil som kadiaľ ďalej ísť. Vyľakaný človek stratený sám v tme lesa, zákonov, ktoré kedysi dávno opustil triasol mojím telom, odoberal mu teplo. Ostal som stáť, s náručou plnou konárikov, som začal rozmýšľať, koľko som toho asi prešiel, akým smerom, ale čas ani vzdialenosti v tej tme neboli. Snažil som sa upokojiť, netriať sa - veď bolo teplo. Pomaly, veľmi pomaly sa mi to darilo. Prežieral som tvrdé a horké sliny, zatváral oči a zhlboka dýchal. Je zaujímavé aký chaos to v človeku vyvolá. Všetky návrhy ciest hľadania som odsunul pravdou - priznal som si, že som sa stratil - a tým sa to všetko postupne zjednodušovalo. Rozhodol som sa, že si tu udupem nejaké hniezdo a zostanem do rána - či už zaspím alebo nie. Niečo som udlávením stebiel a stoniek stvoril. Ležiac na tom, s veľkými očami strachu ponorenými v nekonečnej tme, som zavrhoval prípady napadnutia divými zvieratami. Začal som uvažovať, ako budem cez deň hľadať cestu a čo urobím, ak ju nenájdem. Spomienky na príbuzných,

na psa a na priateľov sa objavovali a bolo mi smutno. Najviac ma trápiť, ako sa budú trápiť, ak som sa naozaj stratil a nepodari sa mi z tohto nejako dostať. Spomenul som si na svoju poviedku roku 1999 a prišlo mi to smiešne. Úsmev ma neuveriteľne pozdvihol a tak som sa snažil hľadiť na to z krajšej stránky. Z pohľadu mojej slobody a návratu k prírode. Začínalo pomaly svitať, keď som sa rozhodoval, či vôbec chcem hľadať cestu späť, či sa chcem vrátiť. Ešte pred úsvitom som unavený zaspal v hniezde - sám, nahý, schúlený v kľbu. Sen, ktorý sa mi prisnil ukazoval priateľov a príbuzných, vnímajúcich odrazu pozornejšie všetko, čo som kedy vytvoril na tému príroda. Videl som, ako si to spájajú s mojím zmiznutím na trampe. Možno môj prípad zaujme nejaké komerčné médium, niečo nakrúti, zvýši si sledovanosť, moje knihy sa začnú vydávať, kritici, dovtedy odmietajúci moju tvorbu, budú súdiť ...bezo mňa... povedia, že som to nezvládol a ušiel. Nenapadne im náhoda, iba útek - nazvú ma citlivým a vnímavým chlapcom, s naivným pohľadom na svet, mladíkom ktorý nevydržal, nemal trpezlivosť, nevedel sa prispôbiť... každý bude mať sudcove ústa so svojou definíciou mňa. Bez toho, aby si cez moje slová uvedomili akí sú. Aký ironický a zlý je tento svet.

Svet vízií sa dievčaťu s fotoaparátom začínal vracat'. Odložila fotoaparát, ale netrafila sa na stôl a prístroj spadol na zem. Ona to však už nepočula. Inštinktívne začala cúvať smerom ku kobercu a sadat' si do sedu.

Zjavil sa lesk. Potom celá slza, z ktorej svetelný jav pochádzal. Vytiekala zo zeleného oka dievčaťa, ktoré

stretla v metre. V tvare držiacej sa vody sa čarovali tváre rodičov dievčaťa - len jednoducho cítila, že sú to jej rodičia. Zelené oči dievčaťa plakali nad ich smrťou, spôsobenou jej láskou. Pery dievčaťa vyslovili nemú vetu - ... dar smrti, ktorý ide s mojou láskou. Umreli ... videla jej plač nad mŕtvym psíkom, uvädnutou rastlinkou, telami rodičov, chlapcom z vízie = tvorcom stránok ... uvidela svoju rozbitú, nehybnú tvár a to jej vyrazilo dych. Vzduch z jej úst neprúdil ani von ani dnu. Chlapec vstal z mŕtvych a ukázalo sa, že kľatba neexistovala. Nepriedušnosť prebil otáznikový výkrik zelenookého dievčata, nesprevádzaný zvukom, ale tmou, z ktorej sa vyformoval muž v čiernom obleku. Bol vyrobený z ľadu. Biely a chladný. Jeho gestá a mimika sa menili s ľuďmi prebiehajúcimi popred neho. Jeho kontakty a kontrakty ho robili bohom vo svete peňazí. Pretváрка, klamanie, ničenie, budovanie - sekané pohyby tela, tváre i chladných očí znehybňovali a menili osudy, ako polohy figúrok na jednej obrovskej šachovnici. Pred ľadového muža v čiernom hrájúceho sa s otáznikmi prišlo malé nahé dievčatko. Podišlo k jeho ruke a dýchlo na ňu obláčik teplého vzduchu. A znovu. Až kým sa ľad nezačal topiť a čierna farba obleku nestiekla k nohám. Vtedy dievčatko chytilo mužovu ruku a slovami budúcnosti ho učilo ako túžiť žiť, ako neľadovieť, aké hlúpe je rozhodovať za niekoho, súdiť, pretvárať a meniť. Muž sa zohol po dievčatko a objal ju. Ona začala v jeho objatí rásť a on, muž bez čierneho obleku s poistkou malého kúska čiernej stále pri sebe, razbil svoje ľadové kráľovstvo a kúpil dievčatku svet iný, správny, v ktorom po čase aj umrel. Vo svojom umieraní, bol

spokojný s tým, čo vykonal, čo naučil dievčatko, neskôr už dievča. V jeho očiach ostávala nádherna lesku hviezd z nočného neba nad plážou. Plátno, na ktorom sa pohľady muža premietali sledovala žena v stredných rokoch, Astemino nazývaná. Náhodou sa stretla so stránkami chlapca, kúpila si jeho knihu, prečítala poviedky a dokončila osudy ich všetkých. Otočila sa k jej vízii a počmárala jej ju atramentom. Zo stekajúcich kvapiek vznikali nové farby, tancujúce si podľa svojich odtieňov, až sa rozliezli po celej jej vízii, po celom jej tele a sverbli, premietali očiam toky elektrónov, výkriky neznámych, smrť jej matky, úsmevy detí, kúzlo nových generácií, šed' tých starnúcich, kolobehy, grafy rastúce a klesajúce, pokusy so zvieratami v uzatvorených priestoroch, mŕtve potkany, nevyhlásené vojny, hlúposť ... <príliš veľa>#<niet úniku>#<?>#<tak...>

Dievča sa šalejúcimi rukami triašky chytilo tváre. Zakričala. Otvorila oči, ale videla len prúdy elektrónov, cítila ich všade na sebe, i vókol seba, boli dokonca aj na mŕtvom fotoaparáte. Zrazu počula zvuky svojich vízií. Nechcela vízie. Nechcela toky elektrónov, utrápené či veselé tváre, chcela únik. Postavila sa a rozbehla sa v ústrety obrazu okna. Jej telo prerazilo sklo, dorezalo sa. Ona ale nevidela sklo, necítila bolesť. Ostávala uväznená v prúdoch elektriny a v mučiach víziách. Dopad na zem priniesol také vážne poškodenie jej organizmu, že prestal fungovať. Cítila, ako sa blíži koniec, ako elektróny slabnú a obrazy blednú. Nakoniec to zmizlo. Zistila, že chlapec mal pravdu. Smrť vyzerá iba ako vypnutie.

Čierne auto doviezlo dievča so zelenými očami skrytými za slnečnými okuliarmi. Poprchalo a tak vodič rozprestrel nad jej hlavou dáždnik. Nechcela byť mužom v čiernom obleku, a preto ho pomaly odkryla, aby jej kvapky padali na hlavu - na vlasy, na vnímajúcu tvár, na okuliare. Pozerala sa hore k nebu. Na vlnách tancujúce oblaky spúšťali k zemi svojich poslov - pohľad jej ozdobili kvapky, usadené na úzkych tmavých sklách pred očami. Ostávala v tejto póze, zastavená v plynutí oblakov a ich odtieňov. Vodič ju pozoroval. Zakrytý dáždnikom korektne mlčal. Sklonila hlavu a vošla do domu. Teraz už jej domu. Všetky nechutné vybavovania mala za sebou. Jej rodičia neboli vôbec chudobní, a preto sa poručník len s ťažkým srdcom vzdával správy takého majetku. Zhnusená žravosťou ľudí, vstúpila do výťahu. Milý hlas ju identifikoval a požiadal o číslo poschodia. Povedala mu ho. Inteligentný výťah s detektormi moču a vody v podlahe sa vzniesol. Zastavil sa a dvere do predizby sa otvorili. Vyzula sa a dvere z predizby sa jej otvorili. Technologické zameranie otcovej firmy, bolo cítiť všade - v lokálnom vyhrievaní podlahy, inteligentných svetlách, domácej sieti, častých plochých monitoroch. Otec veril, že aj prístroje cítia a dúfal, že jedného dňa sa mu podarí vyvinúť stroj s pocitmi človeka, ktorý by sa mu stal priateľom. Vzhľadom na svoju pozíciu vo firme totiž nemal priateľov. Zobrala si do rúk jeden z displejov a sadla si s ním na zem, ktorá sa začala zahrievať. Vybrala si chlapcovu adresu a ďalším dotykom mu poslala už v poradí asi

dvadsiaty e-mail. Pol roka sa neozval. Podobne aj dievča, ktoré stretla v metre. Posielané správy boli vlastne už len volaním zo zúfalstva. Uvedomovala si totiž, že jej láska znovu zabíjala. Aspoň, že muž v čiernom občas písal maily detského šťastia. V samote spoločnosti jej domova to bol asi jediný nehraný kontakt, tak žiarivý. Vybrala si dotykmi album istej speváčky a nechala si ho prehrať. Stiahla si nohy k telu, objala si ich a s očami pri kolenách začala plakať. Nádherný hlas speváčky sa roznášal v trojrozmerných akustických zázrakoch ako žalostná modlitba k slzám, vytekajúcim zo zelených očí schúleného dievčaťa. Bolesť z vražd, ktoré nechcela páchať, ju vždy zrážala k smútku, k úvahám, ako asi zomreli tentokrát, či trpeli, či jej odpustili. Čo je to za dar, čo tak bolí, čo oberá o priateľov, príbuzných. Kliatba odsudzujúca k samote, nútiaca k otázkam s prečo. Huúúúúúú úúúúúúúú Huúúúúúúú úúúúúúúú - hlas speváčky sa stratil. Dievča ostalo osamote. Uprostred veľkého domu, s nohami a zadkom zahrievanými elektronickými priateľmi. Tí jej pustili ťahavú melódiu rôznych druhov sláčikov, spojených s hudbou elektroniky v jedno kúzlo. Kúzlo, ktorého existujúcu podobu tak potrebovala.

Potrebovala inú verziu. Astemino posielala ďalší mail chlapcovi, ktorého stránky objavila. Poslal jej netlačiteľnú verziu úvodu svojej knihy a jej sa nechcelo kaziť si oči čumením na monitor. Bol už asi tretí, v ktorom ho prosila, aby jej zaslal inú. Plus jeden list zaslaný bežnou poštou. Spočiatku si myslela, že si o sebe veľa myslí a preto neodpovedá alebo že s ňou už nič nechce mať. Čítajúc však jeho diela sa jej to nevidelo. Vždy odpovedal čo najskôr.

Zdalo sa jej zvláštne, že to teraz tak natáhuje. To nebol jeho štýl. Pozrela sa na jeho stránky, ale nenašla nejakú zmenu, upozornenie. Nič.

„Astem, máš tu nejaký list,“ doniesol jej kolega obálku.

„Ja?“ nebola zvyknutá na listy.

Prikývol a podal jej ho.

Otvorila ho a rýchlo prečítala najdôležitejšie časti neznámeho rukopisu:

Prepáčte, že Vám odpovedám, takto neskoro, ale skôr sa mi skutočne nedalo. Listy si odkladal a našli sme ich až teraz a nakoľko s počítačom robiť neviem, odpovedám Vám až teraz.

MacO je už viac ako pol roka nezvestný. Stratil sa niekde na trampe a už ho nenašli. Je mi ľúto, že je vám niečo dlžný, ale nevieme, o čo ide. Ak to teda chcete, prídte si to nájsť v jeho počítači.

Počítač muža v čiernom odoslal správu Bety. Chcel, aby mu zistila, akú hodnotu má jeho súčasný majetok - vrátenie podielov, cenných papierov, nehnuteľností a autorských práv. Vedel, že to nie je jednoduché zistiť, a preto nestanovil termín dokedy. Objavila sa správa, že správa bola úspešne zaslaná. Zamyslene hľadel do steny a uvažoval, čo je s dievčaťom s fotoaparátom a s chlapcom - už takmer rok mu neodpovedali na elektronické listy, ani stránky sa nemenili. Aj dievča so zelenými očami sa mu pred pol rokom kamsi stratilo a ozývalo sa len zriedka. Vypol počítač a odložil ho. Dva dni ostávali do ich cesty na posledné miesto popola, k poslednému zo štyroch živlov Zeme. Pocitu pred

cestou predchádzali svetelné roky vybavovania povolení a čakania. Čakať na niečo rozhodnutie.

Dievčatko sa spokojne zabávalo vo svojej izbe apartmánu. Cesty sa pre ňu stávali domovom. Aj on sa menil. Nie veľmi, ale predsa. Dokázal prosiť ľudí, aby ich mohli sprevádzať. To by predtým neurobil. Nezvykol prosiť - zabudol to. Zohnal zopár dobrých sprievodcov, ktorý sľúbili (za peniaze samozrejme), že im pomôžu dostať sa tam. Nevedel, do čoho ide - tak ako na každej z ciest popola. Chcel počúvať ľudí, ktorí tam už boli, ich slová, ale bolo ich toľko ... veď oni mu tiež radili, nebrať so sebou dievčatko. Ale mohol? Cítil ako ho to tam ťahá a že tam musí ísť aj s ňou. Vedel, že tam nájde ďalšie pocity, odpovede a nechcel ju o ne oberať.

...

Oberal jej z mihalníc prvé vločky. Tie na ostrove neboli. Museli zastaviť, aby sa vycikala. Väčšina výpravy, ktorú tvorili okrem nich hlavne akýsi horolezci, tým nebola práve nadšená. Druhá časť však vnímala ich frflavé slová ako spestrenie dlhej cesty autom. Naokolo sa vypínali vysoké hory dvíhajúce hlavy k oblakom, autá neprestávali stúpať. Občas sa ešte stalo, že sa fascinovane vrátili k oknám, nechávajú sa opantávať obrazmi zamrznutých kamenných obrov. Po toľkých kilometroch to však pre oči začínali byť známe básne. Hory mali svoje hmlové čaro výšok, ľudia ktorí ich obývali taktiež. Cítil sa so svojim teplým značkovým oblečením tak zvláštne, keď sa na nich pozrel. Sledoval ich, keď sa občas niekde zastavili. Vetrom a zimou vytvarované detské tváre sa usmievali bez toho, že by mali na to príčinu

vlastníctvom dostatočných aktív. Ich príčina bola jednoduchá a predsa pre muža bez čiernej zložitá. Fascinovalo ho, ako priam žiaria, ako dokážu rozžiariť a strhnúť jeho dcérku. Behala s nimi po okolí, „pomáhala“ im, keď pomáhali. Vietor, ten štvrtý živel začínal tvarovať nie len jej tvár, ale aj ju, jej zatiaľ drobnú a tak dobrú dušičku.

Počasie bolo cestou hore stále studensšie, napriek tomu, že bola jar. Malé dievča to však netrápilo. Nebola rada naobliekaná, radšej by behala nahá, tak ako na ostrove. Veľmi rýchlo si nachádzala priateľov. Keď zastavili niekde, kde boli deti, pustil ju samú von. Sledoval potom, ako sa okolo nej zhrkli a študovali sa navzájom.

...

Navzájom si popodávali ruky a rozlúčili sa. Mužovi a dievčatku ostalo jedno napratané auto. Ostali tu, v akejsi dedine. Jeden zo sprievodcov horolezcov tu mal rodinu, u ktorej mohli zostať. Boli to milí ľudia, žijúci v podmienkach, ktoré muž v tom čase považoval za neskutočne biedne. Až postupne si uvedomoval, aká dôležitá je v ich živote skromnosť a pokora pred svetom. Ako by ich svet umrel s bohatstvom, s výdobytkami techniky. Chudoba ich nútila pomáhať si - ľudia vo svete muža si nepomáhali. Spočiatku ich len sledoval, ako sa boria snehom a riedkym vzduchom, aby našli energiu pre seba i svojich potomkov. V pár dňoch našiel zmysel v skromnosti života, v neprežíraní sa, nenadobúdaní nepotrebného, uvedomil si, aký vlastne je, koľko toho vlastní on - ako veľa, príliš veľa toho má on sám. Muž začal pomáhať s prácami. Neskutočné - sám tomu nemohol uveriť. Jeho duša

jemnela a vznášala sa v harmonickom pokoji. Začal byť k tým ľuďom bližšie aj napriek rozdielnej reči. Sledoval dievčatko, ako sa včleňuje, tiež občas „pomáha“. Nové slová získavala z oboch zdrojov a čarovala všade so svojim živými očami a šantivým úsmevom. Pod patronát si ju zobral približne sedem ročný chlapec tejto rodiny. Ukazoval jej všetko navôkol, rozprával jej, čo ako funguje a ona na neho obdivne hľadela a opakovala niektoré slová, čo hovoril. Bol jej starším bratom. To on jej doniesol oblečenie aké mali aj ostatní. Nebránila sa výmene za svoju detskú značkovú konfekciu. Značku vymenila za vôňu vetra a svoje stopy v snehu.

...

V snehu stojaci muž sledoval krajinu lesknúcu sa očami mesiaca a hviezd. Počúval noc, ako najjasnejšie vedel. Do jeho pocitov sa pripájali tóny piesní, ktoré tu počul, predstavoval si postavy z dávných legiend, ako predvádzajú bájne príbehy, cítil aj rezonanciu živých, či elektronických nástrojov, chvejúcich sa krajinou v tónoch zastavujúcich čas. Vietor mu plynul po tvári ako chladná látka. Otvoril urnu a v pokoji začal pomaly darovať vetru poslednú tretinu muža, ktorý ho naučil pýtať sa, žiť a byť skromným. Mŕtvy muž možno neveril, že sa jeho popol dostane na miesta, ktoré určil, na miesta, ktorých múdrosť daroval aspoň niekomu inému. Jeho bolesť zmenila ľadového muža v čiernom obleku, na muža vnímajúceho život.

New York Wall Street

Život burzy sa začal v stanovený čas. Počítače v drobných elektrických výbojoch svojich mozgov vytvárali trh porovnávaním a spájaním ponuky a dopytu, monitory vyžarovali meniace sa čísla kurzov, šípky stanovujúce vývoj, krivky indexov. Vzduchom a káblami zeme sa presúvali inštrukcie k predajom a nákupom, muži v oblekoch sa modlili k bohom teórie chaosu. Na burzu každú sekundu prichádzali milióny virtuálnych papierikov, uložených v obroch, pracujúcich pre bohov. Jednotky a nuly dvojkojovej sústavy v týchto elektronických a biologických strojoch v oblekoch nevytvárali pocity, iba obchody. Kvety tu nerástli.

Tento pokojný zhon, narušil prílev obrovských ponúk. Trh sa na chvíľu akoby zastavil v rozmyšľaní, pozorovatelia spozorneli. Ceny akcií sa hýbali, tvarovali, padali a dvíhali na základe jedného muža - muža, ktorý kedysi nosil čierny oblek. Robil to citlivo a opatrne, avšak tak, aby zarobil legálne maximum. Vedel koľko potrebuje, vedel, že má dosť, viac, ako mu treba. Vedel už, čo s tou ťarchou aktív urobiť. A zatiaľ, čo počúval malebné zvuky z reprákov svojho notebooku a tancoval k nim s rukami vo vzduchu, tisíce kilometrov ďalej sa začínali a končili bitky mužov v oblekoch o papieri, ktoré vložil na trh, o moc, ktorej jediná budúcnosť existuje zrejme iba v dobre a skromnosti.

Trhom tento predaj otriasol. Nezrútil ho však. To nakoniec ani nebolo cieľom muža za notebookom. Jeho cieľom bolo stať sa skromným a „chudobným“. Z boháča sa nestane mních za jeden deň - tento

muž ale už nenosil čierny oblek. Deň burzy sa skončil a muž zatvoril svoj počítač.

Počítače sa zdokonaľovali a spravodajstvo zaznamenalo prvé pocity neprogramovanej umelej inteligencie. Sen jej otca sa v tomto plnil. Prichádzali však na svetlo prvé náznaky právnych problémov malej ľudskej hry na stvoriteľov, v ktorej sa malo rozhodnúť, čo je to život, čo je vlastne človek, pre koho platia zákony a či vôbec nejaké sú. Človek mal začať konečne hľadať odpovede.

Dievča so zelenými očami sedelo na zemi s monitorom v ruke a prezeralo si schránku. Našla tam mail so zeme, v ktorej spoznala chlapca. Spomienka urýchlene otvorila správu. Bola od Astemino, akejsi ženy, ktorá poznala chlapca. Našla knihu, ktorú písal. Dokončila a doplnila ju a teraz sa pýtala písmom dievčaťa so zelenými očami, či túži po jednom výťažku tejto knihy. Samozrejme - rýchlo odpísala a poďakovala. Poslala. Virtuálne okno ju ubezpečilo v tom, že pošta došla na tú správnu adresu. Hlas jej oznámil, že má poštu. Odosielateľ posielal správu zo servera bezplatnej poštovej služby, predmetom bolo podčiarknutie. Otvorila:

ži teraz

to bolo všetko. Mail bol krátky, ale o to zvláštnjší. Boli to totiž chlapcove slová. Začala uvažovať, či je to možné. Ak chlapec žil, kľatba neexistovala, bola stvorená len hlúpymi náhodami. Ako veľmi ľudia podceňujú náhodu. Vytvárajú si vidiny, obchádzajú možnosť, že by niečo nebolo riadené a organizované. A popritom aj samotní ľudia sú iba náhodou.

*“Dva obrazy sa mi stále kreslia pred očami,
keď v zamyslení kamsi hľadím.
Na jednom, elektronický ošial' miest,
nezamestnanosť, násilie, ľudské zlo a slzy,
na tej druhej oči chlapca a dievčatá,
stojacích nahých na kraji ostrova,
ktorý im kúpil otec bez čierneho obleku.
V tom ich zastavenom zahľadenom pohľade
je niečo tak krásne, tak neznáme.
Len ten druhý obraz nenaháňa mi strach.”*
Astemino